A. E. VAN VOGT

CASA VEȘNICIEI

A.E. Van VOGT

CASA VEȘNICIEI

Traducere de Diana Stanciu

Editura Vremea
București, 1993

PROLOG

Își recăpătase cunoștința și primele impresii se asociau cu vocea unui bărbat, din întuneric:

— Am auzit de asemenea răni, doctore, dar e prima pe care am ocazia să o și văd.

Apoi a înțeles că glonțul, venit dintr-o alee laterală – și-și amintea bine asta – îl rănise doar. Era încă în viață. Mai trăia! Bucuria i se topi însă ca gelatina în apă fierbinte, în timp ce recădea într-un somn adânc.

Când s-a trezit din nou, a auzit o voce de femeie:

— Tannahill… Arthur Tannahill din Almirante, California…

— Sunteți sigură?

— Sunt secretara unchiului lui. L-aș recunoaște oricum.

Pentru prima dată își aminti că are un nume și că vine dintr-un anumit loc.

Prinse putere. Și apoi, brusc, o mișcare.

— Bine – șopti cineva – dați-i drumul ușor pe fereastră.

Întuneric, senzație de legănare…

Un bărbat râse scurt și o femeie spuse:

— Dacă nava nu vine la timp, o să…

Apoi simți o mișcare puternică înainte, însoțită de un zgomot vibrând intens, undeva în spate. Totul se pierdu în întuneric… o voce de bărbat:

— Sigur că va fi multă lume la înmormântare. E important să pară că a murit la datorie.

Încercă să reziste senzației că e doar un pion în acest vis. Dar era țintuit de un fel de paralizie, ca și cum ar fi fost mort cu adevărat, în timp ce, undeva, aproape, se cânta solemn muzică funebră. Și rămase tăcut, prins ca într-o menghină, chiar și în momentul înfiorător al fixării capacului.

Cutia de lemn în care se afla sicriul se lovi de pământul din groapă, sunând a gol.

Un întuneric apăsător îl învălui, dar ceva în el părea să continue încă o luptă disperată. Înțelese – deodată perfect

conștient – cât de mult dormise.

Tot în sicriu era când o adiere rece și proaspătă îi trecu peste față. Tannahill întinse mâna în întuneric. Peste tot, chiar și deasupra, căptușeală de satin. Dar, după un moment, respira același aer rece.

Se încordă, cuprins din nou de groază și, deodată, simți mișcare deasupra.

Se săpa. Cineva deschidea mormântul.

Se auzi o voce de bărbat:

— Bine, ridicați cutia și scoateți repede sicriul. Nava așteaptă.

Era mai mult decât putea suporta. Când se trezi din nou, se afla într-un pat de spital.

CAPITOLUL I

Mai erau trei zile până la Crăciun. Ca să nu aibă griji de sărbători, Stephens rămase să lucreze până târziu.

Prezența în clădire la ora aceea urma să devină cândva cea mai importantă coincidență din viața lui.

Chiar înainte de miezul nopții, când tocmai își strângea cărțile, sună telefonul. Ridică receptorul, răspunzând mecanic:

— Allison Stephens.

— Western Union, răspunse fata de la celălalt capăt al firului, o telegramă de la Walter Peeley, Los Angeles, pentru dumneavoastră, domnule.

Peeley era avocatul-șef, care se ocupa de proprietățile Tannahill. El îl numise pe Stephens administrator al domeniului.

Stephens se întrebă plictisit: „Ce-o mai fi?" Apoi tare:

— Citiți-o, vă rog!

Fata începu rar:

Arthur Tannahill trebuie să sosească în seara asta sau a sosit deja noaptea trecută în Almirante. Rămâi la dispoziția lui, dar, te rog, fără exagerare! Ar fi bine să te prezinți la el după Crăciun. Domnul Tannahill a fost împușcat din greșeală și tocmai a ieșit din spital după o convalescență îndelungată. Se pare că nu dorește să se afle de asta. Va sta o vreme la Almirante. Spunea că vrea „să descopere ceva". Ajută-l când te va ruga și hotărăște singur în privința relațiilor tale cu el! Are în jur de treizeci de ani, ca și tine, și asta ar putea să-ți fie de ajutor. Nu uita totuși că reședința lui Tannahill – Grand House *– nu te privește, ca reprezentant local al domeniilor, decât dacă Tannahill ți-o cere personal. Am vrut doar să te previn. Succes!*

Fata încheie:

— Acesta a fost mesajul. Să-l mai citesc o dată?

— Nu, am înțeles. Mulțumesc.

Se ridică, își încuie sertarul biroului și, întorcându-se, se opri să privească pe fereastră.

Doar câteva lumini risipite. Cea mai mare parte a orașului Almirante se pierdea în stânga. Cerul era negru ca smoala și niciun luciu de apă nu amintea că Pacificul era la mai puțin de cinci sute de metri. Stephens nu văzu mai nimic. Îl preocupa telegrama. Tonul mesajului părea să dea de înțeles că Peeley era îngrijorat și nesigur. Totuși, sfaturile erau bune. Dacă moștenitorul Tannahill se comporta ciudat, trebuia ca angajații săi să fie atenți. Ar fi o prostie să-și piardă postul numai pentru că tânărul proprietar l-ar considera nelalocul lui.

„Îl caut mâine – se hotărî Stephens – pentru a-mi oferi serviciile. Dacă nu-i convine, oricum n-am să mai stau mult timp pe aici.”

Se oprise în holul exterior să verifice dacă e bine închisă ușa, când auzi deodată – clar și inconfundabil – țipătul ascuțit, tânguitor al unei femei, venind de undeva din casă. Se întoarse să caute. Nimic. Începea să audă zgomote confuze în diferite părți ale clădirii. În liniștea creată de absența furnicarului uman din timpul zilei, construcția reacționa la schimbarea temperaturii, pe măsură ce aerul rece și umed al oceanului învăluia pământul. Podeaua de lemn trosnea ușor. Obloanele pocneau la ferestrele deschise. Zgomot de uși. Nimic nu părea să indice prezența altcuiva în clădire.

„Presupun că – în calitate de reprezentant al administrației – ar trebui să verific.”

Palms Building[1] forma o structură vastă și ocupa o bucată bună de teren. Biroul lui dădea într-un coridor lung, unde două becuri slabe răspândeau o lumină difuză. Urma un altul, în mijloc, cu trei corpuri de iluminat în plafon. Un al treilea coridor, mai îndepărtat, avea încă două lumini. Nu se vedea nimic neobișnuit.

Stephens se îndreptă încet spre ascensor și apăsă pe buton. Se auzi ușa trântindu-se și începu să urce, însoțit de bâzâitul electric al motorului și scârțâitul cablurilor. Ușa se deschise și Jenkins, mecanicul de noapte, îl salută vesel:

— Așa târziu plecați?

---

[1] Building = clădire (n.trad)

— Bill, cine mai e sus? întrebă Stephens.

— De ce? A, numai indienii aceia. Se roagă sus, la 322. Ei… șovăi, dar ce s-a întâmplat, domnule?

Stephens îi explică fără chef. Regreta acum că-și făcuse griji. Era dezamăgit. O singură frază a lui Jenkins fusese de ajuns. Indieni rugându-se… Își aminti vag de 322 din registrele de evidență ale locatarilor. Camera era ocupată de o firmă mexicană.

— Ei bine, nu sunt chiar indieni, răspunse Jenkins la întrebarea sa. În afară de doi dintre ei, restul sunt destul de albi. Dar Madge spune că locul e plin de statuete indiene.

Stephens încuviință din cap cu regret.

O parte din averea lui Tannahill provenea din sculptură veche mexicană și, după ce devenise reprezentant al administrației terenurilor, citise mult despre asta. Un subiect incomod. „Indivizi goi și barbari”, gândea el. Dar asta explica strigătul. Era doar produsul vreunuia dintre nenumăratele culte ai căror membri se tânguiau, mormăiau, urlau prin toate orașele de pe coasta de vest.

— Cred, spuse Stephens, că ar fi mai bine să batem la ușă și…

Se întrerupse. Un al doilea țipăt se auzi înăbușit, prelung, înspăimântător, sugerând o frică insuportabilă. Când se termină, Jenkins era cenușiu la față.

— Anunț poliția, spuse el grăbit.

Ușa liftului se trânti și cabina dispăru în adânc, scârțâind. Era din nou singur, dar acum știa încotro s-o ia.

Porni cu ezitarea omului care n-are chef să fie implicat în ceva ce ar putea să întrerupă plăcuta rutină a vieții sale.

Pe ușă scria: *Societate Mexicană de Import.*

O lumină licărea slab prin panourile de sticlă mată și Stephens vedea înăuntru umbre de oameni mișcându-se încet. Deveni prudent, văzând cât de mulți erau. Încercă mânerul de la ușă – era încuiată, după cum se aștepta. Din cameră se auzea o voce joasă și mânioasă, de bărbat. Cuvintele nu se distingeau clar, dar Stephens înțelese despre ce era vorba.

— Nu există acțiune separată… ești cu noi sau împotriva noastră… grupul operează la nivel național și internațional ca…

Un murmur de încuviințare acoperi restul frazei.

— Hotărăște-te!

Se auzi vocea încordată a unei femei:

— Suntem obligați să rămânem chiar dacă s-ar produce un război atomic și va trebui să mă ucizi înainte de…

Răsună zgomotul unei palme și apoi un țipăt de durere. Un bărbat trase o înjurătură strașnică, dar Stephens nu mai auzi urmarea. Bătu cu pumnul în geam. În cameră se făcu liniște și o umbră se îndreptă spre ușă, care se deschise. Un individ scund, cu o față galbenă și un nas enorm, îl privea stăruitor pe Allison Stephens.

— Ai întârziat… începu.

Fața îi încremeni de uimire. Încercă să închidă, dar Stephens împinse ușa cu mâna și cu piciorul, folosind puterea celor aproximativ optzeci de kilograme ale sale. Deschise, împotriva rezistenței disperate a celuilalt. Într-o clipă trecu pragul și spuse tare:

— Sunt administratorul acestei clădiri. Ce se întâmplă aici?

Era o întrebare retorică. Era clar ce se întâmpla. Nouă bărbați și patru femei așteptau încordați, în diferite poziții.

Una dintre femei, o blondă strălucitoare, fusese dezbrăcată până la brâu. Gleznele și încheieturile mâinilor îi erau legate cu frânghii subțiri de scaunul pe care era așezată. Pe spatele ei bronzat se vedeau urme de sânge, iar pe podea, un bici. Stephens observă, cu coada ochiului, că omulețul năsos trăgea ușor din buzunar un obiect fusiform. Nu mai stătu să vadă despre ce e vorba. Făcu un pas și-l lovi pe celălalt peste încheietura mâinii. Arma, dacă asta era, se învârtea acum, lucind, prin aer. Căzu pe podea cu un straniu sunet muzical și alunecă sub birou.

Individul blestemă. Scoase un cuțit de undeva din haină, dar, înainte de a-l folosi, altcineva din preajmă spuse tăios, în murmurul general:

— Oprește-te, Tezla! Eliberează-o! Las-o să se îmbrace!

Stephens, care se retrăsese din fața cuțitului, mai mult uimit decât speriat, interveni:

— Nu puteți pleca! Vine poliția!

Omul îl privi gânditor. Spuse rar, cântărind cuvintele:

— Așadar dumneata ești administratorul clădirii… Allison Stephens… căpitan de marină… ai obținut licența în drept acum doi ani. Ei bine, pari destul de inofensiv. Aș vrea totuși să știu cum de mai ești aici la ora asta…

Se întoarse, fără să mai aștepte răspunsul. Nici el, nici ceilalți nu-i mai dădură nicio atenție lui Stephens. Un bărbat și două femei terminaseră de dezlegat prizoniera.

Patru bărbați stăteau într-un colț, lângă niște statuete, vorbind încet. Tezla, singurul al cărui nume îl aflase, stătea în genunchi, încercând să culeagă obiectul fusiform de sub birou. După câteva secunde, cineva spuse:

— Să mergem!

Începură să se retragă, pe lângă Stephens, care, fiind singur împotriva tuturor, nu făcu niciun gest să-i oprească.

— Pe scara de serviciu, se auzi vocea unui bărbat din hol.

În câteva minute, Stephens rămase singur în cameră cu tânăra albă la față. Fata se străduia să-și îmbrace bluza. Când, în sfârșit, reuși, se repezi spre haina de blană căzută pe podea, în spatele biroului. O ridică cu greu, clătinându-se.

— Ai grijă! spuse Stephens.

Era îmbrăcată acum. Se întoarse și-l privi cu pleoapele strânse:

— Vezi-ți de treabă! veni răspunsul ei scurt.

Se îndreptă spre ușă, dar se opri și se întoarse la zgomotul liftului. Schiță un zâmbet:

— Ar trebui să-ți mulțumesc, spuse, dar ochii ei verzi exprimau contrariul.

Stephens începea să se relaxeze, dar, surprins de nerecunoștința ei, spuse ironic:

— Presupun că hotărârea de a-mi mulțumi nu are nicio legătură cu sosirea polițiștilor.

Se auziră pași apropiindu-se din hol. Un polițist apăru în

ușă. În spatele lui, Jenkins, ezitând.

— E totul în ordine, domnule Stephens?

— Ce s-a-ntâmplat aici? întrebă ofițerul.

Stephens se întoarse spre tânără.

— Cred că doamna ne poate explica.

Ea scutură din cap:

— Nu știu de ce v-au chemat, domnule ofițer! E o greșeală. Stephens clipi, încremenit de uimire:

— O greșeală? spuse tare.

Îl studia. Apoi continuă cu o expresie de nevinovăție în ochii verzi ca apa mării:

— Nu știu ce credeți dumneavoastră că s-a întâmplat, dar noi participam la un mic ceremonial când, deodată, – se-ntoarse spre ofițer și-l arătă pe Stephens – domnul acesta a spart ușa.

— Ceremonial! observă ofițerul, uitându-se prin cameră, măsurând figurinele de piatră cu o urmă de înțelegere în privire. Cel puțin așa i se părea lui Stephens, care-și imagina acum la ce se putea gândi celălalt. Și nici nu era de condamnat pentru asta.

Îi era silă și surpriza, produsă de tăgăduirea adevărului, se stinse, cedând dorinței ca totul să se termine cât mai repede. Totuși, îi explică el ofițerului, crezuse că aude cum cineva era biciuit. Acesta se întoarse spre fată:

— Ce spuneți de asta, doamnă?

— Totul e o greșeală. N-a fost decât un ceremonial.

Apoi ridică din umeri și recunoscu, fără tragere de inimă:

— Presupun că domnul Stephens are unele motive să fie de altă părere.

Stephens înțelese că incidentul era încheiat. Ofițerul îl întrebă, mai mult de formă, dacă vrea să depună o plângere. Nu putea acționa fără mărturia victimei. Fata puse capăt discuției:

— Pot pleca, domnule ofițer?

Ieși în hol, strecurându-se pe lângă el, fără să mai aștepte răspunsul. Țăcănitul tocurilor se pierdu în depărtare.

Jenkins se ridică și el:

— Mai bine mă întorc la lift.

Polițistul nu mai stărui. Rămas singur, Stephens aruncă o privire prin cameră, întrebându-se ce se întâmplase de fapt. Ceea ce auzise nu avea niciun sens. Statuetele, reprezentând nu se știe ce zeități străvechi, îl fixau cu ochii lor de piatră. Era liniște.

Își aminti deodată că individul, care-i deschisese ușa, aștepta pe altcineva, o persoană cu care semăna atât de bine încât, pentru un moment, fusese confundat. Privi înfiorat în lungul coridorului. Nimeni.

Se întoarse în încăpere și, tocmai când se îndrepta spre comutatorul de lângă ușă, ca să stingă lumina, văzu geanta femeii, uitată lângă birou, unde fusese și haina înainte. Se duse s-o ridice, fără ezitare. O pipăi nehotărât, apoi o deschise. Găsi cartea de vizită pe care o căuta. Citi: *Mistra Lanett.*

Mai privi o dată prin „camera de tortură” a *Societății Mexicane de Import.* Un gând continua să-l obsedeze:

„Ce fel de politică națională și internațională putea să-i determine pe adepții unui anumit cult să-l biciuiască pe unul dintre membri, din cauza unui război atomic?”

Încruntându-se, Stephens plecă în biroul său, luând și geanta. Apoi coborî la parter.

— Vă duceți la casa Tannahill? îl întrebă Jenkins.

Stephens se trezi la realitate și, la început, crezu că Jenkins auzise de sosirea tânărului Tannahill. Răspunse, într-un târziu, prevăzător:

— De ce m-aș duce acolo?

— Păi, n-ați auzit?

— Ce să fi auzit?

— Crima!…

Lui Stephens îi trecu imediat prin minte gândul că moștenitorul fusese ucis.

— O, Doamne! spuse, dar înainte să mai întrebe altceva, Jenkins continuă:

— Poliția l-a găsit pe îngrijitorul negru zăcând într-una din vechile fântâni din spatele casei.

— Oh!

Stephens oftă de ușurare, dar se posomorî din nou când își aduse aminte de telegrama lui Peeley. Se uită la ceas – 12.30. Nu era deloc ora potrivită să se prezinte la Tannahill. Ieși și se îndreptă spre colțul de unde obișnuia să privească spre *Grand House.* Abia după câteva secunde putu distinge contururile nedeslușite ale casei, profilându-se pe cerul nopții, deasupra masei întunecate a muntelui. Nu se vedea nicio lumină. Mulțumit că locul e pustiu, Stephens se urcă în mașină și porni spre casă.

Odată ajuns, în drum spre dormitor, se opri să bată la ușa menajerei. Dorea micul dejun devreme, a doua zi. Ușa era întredeschisă și el își aminti că femeia își luase o vacanță de două săptămâni, ca să-și viziteze familia. Plecase cu o zi în urmă.

Stephens se dezbrăcă, își puse pijamaua și halatul și tocmai se spăla pe dinți, când se auzi discret, de trei ori, soneria de la intrare. Ieși în hol să descuie, dar o cheie intrase deja, bâjbâind, în broască. Ușa se deschise încet și Mistra Lanett se strecură înăuntru. Respira precipitat. Trânti ușa și trase zăvorul. Atunci îl văzu pe Stephens.

— Nu puteam aștepta, îngăimă sufocându-se. Mă urmăresc, închide luminile, încuie ușa din spate și pe cele care dau în curtea interioară! Pe urmă sună la poliție!

Probabil că nu se mișca destul de rapid, pentru că ea trecu în goană pe lângă el, ajunse în bucătărie, apoi se auzi, clar, țăcănitul zăvorului de siguranță. Asta îl puse și pe el în mișcare. Încuie ușile dinspre curtea interioară, dormitor și cabinetul de lucru. O întâlni când ieșea din baia de serviciu. Trecu pe lângă el ca o săgeată și începu să stingă luminile. Cu ajutorul lui, în mai puțin de un minut, se făcu întuneric. Dar ea continua să fie mai rapidă. În beznă, o auzi formând un număr de telefon. Tăcere.

— Nu răspunde, vocea îi era foarte încordată. Linia... pare moartă. Au tăiat firul.

Pauză prelungită. Apoi, foarte slab:

— N-ai vrea să vii lângă mine? Simt că mă arde o rază-ac, aici, într-o parte. Mă doare!

CAPITOLUL II

În bezna din salon, Allison Stephens își găsi drumul, pe bâjbâite, până la divan. *Rază-ac!* Se gândea confuz: „Ce putea să-nsemne asta?” Întrebă:

— Unde ești?

— M-am întins pe jos, veni răspunsul foarte slab.

Stephens îngenunche pe podea lângă ea. Era și el foarte încordat acum. Din cauza întunericului, totul era ca un coșmar. Își imagina că un grup mare de oameni vor da buzna imediat în casă.

Starea i se schimbă brusc. Șovăise, nedorind să fie amestecat într-o afacere care nu-l privea. Dar, într-o clipă, spaima se transformă într-o furie oarbă.

Își aminti că are o armă. Sări în picioare și o luă la fugă spre dormitor. Prinse curaj, știind că „suvenirul” japonez avea puterea unui Luger. Era un pistol automat, foarte eficient, cu șapte încărcături. Se întoarse în grabă în salon și îngenunche din nou lângă Mistra Lanett.

Sesiză acum că se produsese o transformare în el – era nerăbdător, voia să se implice și era hotărât să meargă până la capăt.

— Unde ești rănită?

— Aici, într-o parte.

Lămurirea, venită în șoaptă, nu-i era de mare ajutor în întunericul acela. Dar faptul că ea putea încă să vorbească îl făcu să se simtă mai bine. Își aminti cum alerga prin casă. Probabil, frica o stimulase și slăbiciunea de acum era doar reacția inversă.

— Crezi că aș putea să te duc în camera menajerei? o întrebă. Fereastra ei se deschide spre râpă. Ar avea nevoie de scară pentru a intra pe acolo. Am putea aprinde lumina.

Nu așteptă răspunsul. Îi căută stângaci trupul în întuneric; ezită când îi atinse coapsa dezgolită – i se ridicase rochia, probabil, – o cuprinse ușor cu o mână pe sub genunchi și cu cealaltă de umeri.

— Ține-te de mine! o încurajă.

Era mai ușoară decât ar fi crezut. O așeză pe pat și aprinse lumina. Când se întoarse, văzu o urmă subțire de sânge, șerpuind de la ușă până la pat.

Era foarte palidă când Stephens începu să-i descheie bluza. Purta o haină de vizon peste costumul gri și, sub taior, se vedea o bluză albă. Partea de jos a bluzei era îmbibată de sânge. Îi pătase deja fusta și o dungă lipicioasă, roșie, se întindea și pe căptușeala hainei de blană.

Stephens renunță să-i scoată hainele pentru că asta ar fi obligat-o să se ridice. Îi descheie jacheta și bluza. Apoi porni, orbecăind, spre bucătărie după un cuțit. Cu un vârf ascuțit sfâșie combinezonul. Dedesubt era rană. În câteva minute aduse apă fierbinte și spălă crusta de sânge. Glonțul pătrunsese doar superficial. Rănile pe unde intrase și ieșise glonțul, cam la zece centimetri una de alta, arătau ciudat, de parcă ar fi fost cauterizate. Mai sângerau puțin.

Examinând-o, Stephens înțelese că n-a pierdut prea mult sânge. Nu avea de ce să se alarmeze. Văzuse oameni scăldați în propriul sânge, care au fost totuși salvați. Asta era mai nimic. Tânăra se aplecă și ea să privească. I se citea enervarea pe față. Se lăsă la loc pe spate:

— Lua-m-ar naiba, spuse dezgustată, nu e mai nimic și când te gândești că eram paralizată de frică!

— Îți fac un bandaj, spuse Stephens.

Puse câteva comprese și le prinse cu o bandă adezivă. Lucra repede, ținându-și respirația, ca să poată auzi mai bine. Dar când făcu un pas înapoi, ca să vadă rezultatul, continua să fie liniște; niciun sunet nu venea din noapte. O privi încordat:

— Ce se întâmplă? De ce nu acționează?

Ea se lăsase pe pernă. Îl studia, ușor încruntată:

— Îți sunt de două ori datoare, spuse.

Dar pe Stephens nu-l interesau acum datoriile.

— Ce crezi că vor face?

De data asta ea înregistră întrebarea. Răspunse, într-un târziu:

— Depinde de cine mai e cu Cahunja. Zâmbi straniu.

Sunt sigură că e Cahunja printre ei. El e singurul care ar fi în stare să mă împuște. Dar e extrem de precaut când e în joc propria lui piele. Totuși, dacă Tezlacodanal îl însoțește, nu vor renunța, odată ce au început. Toți se tem de Tezla, una din cele mai blestemate vipere care au existat vreodată.

Îi zâmbi dulce și cam în zeflemea:

— Ți-am răspuns la întrebare?

Stephens abia auzi. Se gândea la pericolele posibile, nu la cuvintele care le descriau. Dacă ar fi fost mai mulți, ar fi încercat să intre în casă, de data asta. Cântări ideea un moment și ieși în hol.

— Mă întorc, aruncă peste umăr.

Se îndreptă spre ușa din față și privi pe geam, în întunericul de afară. Cerul era încă înnorat; noaptea – liniștită. Nu vedea nimic și pe nimeni. Verifică, încă o dată, dacă ușile și ferestrele sunt bine închise. Toate erau la locul lor. Mai liniștit, se întoarse în camera menajerei.

Tânăra deschise ochii și-i zâmbi cu un aer obosit:

— Mi-e somn.

Își petrecu restul nopții în salon. Părea cea mai bună poziție pentru apărarea casei. Ațipea, din când în când, și iar se deștepta. Cât a ținut întunericul, nu s-a auzit nimic suspect. Spre dimineață, căzu într-un somn adânc. Târziu, se trezi, înțelegând că s-a luminat de-a binelea. Se uită la ceas: unu și cinci minute. Se ridică oftând și se duse, în vârful picioarelor, spre dormitor. Trecând pe lângă camera menajerei, observă ușa închisă. El o lăsase ușor întredeschisă. Se opri. Bătu la ușă. Niciun răspuns. Bătu din nou, apoi apăsă pe clanță. Era descuiat și camera era goală. Rămase acolo un moment, simțindu-se părăsit.

Era ca și cum întâmplarea îi făcuse plăcere și, totuși, își amintea că fusese încordat și încruntat tot timpul, chiar și în momentele când se străduia să pară relaxat. Probabil că femeia era de vină. Avusese odată, în San Francisco, o legătură ocazională cu o fată la fel de frumoasă ca Mistra Lanett. Trecuse mult timp de atunci. Astăzi nu se mai simțea atras de o femeie doar pentru că arăta bine. Nu-și

imagina că s-ar putea îndrăgosti de această străină. Presupunea că-i fusese milă de ea. Evident, ea era într-o situație disperată. Urmărită, căutase adăpost la un necunoscut. Și totuși, nu se îndoia de curajul ei. Chiar când era biciuită, fără vreo speranță de salvare, le răspunsese impertinent agresorilor ei.

Încruntându-se, Stephens descuie ușa de la intrare și ieși. Soarele strălucea și se auzea marea la câteva sute de metri. Vila în care locuia el aparținea tot lui Tannahill și fusese construită la oarecare distanță de drumul care urca faleza. Câteva dealuri joase o izolau de reședințele din apropiere. Avea o piscină încălzită, un garaj pentru trei mașini și patru dormitoare, fiecare cu baie separată. O închiriase doar cu șaizeci și cinci de dolari pe lună. Un timp se simțise vinovat pentru asta, deși fusese propunerea lui Peeley. Cu timpul, a ajuns să o considere ca făcând parte din existența fără griji a unui administrator pe domeniile Tannahill.

Merse pe drumul de acces, până când văzu urmele cauciucurilor care-i arătau că o mașină fusese scoasă din șosea, apoi se întorsese. Era mulțumit că putea aprecia dimensiunile mașinii după distanța dintre roțile din față și cele din spate. Era vorba, probabil, de un Cadillac sau un Lincoln.

Se întoarse spre intrarea în casă și privi cablul telefonic, acolo unde se ramifica dinspre șosea. Trase de sârme într-o parte. Fuseseră tăiate. Trebuia să sune la *Societatea de Telecomunicații* pentru a anunța vandalismul comis. Ar fi vrut să-l sune și pe Tannahill, dar trebuia să mai aștepte.

Își scoase halatul de casă și pijamaua și se scufundă în piscina din dreptul salonului. Apa era rece, așa că înotă grăbit spre treptele ce duceau afară. Tocmai ieșea, când văzu un chip fixându-l din adânc. Avu un șoc teribil. Pentru un moment, crezu că este un om. Coborî și, prin apa verde, care estompa contururile, găsi o mască. Era subțire și lipicioasă și risca să se rupă în mâna lui. O scoase ușor din apă și o așeză pe ciment. Părea făcută dintr-o peliculă foarte subțire, dar nu asta îl surprinse. Obiectul avea

trăsături cunoscute, neclare la margine din cauza acțiunii apei. Dar semăna, neîndoielnic, cu cineva. Era figura omului care-l împiedicase pe Tezla să-l înjunghie.

Stephens lăsă masca acolo, se îmbrăcă și, puțin înainte de ora două, plecă la birou. Își amintise că geanta Mistrei rămăsese acolo.

N-o cercetase prea atent noaptea trecută și era posibil să-i afle adresa scotocind în ea. Era timpul să găsească o explicație și să ia legătura cu Tannahill, să clarifice situația „adepților indieni” care vorbeau de războaie atomice, își biciuiau confrații și foloseau arme teribile.

Mai întâi – Mistra. Aparținând grupului și fiind urmărită de ai săi, ea era cheia misterului. După un sfert de oră, examina conținutul genții ei, împrăștiat pe birou: un portțigaret, un portofel pentru bancnote și unul pentru mărunțiș, chei, niște cărți de vizită, o batistă scumpă și un pachet mic, învelit în pânză. Le cercetă în ordine, tot mai dezamăgit. Niciunul din obiecte nu avea măcar o inițială. Tocmai desfăcea pachetul din pânză, când îi veni o idee: nu avea nici ruj, nici pudră – niciun fel de farduri. Motivul deveni evident când termină de scos ambalajul de pânză. Înăuntru era o mască. Arăta surprinzător de natural, altfel decât cele pe care le văzuse el vreodată. Se uită fix la ea și simți cum îi piere culoarea din obraji.

— Ce dracu se întâmplă aici?

Se calmă și privi din nou masca. Era semitransparentă și extrem de subțire.

Începu să bombăne. Nu avea destule informații ca să înțeleagă despre ce e vorba și să decidă ce are de făcut, iar evenimentele cereau o hotărâre rapidă. Pe urmă mai era și Mistra, întâi torturată și apoi urmărită, pentru a fi ucisă.

Realitatea era atât de șocantă încât îl puse în mișcare. Era conștient că undeva, chiar aici în clădire, există o posibilă sursă de informații. Fără să ezite, ieși din birou și se îndreptă de-a lungul coridorului, spre *Societatea Mexicană de Import.*

Ușa era încuiată. Deschise cu un șperaclu și ridică transperantele. Totul părea neschimbat. Doar statuetele,

observate mai atent, s-au dovedit a fi din lut, nu din piatră. Păreau goale pe dinăuntru. Ridică una pentru a se convinge. Era mai grea decât se aștepta. Când s-o pună la loc, văzu un cablu electric pornind de sub ea. Era conectată la o priză din podea.

Stephens nu mai știa ce să creadă. Era totuși curios. Deconectă cablul și puse statueta deoparte. Sârma dispăru într-un mic orificiu lăsat în lut. Era imposibil de văzut în interior și nu putea înțelege scopul legăturii electrice. Puse figurina la loc, exact cum o găsise și se întoarse spre birou.

Sertarele erau încuiate, dar reuși să le descuie cu o cheie luată din geanta Mistrei. Înăuntru se aflau acte, facturi, registre, o mapă cu scrisori, care începeau în general astfel: *Dragă domnule, vă expediem obiecte de artă în valoare de…* Mai era un dosar cu copii ale unor scrisori de confirmare sau ceva în genul: *Veți găsi cecul nostru alăturat…* În sfârșit, un altul cu buletine de expediție, pe care erau tipărite adresele beneficiarilor „obiectelor de artă”. Majoritatea aveau antet mexican.

Stephens numără de douăzeci și șapte de ori numele *Waldorf Arms*, înainte de a fi sigur că asta poate constitui o pistă posibilă. Văzuse locul de câteva ori. Era o clădire de locuit, cu cinci etaje, într-un cartier elegant, destul de ciudat construită și, după cât se părea, cu acces limitat.

Din păcate, niciun formular nu conținea vreun nume, dar, cel puțin, putea să afle adresele și apoi să controleze cine locuia acolo. Își notă vreo duzină.

Întors în biroul său, își aminti de Tannahill și sună la *Grand House.* Îi răspunse imediat o voce răgușită:

— Cine sunteți?

Stephens își spuse numele, surprins de tonul morocănos. „Să fi fost Tannahill?” Omul de la celălalt capăt se lămuri:

— A, avocatul! Domnul Tannahill nu-i aici, domnule Stephens. Sunt paznicul, sergent Gray, de la poliție. Sunt singur aici cu electricienii. Ați auzit de crimă, nu-i așa?

— Da.

— Bine. Domnul Tannahill a plecat la tribunal să discute cu domnul Howland.

Stephens își stăpâni o exclamație. Era convins că Tannahill nu e foarte încântat să-și rezolve singur astfel de probleme. Îi mulțumi ofițerului în grabă și închise telefonul. În câteva minute se îndrepta spre biroul procurorului districtual.

CAPITOLUL III

Încă din holul tribunalului, Stephens auzi voci vesele, undeva în clădire, dar, abia după ce apăsase de câteva ori butonul liftului, înțelese ce se întâmplă – petrecerea de Crăciun era în toi.

Urcă pe scări și aruncă o privire în biroul lui Howland. Totul părea în dezordine – femei și bărbați, în picioare sau așezați pe marginea birourilor, chiar pe podea, în grupuri mai mari sau mai mici, zeci de sticle și pahare cu băuturi peste tot.

Nimeni nu stătea singur. Fiecare era cuprins într-un grup, așa că Tannahill, dacă se afla acolo, petrecea și el cu ceilalți.

Îl găsi pe Frank Howland stând pe podea, într-un colț îndepărtat. Stephens își turnă ceva de băut și așteptă ca procurorul să-și ridice privirea împăienjenită, din paharul cu lichid maroniu, și să-l recunoască. Asta se întâmplă abia după câteva secunde. Howland îl întâmpină gălăgios:

— Bună, Stephens!

Se ridică anevoie în picioare și îi sări de gât. Erau amândoi destul de înalți, dar înainte ca Stephens să se poată apăra, se simți luat pe sus.

— Dragii mei, zbieră Howland, vi-l prezint pe vechiul meu prieten, Allison Stephens. Tipul ăsta s-a îmbogățit rapid și nu înțeleg cum a făcut-o. E administratorul unui domeniu care ține cât toată zona asta blestemată.

Ridică paharul, invitând pe toată lumea cu generozitate. Paharul se lovi de umărul lui Stephens și lichiorul i se vărsă pe haină și pe pantaloni. Howland nici măcar nu observă, iar Stephens îl înjură în gând pe idiot. Procurorul răcnea acum cu o voce de bariton:

— Să fie clar, Stephens este prietenul meu și-l invit la această petrecere! Purtați-vă cu el cum ați face-o față de mine însumi! O.K., Stephens, stăm de vorbă mai târziu; acum, caută-ți un loc!

Îl împinse, rânjind, într-un cerc de femei:

— Al vostru e fetelor, încă e burlac.

Se arătară încântate. Una din ele își scoase batista și-i șterse haina udă:

— Cabotinul! Știi, așa face mereu!

Erau femei de diferite vârste. Stephens bău, rămânând un timp în mijlocul lor. Dar, când se despărțiră, habar n-avea despre ce discutaseră. Îl găsi pe Howland în brațele unei fete înalte, care se lăsă moale pe podea, când Stephens îl trase pe procuror, desfăcându-i brațele din jurul taliei ei.

— Pleacă, îngăimă ea, vreau să dorm!

Și chiar adormi pe loc. Lunganul nu părea conștient că fusese despărțit de prietena lui. Înțelese brusc și începu să se agite ca să scape din strânsoarea lui Stephens. Țipă:

— Ce dracu' faci? Tipa asta a fost întotdeauna un sloi de gheață și, tocmai când o țineam și eu în brațe, vii tu…

Se opri și clipi, păru să se dezmeticească și-l prinse pe Stephens de mână:

— Ești exact omul pe care voiam să-l văd. Să-ți dau ceva să citești! Am vrut să i-o arăt și lui Tannahill, dar n-a trecut pe aici. A venit cu poșta de dimineață – recomandată. Deștept tip, șefu' vostru, râse afectat. Tare aș vrea să știu ce joc face. Hai la mine în birou!

Descuie un sertar și scoase o foaie de hârtie împăturită. Stephens o desfăcu și o citi, încruntându-se. Scrisoarea era bătută la mașină și nesemnată:

Dragă domnule Howland,

Dacă vei deschide mormântul lui Newton Tannahill, vei vedea că sicriul e gol. Nu crezi că asemănarea între unchi și nepot e uimitoare? Te las să tragi singur concluziile. Nu uita de îngrijitorul negru, găsit mort noaptea trecută!

Stephens o reciti cu buzele strânse, încercând să facă legătura cu evenimentele recente. Adevărat sau nu, era clar că cineva voia să răscolească lucrurile.

Din cealaltă cameră izbucni un râs de bețiv. Cineva striga ceva. Clinchetul paharelor și murmurul discuțiilor continua.

Stephens își umezi buzele și privi spre Howland. Omului

îi căzuse bărbia în piept și părea adormit. Se mișcă brusc și bolborosi:

— Nu înțeleg. Ce l-ar putea determina pe un om să se prefacă mort pentru a-și moșteni propria avere? N-are sens. Cum ar putea să pară mai tânăr, așa, deodată?

Tăcu. Stephens clătină din cap și strecură hârtia la loc, de unde o scosese Howland. Apoi încuie sertarul și puse cheia în buzunarul procurorului. Acesta nici nu se mișcă.

Stephens coborî scara, însoțit de urletele bețivilor, până în momentul când închise, în sfârșit, ușa de la intrare. Se urcă în mașină și se gândi calm la următoarea mișcare necesară. Apoi se hotărî: „Trebuie să-l văd pe Tannahill!"

Porni motorul și trecu pe la chioșcul de ziare. Anunțul mortuar se reducea la o singură coloană, lungă de șapte-opt centimetri. Relata pe scurt cum fusese găsit cadavrul îngrijitorului negru, John Ford, într-o fântână maya, pe jumătate plină, de către Arthur Tannahill, de curând sosit acasă. În rest, prima pagină era dedicată sosirii lui Tannahill în Almirante. Apăruse și o fotografie înfățișând un tânăr slab, cu o față îngustă, dar frumoasă. Părea obosit, dar ziarul avea o explicație și pentru asta: tânărul Tannahill fusese internat aproape doi ani într-un spital din est, în urma unei răni grave la cap. Fusese împușcat accidental și se afla încă în convalescență.

Povestea continua pe celelalte pagini, cuprinzând și o scurtă istorie a familiei Tannahill. Stephens, care citise o relatare completă și la fel de elogioasă la biblioteca publică din Almirante, împături ziarul și se întrebă ce va mai urma. Hotărî să sune din nou la *Grand House.* Îi răspunse tot sergentul Gray:

— Nu, încă nu s-a întors.

Stephens cină într-un restaurant numit *Contentment Bar*[2]*.* Se simțea nemulțumit. Avea senzația că nu face destul. Și, ce era mai rău, Tannahill nu părea conștient de pericolul în care se afla. Nici Stephens nu era, de fapt, prea lămurit.

Termină de mâncat și mai bău o ceașcă de cafea, în timp

---

[2] Contentment = plăcere, mulțumire (n.trad)

ce recitea, mai atent de data asta, articolele despre Tannahill. Una dintre ideile importante era că *„...tânărul domn Tannahill nu e cunoscut în orașul pe care l-a vizitat doar de două ori, pe când era copil. Studiase la New York și în Europa. Glonțul îl rănise așa de grav încât nu-și recăpătase cunoștința timp de un an și șaptesprezece zile. Aceasta, în afară de perioada 24 aprilie – 5 mai, când, încă sub influența șocului, fugise din spital. Se restabilea greu și, din păcate, avea încă amintiri neclare despre unele evenimente din viața sa.”*

Stephens rămase surprins când citi data dispariției lui Tannahill. „Aș putea verifica”, se gândi, „și chiar acum”.

Ieși nerăbdător pe ușă. Din fericire, se întunecase. Avea nevoie de acoperirea nopții pentru a-și atinge scopul. Nu se simțea tocmai bine, gândindu-se unde se duce, dar suspiciunile lui trebuiau să înceteze. Ca avocat al lui Tannahill, avea nevoie de cât mai multe informații. Porni mașina spre cimitirul din partea de nord-vest a orașului. În patru minute ajunse și găsi planul locului la poartă. După ce localiză mormântul lui Tannahill, parcă sub un copac și porni pe jos, de-a lungul unei alei întunecoase. Ajuns la gardul dinspre nord, se întoarse spre est și își dădu seama că se apropie. Începu să citească inscripțiile de pe pietrele funerare. Găsi mormântul după cinci minute. Merse pe marginea unui gard de fier și intră pe sub arcada unei porți. Numele era fixat deasupra, în litere de metal și, chiar în întunericul luminat doar de farurile mașinii, arăta destul de bine. Erau aproape o duzină de pietre funerare în interior. Stephens se aplecă deasupra celei mai apropiate. Scria în spaniolă și numele era ortografiat destul de ciudat:

Francisco de Tanequila y Merida
febrero 4, 1709 – julio 3, *1770*

Următorul nume era tot spaniol. Datele erau: 1740 – 1803. Abia pe a treia piatră, numele căpătase versiunea engleză – Tannehill, cu „e” în loc de „a”. Acel strămoș murise în 1852. Probabil că trăise în perioada „goanei după aur”.

Stephens își continuă drumul, mai liniștit acum. Nerăbdarea îi dispăruse. Îl impresiona vechimea mormintelor, era mândru de legăturile sale cu o familie ce avea în urmă o atât de lungă istorie, își imagină cum se născuse Francisco de Tanequila la poalele muntelui și cum fusese înmormântat aici, în vreo zi luminoasă a lui 1770. Probabil, înainte de revoluție – cu mult, mult timp în urmă. Familia Tannahill avea rădăcini adânci în pământurile acestea.

Simți cum îl cuprinde frigul nopții. Bătea vântul dinspre mare. Foșneau copacii și frunzele se scuturau în cântecul lor șoptit, același cântec auzit noapte de noapte, încă de când mormintele acelea tăcute fuseseră săpate.

Se aplecă mult deasupra ultimei cripte. Lumina îl ajuta să vadă numele: Newton Tannahill. Reciti data decesului, pentru a fi sigur, și se îndreptă brusc. Simțea oboseala unui om care a ajuns la capătul unui drum lung. Newton Tannahill, unchiul, fusese înmormântat la 3 mai, anul curent. Între *25* aprilie și 5 mai, Arthur Tannahill, nepotul, lipsise din spital.

Stephens voi să se întoarcă, dar auzi un zgomot ușor în spatele lui. Un obiect bont și tare îl izbi în spate și o voce rosti calm:

— Nu mișca!

Stephens ezită, dar, înțelegând că nu există alternativă, acceptă înfrângerea.

CAPITOLUL IV

Era liniște în întunericul de sub copacii din cimitir. Stephens se încordase pentru a profita la timp de cea mai slabă șansă. Dacă ar fi încercat să-l lege, s-ar fi luptat. Auzi din nou vocea aceea blândă în spatele lui:

— Așează-te jos, cu picioarele încrucișate. Dacă mă asculți, n-o să-ți fac nimic.

Folosirea persoanei întâia singular îl liniști pe Stephens. Fusese sigur că erau mai mulți împotriva lui. Dar persoana întâia fusese folosită pe un anumit ton, greu de descris, care nu lăsa nicio urmă de îndoială asupra intențiilor agresorului. Era un singur om, așa că nu avea de gând să se supună orbește:

— Ce vrei?

— Să stăm de vorbă.

— De ce în felul acesta?

Urmă un râs scurt:

— Pentru că ai putea face o mișcare bruscă. Stând cu picioarele încrucișate, nu vei putea să mă ataci. Vocea își pierdu timbrul plăcut.

— Stai jos! spuse ascuțit.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Așează-te!

Tonul era dur și convingător, iar obiectul bont îl împingea din nou de la spate. Se ghemui, în silă, blestemând printre dinți. Se așeză, încă încordat, hotărât să nu mai accepte nicio altă umilință.

— Ce dracu' vrei? întrebă aspru.

— Cum te numești? Vocea era din nou blândă.

Când Stephens răspunse, omul rămase tăcut câteva secunde.

— Mi se pare că am mai auzit numele ăsta undeva. Cu ce te ocupi? Stephens îi spuse ce meserie are.

— Avocat, da? Acum știu despre cine e vorba. Peeley mi-a vorbit de dumneata, dar n-am fost atent.

— Peeley! exclamă Stephens. Înțelese imediat.

— Doamne, dumneata ești Tannahill.
— Da, eu sunt.
Lui Stephens i se luă o piatră de pe inimă. Se ridică vorbind repede:
— Domnule Tannahill, v-am căutat peste tot.
— Nu te întoarce!
Stephens se opri cu călcâiul îngropat în praf. Era șocat de ostilitatea ordinului. Tannahill continuă liniștit:
— Domnule Stephens, eu nu judec niciodată numai în funcție de prima impresie. Așa că vei rămâne cu spatele la mine până când clarificăm câteva lucruri.
— Sunt sigur că v-aș putea dovedi că sunt administratorul domeniilor dumneavoastră și că acționez în consecință.
Începea să înțeleagă la ce se referea Peeley în telegramă. Cu acest Tannahill trebuia lucrat cu mănuși.
— Vom vedea, veni imperturbabil răspunsul. Spui că m-ai căutat peste tot?
— Da.
— Și cum ai ajuns aici?
Stephens înțelese imediat la ce se referea Tannahill. Își imagină – instantaneu, dar pregnant – cum va fi arătat cu lanterna în mână, cercetând numele de pe pietrele funerare. Trecu repede peste asta și își punea acum întrebări, încercând să-și explice prezența celuilalt acolo. Dar înțelese că, înainte de a cere lămuriri, trebuia să-și justifice propria prezență.
Descrise, cât putu de succint, tot ce i se întâmplase, începând din după-amiaza aceea, de când plecase de acasă. Când ajunse la scrisoarea pe care i-o arătase Howland, se opri să adauge:
— Asta m-a adus aici; aveam de gând să verific câteva date.
Celălalt nu comentă, aștepta ca Stephens să termine ce avea de spus. Și, chiar după aceea, rămase tăcut cel puțin un minut, înainte de a răspunde:
— Hai să ne așezăm sub copacii aceia! Trebuie să vorbesc cu cineva.

Stephens observă că șchiopăta destul de rău. Totuși, nu părea să-l doară, pentru că se așeză pe iarbă cu destulă ușurință. După ce Stephens însuși se așeză, Tannahill începu:

— Crezi că vor deschide mormântul?

Stephens tresări. Nu se gândise atât de departe, dar recunoscu, în sinea lui, că întrebarea mergea direct la țintă. Se întrebă dacă asta însemna că sicriul e într-adevăr gol… Ezită, gândindu-se că procurorul Frank Howland fusese destituit din funcția de administrator al domeniilor Tannahill și că, fiind o persoană importantă în grupul Adams-Howland-Porter, avea posibilitatea să-i facă multe necazuri fostului său patron.

Spuse rar:

— Mi-e teamă că la asta nu vă pot răspunde, domnule. L-am sunat pe Peeley și, îndată ce sosește, vom merge la Howland, să vedem dacă a reușit să-l identifice pe autorul anonimei. Aveți cumva idee cine ar putea fi?

— Eu sunt cel care pune întrebări, veni răspunsul tăios.

Stephens își mușcă buzele:

— Aș fi fericit să pot răspunde la toate întrebările dumneavoastră, domnule Tannahill, dar eu știu mai bine cum merg lucrurile pe aici și aș putea ajunge în miezul problemei foarte repede.

— Stephens, situația e foarte simplă din punctul meu de vedere! Am stat mult timp în spital, paralizat pe partea dreaptă. Am fost inconștient timp de încă un an după accident. În aprilie trecut, spre sfârșitul lunii, am dispărut din spital și am fost regăsit pe trepte, la 5 mai, încă inconștient. Abia după o săptămână mi-am revenit. După încă trei săptămâni am primit scrisoarea unei femei, care semna Mistra Lanett… Ce s-a întâmplat?

Stephens nu-și putuse stăpâni un strigăt, însă nu spuse decât:

— Continuați, domnule!

Tannahill ezită, dar povesti mai departe:

— Mistra Lanett s-a prezentat ca fiind secretara lui Newton Tannahill, mort, se pare, și înmormântat chiar în

zilele când lipseam eu din spital. Mi-a explicat apoi că voi fi confirmat drept unic moștenitor al domeniului și al uneia din cele mai mari averi din California. Aș fi putut deci să mă mut acolo și să-mi formez un spital propriu, cu personal cu tot. Dar aveam două motive să rămân unde eram. Primul: aveam mare încredere într-unul din medicii spitalului. Acesta nu s-a lăsat cumpărat și n-am putut să-l iau de acolo, dar mi-a justificat într-adevăr încrederea. Acum pot să merg – încet, dar merg. Celălalt motiv e legat de o amintire confuză, ca un vis, în legătură cu ceva ce mi s-a întâmplat pe când lipseam din spital. N-o să-ți spun nimic despre asta, dar este ceea ce m-a convins, de fapt, să vin aici sănătos, nu ca un invalid.

Respiră adânc:

— Evenimentele însele par a susține această decizie a mea.

A urmat o tăcere lungă. Apoi, pe un ton ceva mai aspru, continuă:

— Dimineață, după ce am ajuns aici – eram încă la hotel – am fost vizitat de trei bărbați. Unul dintre ei era un indian mexican, mărunt, cu un nas enorm. Pretindeau că îmi sunt vechi prieteni și s-au prezentat: Tezlacodanal era indianul, Cahunja – unul care părea metis, și încă un individ, al cărui nume nu l-am reținut. Se încăpățânau să mi se adreseze cu numele unchiului meu, Newton Tannahill. Nu mi-era teamă de ei, dar, ca să câștig timp pentru propriile mele investigații, am semnat o scrisoare, pe care mi-o tot vârau sub nas.

— Scrisoare? se auzi Stephens ca un ecou.

— Era pentru Peeley și, prin ea, îl autorizam să continue plățile către membrii *Clubului Pan-American* – acesta era numele. Am adăugat o clauză: ca această împuternicire să fie reînnoită la fiecare șase luni. N-au avut obiecții și, ținând cont de ignoranța mea în astfel de afaceri, cred că am scăpat destul de ușor.

— V-ați simțit amenințat?

— Nu. Mi s-a părut, însă, foarte ciudat să fiu confundat cu unchiul meu. Asta m-a hotărât.

Stephens se gândea din nou la ceea ce spusese Tannahill despre scrisoare. Întrebă, în sfârșit:

— Expresia „să continue plățile ca și până acum” era precis menționată?

— Da.

— Bine, se liniști, asta înseamnă că a existat o asociere anterioară. Putem să-l întrebăm pe domnul Peeley. Dar cum puteau să vă confunde cu unchiul dumneavoastră? El era cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă…

Tannahill nu răspunse imediat. Când vorbi, vocea îi suna foarte îndepărtată și fără urmă de mânie:

— Stephens, eu trăiesc un coșmar. În spital, am avut vise ciudate, în care apăreau personaje fantastice.

O dată mi s-a părut că mă aflu într-un sicriu. Altă dată m-am văzut aici, în Almirante, California, privind bătrâna mare. Îmi aminteam casa, ca prin ceață. Desigur, Peeley îmi trimisese câteva cărți despre ea și ceea ce am citit mi-a influențat probabil visele. În aceste cărți se spune că *Grand House* e mai veche decât își pot aminti albii. Poate că știi că are o arhitectură pre-maya. Dacă te uiți la treptele lungi, din față, ce se întind pe toată lungimea acestei laturi a casei, ți se pare mai mult templu decât casă, deși interiorul a fost ingenios împărțit, tocmai pentru a fi locuit. Când eram în sicriu..

Se opri. Era liniște în întunericul cimitirului. Apoi:

— Dacă citești ziarele, știi și restul.

— Ați amintit, adineauri, numele Mistra Lanett. Spuneați că a fost secretara unchiului dumneavoastră?

— Da.

Stephens era din ce în ce mai uimit. Nu se gândise niciun moment că Tannahill ar putea avea o legătură cu *Societatea Mexicană de Import* și cu grupul acela de brute. Trebuia să țină cont de asta. Nu trebuia să menționeze niciun fel de nume acum, când celălalt era încă neîncrezător. Totul suna la fel de fantastic ca și povestea lui Tannahill însuși. Se încruntă la gândul ce-i trecu prin minte: „Nu vom putea spune nimic din toate astea în fața unui tribunal condus de Adams-Howland-Porter.”

Gândea deja în termeni juridici și constatarea aceasta îl stimulă. Continuă cu toată seriozitatea.

— Domnule Tannahill, trebuie să dăm de capătul acestei afaceri cât mai curând posibil! Am o bănuială că ați putea fi acuzat de o crimă – uciderea îngrijitorului negru. Oricum, cineva se străduiește să demonstreze asta și, fie că se va dovedi adevărat, fie că nu, noi trebuie să fim pregătiți. V-ați referit, mai devreme, la coșmarul de a fi fost îngropat de viu. Nu știu dacă v-ați dat seama de asta. A intervenit întâmplător. De fapt, ce voiați să spuneți?

Tăcere.

— Domnule Tannahill, cinstit vorbind, nu cred că trebuie să-mi mai ascundeți nimic acum!

Din nou tăcere. Stephens renunță. Spuse încet:

— Poate ați prefera să așteptați sosirea domnului Peeley pentru a discuta împreună tot ce s-a întâmplat.

De data asta Tannahill vorbi. Vocea părea că vine de departe, ca și cum gândurile i se întorceau de la mare distanță:

— A fost un vis. Am visat că sunt îngropat de viu. Ți-am spus că trăiesc un coșmar.

Vocea i se schimbă. Se însufleți:

— Și acum, Stephens, cred că ar fi bine să punem capăt întâlnirii noastre. Am câteva planuri în minte și ți le voi dezvălui mâine, dacă vei veni la *Grand House* să mă vezi. Până atunci, poate reușești să iei legătura cu Peeley. Spune-i să vină urgent aici.

Se ridică încet și se sprijini în baston.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm separat. N-ar fi bine ca Howland să descopere… – ezită și încheie în șoaptă – că moștenitorul lui Tannahill și avocatul său au venit în cimitir împreună, să verifice data unui deces.

— Dar mai este o problemă, domnule. Sper că aveți permis de port-armă. Asta ar…

— Nu am nicio armă.

— Dar…

Se auzi un chicotit și bastonul ieși din umbră și-l pocni pe Stephens exact deasupra centurii.

— Cum e? râse Tannahill.

— Oho!

— S-ar putea să te sun mâine. Sau, mai bine, lăsăm după Crăciun. Aranjăm atunci o întâlnire. Altceva?

Stephens șovăi. Avea o întrebare atât de importantă încât se gândea să nu forțeze lucrurile dacă o pune acum. Spuse rar:

— Ziarele afirmă că rana v-a afectat serios memoria. În povestea dumneavoastră, lucrurile par chiar mai grave. N-ați putea să-mi spuneți dacă sunteți sau nu amnezic? Celălalt răspunse după o pauză:

— Nu-mi amintesc nimic din viața mea dinainte de a mă trezi în spital. Vorbesc, gândesc normal, dar, în ce privește faptele anterioare trezirii din primăvara trecută, în mintea mea e un mare gol. Nu-mi mai știam nici numele, până când l-am auzit rostit în jurul meu. Râse scurt. Te asigur că asta complică mult situația. Și acum, domnule Stephens…

Se opri și apoi continuă cu seriozitate:

— Sper că-ți dai seama că am avut încredere în dumneata, spunându-ți ceea ce nicio altă ființă umană n-a mai auzit. Am făcut-o pentru că te consider un om cinstit, cel puțin pentru moment, și pentru că am nevoie să mă ajuți să clarific această situație.

— Puteți conta oricând pe mine, răspunse Stephens.

— Nu vei spune nimănui, decât cu încuviințarea mea.

— Nimănui.

Stephens se întoarse la mașină și rămase câteva minute înăuntru, gândindu-se. Era obosit și, în același timp, neliniștit – prea multe întrebări fără răspunsuri. De ce ar vrea cineva să insinueze că unchiul și nepotul sunt aceeași persoană? Și de ce să ia în considerație această posibilitate în loc să râdă de ea? Faptul că nimeni nu-l văzuse pe nepot înainte de moartea unchiului nu demonstra nimic. Ce rost aveau măștile, atât de perfect lucrate încât – era obligat să recunoască – puteau fi purtate fără ca cineva să-și dea seama că sunt măști?

Avea o senzație de irealitate, ca și cum ar fi fost implicat în coșmarul unui nebun. Se eliberă de asta.

Din conversația cu Tannahill obținuse, totuși, un indiciu despre Mistra Lanett. Părea să fie în legătură cu celelalte detalii.

Stephens porni motorul și se îndreptă spre *Waldorf Arms.* Nu avea niciun plan de acțiune. Dar era convins că acolo e un centru de unde grupul operează. Altfel, numele n-ar reveni atât de des în documentele *Societății Mexicane de Import.*

Își parcă mașina lângă clădire, dar nu coborî imediat. În întuneric, arhitectura neobișnuită a clădirii încununate cu o cupolă se zărea nedeslușit. La nivelul solului arăta doar ca un bloc obișnuit, de formă pătrată, chiar puțin demodat, construit simplu, din cărămidă.

Era gata să se dea jos din mașină, când văzu un omuleț grăbindu-se spre intrare. O statură și un nas inconfundabile. Tezlacodanal, cel care îl amenințase cu cuțitul noaptea trecută. Încordat și nerăbdător, Stephens urcă pe trotuar. Incontestabil, dăduse peste o urmă recentă.

CAPITOLUL V

Din umbra mașinii, Stephens îl urmărea pe individul scund intrând pe sub porticul puternic luminat. Porni repede după el. Ajunse la ușă cu răsuflarea tăiată și aruncă o privire prin geam.

Se retrase în grabă, apoi înaintă din nou, până când reuși să vadă în interior. Indianul aștepta lângă un stand de reviste, pe jumătate întors cu spatele spre Stephens, și se uita într-un ziar subțire. Apropiindu-se, văzu titlul *The Almirante Herald* și își dădu seama că celălalt citea cu interes articolul despre sosirea lui Tannahill.

Tezlacodanal își puse ziarul împăturit sub braț, ridică disprețuitor din umeri și porni, prin holul spațios, în direcția liftului. Îl salută din cap pe mecanic și trecu mai departe, intrând într-un coridor strălucitor luminat. Se opri la jumătate, în dreptul unei uși, scoase o cheie, încercă stângaci să deschidă și dispăru.

Stephens își croi drum prin gardul viu și se deplasă de-a lungul unei laturi a clădirii. Se opri lângă o fereastră, de unde se strecura o rază de lumină prin storuri.

Fereastra era deschisă și perdelele se mișcau în briza care adia ușor. Era liniște și nicio umbră nu se vedea în interior. După o jumătate de oră de așteptare, Stephens începu să se întrebe dacă a apreciat corect distanța. Să fi fost acesta apartamentul în care intrase Tezlacodanal, sau altul?

Se întoarse, oprindu-se la fiecare fereastră. Storurile erau pe jumătate trase și putu verifica astfel că toate camerele comunicau între ele.

Stephens se trase în umbra unui boschet și reîncepu să aștepte. Timpul trecea greu și se făcea din ce în ce mai rece. Luna se ridica în stânga, peste vârfurile copacilor, ca o felie mare de lămâie ce se furișa tot mai sus, pe cer. Veghea aceasta devenea tot mai stranie. Era greu să-ți câștigi existența ca avocat.

Lumina stăruia în spatele storurilor, o licărire slabă, ca o

sfidare. Era tot mai agitat și mânios pe Tezlacodanal, că nu se duce la culcare; apoi mânios pe sine însuși. Cum putea să creadă că lumina nestinsă însemna obligatoriu că omul e încă treaz? Gândul acesta îl determină să acționeze.

Se apropie de fereastră și, împingând storurile, privi înăuntru. Văzu un divan, un covor roșu, un scaun și o ușă deschisă. De acolo venea lumina, de la o lampă de birou. În spate se vedeau rafturi cu cărți și niște statuete de lut.

Stephens se îndreptă, precaut, spre cealaltă parte a ferestrei, împinse marginea storului și privi din nou. Umbre. Mai multe scaune și lumina reflectată. Ușa deschisă nu se vedea de aici. Niciun zgomot care să indice vreo urmă de viață, prezența vreunei ființe umane.

Era din ce în ce mai atent, dar nu ezită. Împinse fereastra și, într-o clipă, se balansa pe pervaz. Prinse storul și, ridicându-l, se furișă pe sub el, lăsându-se pe divanul de sub fereastră. Coborî storul la loc, așteptă câteva secunde, apoi păși fără zgomot pe covor. Din cinci pași mari, traversă camera și ajunse lângă ușă.

Nu era nimeni în cea de a doua cameră, dar o ușă deschisă ducea mai departe. În timp ce stătea acolo, auzi respirația regulată a unui om care dormea.

Stephens nu se mișcă imediat. Ce voia de fapt? Informații. Dar ce fel de informații se aștepta să obțină?

Nehotărât, aruncă o privire prin cameră. Cabinetul nu era așa mare cum părea de la fereastră și toate cărțile se aflau într-o singură bibliotecă. Stephens privi scurt într-acolo și tocmai voia să se întoarcă, preocupat de principala lui problemă, când un titlu îi atrase atenția: *Viteazul Tanequila.* Era un volum subțire și nu-i luă prea mult timp să și-l strecoare în buzunar. Apoi, atent, le trecu repede în revistă pe celelalte. Majoritatea erau în spaniolă, limbă pe care n-o prea cunoștea. Dar mai erau și trei în engleză, care-l făcură curios. Luându-le cu grijă, se retrase în salon și apoi spre fereastră.

Ajuns afară, în siguranță, uimirea-i crescu la gândul că reușise să se retragă și, mai ales, să intre. Acasă își găsi telefonul reparat și sună la *Societatea de Telecomunicații.*

Dar cu Peeley tot nu reuși să ia legătura.

Hotărât să aștepte un răspuns, își puse pijamaua și halatul de casă și se așeză pe sofaua din salon, cu cărțile furate lângă el. Erau toate despre *Grand House* și despre stăpânii ei și nu-și amintea să fi văzut vreuna din ele până acum, nici măcar la biblioteca publică din Almirante, secțiunea specială Tannahill.

Stephens alese mai întâi istoria clădirii *(The History of the Grand House)* și citi pe pagina de gardă:

Prima ediție
Treizeci și cinci de volume publicate
Distribuită cu regim special
Ianuarie 1870

Întoarse pagina și citi primul paragraf din capitolul I:

De mai bine de o mie de ani, neclintită pe un deal înalt, o casă extraordinară stă de veghe la malul mării. Nu se știe precis cine anume a construit-o.

Stephens trecu cu privirea peste întreaga pagină, le răsfoi pe următoarele, citind câte un fragment la întâmplare și reținând esențialul din celelalte. Modul acesta de a citi se dovedi folositor, își amintea de romanele istorice citite cândva. Imaginația autorului furniza amănunte din belșug despre una din cele mai puțin cunoscute epoci din istoria lumii: Vechiul Mexic și California de Sud, de la anul 900 d.C.[3] până la venirea spaniolilor.

Complexitatea detaliilor îi suna fals lui Stephens. Cunoștea destul de bine istoria populațiilor maya și toltecă pentru a-și da seama că detaliile depindeau de descoperirile arheologice și de descifrarea unui sistem de fapte înregistrate, dar neprelucrate. Și iată: nume de preoți, soldați din garda unui personaj numit Uxulax, care fusese țintuit cu săgeți pentru nu se știe ce crimă. Cu o mie de ani în urmă, acest ticălos, ivit acum din noaptea uitării, fusese executat și înmormântat *în partea de est a dealului, sub niște pini, doborâți mai târziu de tolteci.* Și toate astea erau povestite în două fraze, fără vreun scop

---

[3] d.C. = după Christos / era noastră (n.trad)

aparent.

Când au venit, *în șiruri lungi de soldați, asudând obosiți, de-a lungul coastei, în căldura unei toamne timpurii,* toltecii au vrut să distrugă casa. Dar, ca și celelalte expediții care ajungeau, din când în când, pe aceste tărâmuri îndepărtate, nu aveau echipamentul necesar pentru a distruge o construcție de marmură.

Și preoții-soldați au mai descoperit ceva. Confortul lăsat de foștii proprietari, care se retrăseseră în grabă, într-un sat mai sigur din nord, *era superior tuturor condițiilor pe care le-au avut ei vreodată. Și-au împăcat conștiințele prin construirea unui templu de lemn, pe o colină artificială, astfel încât acesta să domine casa. Kukulcan fiind astfel aparent satisfăcut, au folosit clădirea ca reședință pentru ei și femeile lor. Favorita unui lung șir de preoți-comandanți a fost...* Numele era șters. Stephens privea fix și încurcat la scrisul acum ilizibil. Nu părea să existe vreun motiv pentru asta, dar cerneala cu care fuseseră tăiate rândurile era foarte închisă la culoare și nu se mai vedea nicio urmă de literă dedesubt.

Ridică din umeri și continuă să citească. Era fascinat acum, pe măsură ce înainta. Numărul mare de detalii crea o anumită atmosferă.

Criza civilizației ocupanților tolteci a survenit după ani și ani lipsiți de expediții militare importante. Preotul comandant depășise zece ani în această funcție și, fiind un individ limitat, – alt nume șters – a decis să fie asasinat înainte de a descoperi secretul de la *Grand House.*

Privirea lui Stephens trecu brusc pe pagina următoare. Se opri. Prima propoziție n-avea nicio legătură cu cele dinainte. Se uită un moment, încruntat și apoi descoperi ce nu era în ordine. Paginile 11 și 12, conținând detalii ale asasinatului și, probabil, referiri la misteriosul „secret”, fuseseră rupte.

Lăsă istoria și luă apoi biografia strămoșului familiei Tannahill. Numele însuși – *Viteazul Tanequila* – avea farmecul său. Primele capitole începeau cu o perioadă timpurie din viața personajului, căpitanul Tanequila –

nașterea sa în nordul Spaniei, călătoriile de-a lungul coastei Africane, metodele, nu prea ortodoxe, de îmbogățire și călătoria finală în America. Aceasta se terminase cu naufragiul corabiei sale, Almirante, pe țărmul Californiei, în timpul unei furtuni cumplite, în anul 1643, cu mai mult de 300 de ani în urmă.

Stephens reflectă somnoros la aceste date, luptându-se să-și aducă aminte cifrele indicând nașterea și decesul acelui Tanequila înmormântat în cimitirul de curând cercetat. Acela murise în 1770, dacă își aducea bine aminte. Impresia sa că acesta fusese primul dintre strămoși era deci falsă. Greșise cu mai mult de o sută de ani.

Întoarse pagina. Începea un capitol nou, numit *După furtună.* Până acum, Stephens doar frunzărise cartea. Dar acest capitol îl citi integral.

DUPĂ FURTUNĂ

La prânz, toți supraviețuitorii ajunseseră la țărm. Nu mai aveam niciun semn de la Espanta, de Courgil, Margineau sau Kerati și nu ne îndoiam că se înecaseră. Îmi părea rău de Margineau. Era o canalie ironică, dar ceilalți trei erau mult mai răi – niște lepădături ursuze din port, care vor putrezi în iad pentru necazurile pe care mi le-au pricinuit. Probabil că va trebui să spun o rugăciune pentru sufletele lor, pentru a face pe placul echipajului. Dar, pentru moment, am ridicat doar o cruce în nisip, am mormăit câteva cuvinte și i-am trimis pe toți la muncă.

N-aveam timp de pierdut. Alonzo văzuse niște băștinași dând târcoale pe acolo și nu puteam fi siguri că sunt din soiul obișnuit, al idioților prietenoși. Era obligatoriu să ne recuperăm armele de pe nava care se scufunda.

Pe la două, Cahunja observă că furtuna se îndepărta, așa că l-am trimis, cu încă doisprezece oameni, în două bărci, să înceapă descărcatul navei, inclusiv al armelor. Vântul și valurile slăbeau oră de oră și seara marea era calmă. Tot seara, aveam deja două tunuri și mai multe muschete la mal, așa că am încetat să mă mai tem de băștinași. De fapt,

în dimineața următoare, am trimis un grup să înceapă tratativele cu cei care s-ar arăta pe acolo, pentru a face rost de mâncare.

Ne aflam pe un țărm sălbatic. În toate direcțiile se întindeau dealuri joase, cu vegetație abundentă, pentru că era iarnă și plouase mult. Erau și câteva mlaștini lângă tabăra noastră și desișul din jur mișuna de păsări sălbatice. Țipetele și cârâiturile lor ascuțite nu mai conteneau toată ziua. Cei care plecaseră în căutarea hranei împușcaseră trei căprioare și găsiseră și niște rădăcini comestibile. Acestea, împreună cu mâncarea de pe corabie, îndepărtau, pe moment, pericolul de a muri de foame. De fapt, chiar din prima zi, foamea n-a mai fost o problemă. Nu mai văzusem niciodată un pământ atât de bogat, cu o climă atât de constantă. Ne-am dat seama de asta încă din primele săptămâni și am avut dreptate. Aici este una din cele mai minunate grădini ale lumii tot timpul anului.

Într-a cincea zi, oamenii de pază au adus un indian în tabără – un om mic și urât, care vorbea perfect spaniola. Era, desigur, un nemernic și primul impuls a fost să ascult ce are de spus și pe urmă să-l înec. Dar se dovedi un interpret neprețuit și, pe deasupra, aducea vești bune. Ne-a confirmat ceea ce noi deja bănuiam – că exista un sat spre nord. Marele șef, care locuia în casa de pe dealul cel înalt de deasupra satului, ne invita la el. Din nefericire, el trebuia să plece pentru un timp și nu ne putea întâmpina personal. Femeile au primit vestea cu bucurie – pentru ele, viața în aer liber fusese foarte neplăcută – dar eu mărturisesc că eram neîncrezător. De ce ar invita un om, destul de deștept pentru a ajunge șef de trib, un grup de spanioli să intre în casa lui, când ar trebui să știe că va înceta să fie stăpânul ei în ziua în care noi vom ajunge acolo?

Dar nu conta. Cu armele noastre puteam învinge orice încercare de trădare. Mai mult, ne-am lămurit după aceea că așa-numitul mare șef se retrăgea din propria casă, pentru a putea cântări pericolul pe care noi îl

reprezentam. Eram hotărât să-l ucid în clipa când va risca o întoarcere. Inteligența băștinașului putea fi periculoasă.

Ocuparea casei s-a dovedit chiar mai simplă decât credeam. Aveam opt tunuri și, așezându-le în spatele digurilor de piatră din jurul coastei dealului, dominam toată zona. Într-o săptămână ne întărisem atât de mult pozițiile, încât numai europeni bine înarmați ne-ar fi putut amenința. N-am întâmpinat niciun fel de rezistență. Servitorii misteriosului șef absent au acceptat sosirea noastră ca pe ceva normal și nici unuia nu i s-a părut curios ca eu să ocup dormitorul fostului stăpân.

Odată cu trecerea timpului, a fost evident că ne aștepta o lungă ședere pe aceste meleaguri. Cunoscându-i pe căpitanii celor două corăbii ale mele și, amintindu-mi de înțelegerea noastră cu privire la împărțirea profitului, nu aveam nicio îndoială că „neglijaseră” să mă caute, dacă ei înșiși scăpaseră. În cazul acesta, se îndreptau, cu siguranță, spre capul Horn și Spania și vor mai trece ani până când să ajungă aici altă corabie. Pornind de la această presupunere, am decis să lămuresc situația echipajului în sat.

Am coborât eu însumi și i-am adunat pe băștinași în șiruri lungi – bărbați, femei și fete. A fost foarte simplu să aleg treizeci dintre cele mai frumoase femei și să-i izolez pe soții lor, pentru a fi imediat executați. Fiecare membru al echipajului își alese câte o femeie dintre văduve și cele câteva fete. I-am căsătorit, după Biblie, și le-am împărțit colibele, în funcție de proprietarii anteriori. Am înțeles că exista totuși o problemă – aceea a bastarzilor pe care femeile îi aveau de la băștinași, dar am lăsat pe fiecare bărbat să rezolve asta în felul său. Viața a redevenit normală în sat, într-o lună.

În anul următor m-a preocupat, în mod deosebit, dezvoltarea ținutului. Pentru a obține rezultate cât mai bune, am decis interzicerea înrobirii localnicilor. Am trimis, în schimb, grupuri înarmate pentru a captura oameni din satele îndepărtate. Locuitorii noului sat Almirante le explicau prizonierilor ce îndatoriri au și

vegheau ca aceștia să și le îndeplinească. Nu păreau să observe că munca prizonierilor era numai în beneficiul meu. Au fost și incidente nefericite. Dar, până la sfârșitul anului, o mulțime de terenuri erau cultivate, datorită noului sistem.

La sfârșitul celui de al doilea an, fostul proprietar al casei nu dăduse încă niciun semn de viață. Am dedus de aici că apreciase corect situația și că cedase casa pentru a împiedica distrugerea ei. N-am găsit nicio urmă a templelor toltece care, conform legendei, se înălțau cândva în jurul casei. Fuseseră, desigur, dărâmate și orice urmă a existenței lor dispăruse.

Casa mi se părea un exemplu de arhitectură maya. Stilul palenque[4] *era bine reprezentat, atât în interior cât și la exterior, deși oarecum diferit de tot ce văzusem eu până atunci în America Centrală.*

Aceste probleme nu mă preocupau însă pe atunci și aproape că mi-au ieșit din minte în timpul celui de-al treilea an, când au început tentativele de asasinat. Ne-a salvat intuiția mea că ceea ce se întâmpla nu era doar o serie de evenimente izolate, ci acțiunile fostului proprietar pentru a-și goli casa de intruși. Cuțitul lui Tezlacodanal mi s-a înfipt în spate și m-ar fi ucis, dacă individul ar fi avut mai multă putere. Săgeata, trasă spre Cahunja, era cât pe ce să-i perforeze plămânul drept. Dar a scăpat. Alonzo a avut ghinion. Iubita lui indiană, Gico Aine, l-a înjunghiat. Viețile femeilor nu erau în pericol, dar lor li se pregătea altceva.

Gico și Tezlacodanal au scăpat împreună cu alți doi indieni. Dar am prins totuși unul și l-am executat, suspectându-l de complicitate, deși n-aveam nicio dovadă. Acesta a fost primul dintr-o lungă serie de atentate, pe care le voi descrie amănunțit în alt capitol. Ele constituie o bună parte din drumul care ne-a dus la o eventuală descoperire a secretului de la Grand House. Acest secret care…

---

[4] Palenque – centru al civilizației maya, la sud-vest de Yucatan (Mexic); stil caracteristic sculpturilor găsite aici (n.ed.)

Pagina era ruptă la jumătate. Fusese decupată de-a curmezișul și în lungul marginii interioare. Stephens căută să vadă dacă bucata ruptă nu fusese cumva pusă în altă parte, în carte. Dar nu descoperi decât că mai erau alte șapte pagini astfel rupte.

Dintr-o privire, observă că toate pasajele tăiate se refereau la „secretul” de la *Grand House.*

Stephens mai căută și alte pasaje cu astfel de trimiteri. Nemaigăsind nimic, se întoarse la capitolul citit. Acolo era menționat numele Tezlacodanal. Era interesant de știut că existau descendenți. Se gândea încă la asta, sau așa i se părea, când, deodată, se trezi din somn tresărind.

CAPITOLUL VI

O lumină crepusculară se răspândi în încăpere. Era atât de slabă că abia reuși să observe două umbre lângă el. Se uita fix în întuneric, cu încordarea omului amenințat de niște intruși în plină noapte.

La început, nu recunoscu pe nimeni.

Se auzi o voce de bărbat:

— Nu mișca, Stephens!

Se încordă și mai tare. Tonul era amenințător. Stephens înghiți în sec și observă acum, când ochii i se mai obișnuiseră cu lumina, că erau cel puțin zece-doisprezece oameni în cameră.

În mod ciudat, asta îl învioră. Era de așteptat ca doi oameni să încerce să-l ucidă. Dar acum erau prea mulți. Nu era nevoie de atâția pentru asta. Nu avea vreun motiv întemeiat să creadă așa ceva, dar asta era părerea lui, așa simțea în momentul acela.

Se calmă și gândi: „E grupul care o biciuia pe Mistra.”

Cei doi de lângă el se așezară pe niște scaune în apropiere. Primul care vorbise continuă:

— Stephens, să nu faci vreo mișcare necugetată! Purtăm „ochelari de noapte”, cu care vedem perfect în întuneric.

Pauză, apoi:

— Cine ești tu, Stephens?

Acesta, încercând să-și imagineze ce fel de ochelari erau aceia, repetă involuntar:

— Cine sunt eu? Cum adică?

Intenționase să continue, dar se opri. Întrebarea era nefirească. Simți iar un gol în stomac. „Banda” n-ar fi pus o astfel de întrebare. Ei știau cine e.

Odată ajuns cu raționamentul aici, întrebă:

— Dar voi cine sunteți?

O femeie șopti din întuneric:

— Mecanismul lui de gândire e ușor de descifrat. Cred că e nevinovat.

Omul, care părea că vorbește în numele grupului, nu luă

în seamă întreruperea. Spuse:

— Stephens, pentru moment nu suntem mulțumiți de tine în această afacere. Dacă ești, într-adevăr, cine pari a fi, te sfătuiesc foarte serios să răspunzi la întrebări. Dacă nu, vei încerca, desigur, să ne induci în eroare.

Stephens asculta concentrat. Nu putea să se decidă și se gândea la consecințe. Avea din nou senzația că lunecă în ireal. Descoperi deodată că ar putea obține o mulțime de informații, ca avocat al lui Tannahill. Spuse, înviorându-se:

— Nu știu la ce vă referiți, dar dați-i drumul înainte.

Femeia, care-i întrerupsese puțin mai devreme, râse încet:

— Crede că va afla ceva.

„Purtătorul de cuvânt” părea iritat:

— Draga mea, îți apreciem talentul de a citi gândurile dar, te rugăm, abține-te de la aceste comentarii inutile.

— Acum s-a speriat prostește, zise femeia, dar se întrerupse, înțelegătoare. Gata, am tăcut!

Se lăsă o tăcere grea. Stephens era tentat să fie cinic și totuși simțea că aici se ascunde ceva. Era o chestiune de bani, de inteligență și de brutalitate – oamenii puteau fi biciuiți și împușcați fără ezitare.

Se simți din nou crispat și-și dădu seama foarte clar de propria sa situație. „De ce sunt judecat”? se întrebă. Nu știa nici măcar de ce e acuzat.

Înainte de a mai spune ceva, omul reveni:

— Stephens, ți-am cercetat trecutul. Într-adevăr, a existat un copil numit Allison Stephens, născut acum treizeci și unu de ani în nordul Californiei. A urmat școala într-un oarecare orășel, liceul la San Francisco și, conform datelor noastre, personajul cu acest nume a intrat în marină în 1942.

Se opri. Stephens își derulă în minte informațiile respective: imaginea orașului copilăriei, un incident din liceu, ziua când s-a îmbarcat pentru serviciul activ. Încuviință din cap și așteptă.

Acestea erau adevăruri acceptate deja. Tăcerea se prelungea și el înțelese că o lăsau pe cititoarea de gânduri

să-i observe reacțiile. Faptul îl uimi puțin, nu reușea să înțeleagă rostul întâlnirii. Un gând nou îi încolți în minte. Spuse tare, uluit:

— Stați puțin! Cine credeți că aș putea fi?

Femeia răspunse:

— Sincer vorbind, nu cred că e cazul să mai continuăm. Văd clar cum i se înlănțuiesc gândurile și simt că emoția, surpriza din voce sunt reale.

Se auzi un al doilea bărbat vorbind:

— Dar de ce a pătruns în apartamentul lui Tezla?

— Stephens, dacă răspunzi mulțumitor la asta, ești liber! spuse primul.

Tocmai deschidea gura să le explice cum îl văzuse pe Tezla la *Waldorf Arms,* dar se opri.

Femeia îl întrerupse:

— Acum e mânios. Și-a dat seama deodată că e o mare obrăznicie din partea noastră să venim și să-l interogăm, ca și cum am avea vreo calitate oficială.

Izbucniră în râs cu toții. Bărbatul care vorbea, în mod obișnuit, în numele celorlalţi, continuă imperturbabil:

— Totuși, ce l-a îndemnat să intre? Stephens, nu te lăsa stăpânit de furie! Răspunde!

Acesta ezita. Era impresionat de tonul serios al celuilalt. „Și apoi, de ce nu? Dacă răspunsul l-ar scăpa de acești indivizi periculoși, de ce să nu-i asculte?” Spuse încet:

— Tocmai vorbisem cu Tannahill și el mi-a spus că Mistra Lanett fusese secretara unchiului său. Asta era legătura între ea și voi. Așa că, atunci când l-am văzut pe… ezită… cum se numește?…

Femeia îl întrerupse:

— Cred că motivele lui sunt mai complexe. Probabil, voia s-o găsească pe Mistra. E un tip îngâmfat.

Se ridicară. Unul dintre ei spuse cu voce joasă:

— Luați cărțile!

Ușa se deschise – se auzi târșâit de pași, apoi zgomotul mașinilor care porneau. Vibrațiile motoarelor se îndepărtau.

Stephens își verifică ușa. Mai întâi o deschisese Mistra,

acum, oamenii aceștia. Trebuia să schimbe încuietoarea, deși ar fi fost mai bine să cerceteze proveniența cheilor, pe care ei toți le aveau. Se retrase într-un dormitor și își dădu seama, pentru prima dată, că femeia care citea gândurile pierduse din vedere un lucru important. Nu descoperise că el aflase adresa lui Tezla în biroul de la *Societatea Mexicană de Import.* Părea o greșeală gravă și-i permisese lui să păstreze celelalte adrese, pe care le putea cerceta mâine dimineață. Poate că una din ele era a Mistrei.

Posibilitatea era tentantă și se duse la culcare gândindu-se cât era ea de frumoasă.

Puțin după ora nouă, în dimineața următoare, alese una dintre adresele de pe listă. La numărul pe care-l căuta, se afla o mică proprietate, înconjurată cu gard înalt de fier. Casa era la oarecare distanță de șosea. Un băiețel, în trecere pe acolo, îi explică:

— Este casa domnului judecător Adams.

Stephens se gândea, aproape absent:

— Asta-i ridicol. Judecătorul n-ar face…

Nu reuși să decidă ce-ar face sau nu judecătorul.

A tot verificat adresele notate până aproape de ora unsprezece. Aparțineau, fără excepție, notabilităților orașului: judecătorul William Adams, judecătorul Alden Porter, John Carewell și Martin Grant, proprietarii celor două cotidiene, conducătorii a trei trusturi de construcții, Madeleine Mallory, care deținea singura bancă particulară din Almirante, alte două doamne din înalta societate și un reputat comerciant. Ultimul, dar nu mai puțin important, era J. Aswell Dordee, proprietar al unei fabrici de oțeluri în est, cunoscut pentru a se fi retras, încă tânăr, în Almirante, să-și îngrijească sănătatea.

Lista era atât de impunătoare, încât, pe măsură ce se completa, Stephens se convinse că a intrat într-un cuib de viespi. Credința că ar putea amenința cu publicarea listei, dacă membrii bandei ar continua să-l urmărească pe Tannahill, cedă în fața neplăcutei constatări că orașul era în întregime controlat de ei. Petrecu mai mult de o oră în bibliotecile celor două ziare, studiind fotografiile

personalităților din Almirante. N-a cerut imagini anume, așa că n-a reușit să găsească decât șapte persoane dintre cei identificați.

Le cercetă fețele, încercând să hotărască dacă aceștia ar fi putut, cu ajutorul măștilor, să se transforme în membrii bandei cunoscute.

Nu era sigur. Ar fi trebuit să-i vadă personal și să le audă vocile. Și nici asta n-ar fi fost suficient. O voce se putea imita ușor, îl asigurase odată un actor. În ce privește înfățișarea, în lipsa chipurilor cu care să compare fotografiile, oamenii puteau să semene foarte bine unii cu alții. Stephens plecă de la ziar fără să fi luat vreo hotărâre asupra pasului următor. Era 24 decembrie, o zi nu tocmai potrivită pentru cercetări. Magazinele erau deschise până la nouă seara, dar majoritatea instituțiilor erau deja părăsite. Era nerăbdător să înceapă căutarea amprentelor lui Newton Tannahill, deși, fără ajutorul poliției, asta devenea o problemă. După vacanță, o s-o roage pe domnișoara Chainer să caute documente semnate de bătrânul Tannahill. Amprentele lăsate întâmplător pe o hârtie nu sunt ușor acceptate ca aparținând unei anumite persoane, dar era totuși un pas necesar.

Stephens porni, fără tragere de inimă, spre casă. În ultimul moment, se decise să ocolească pe la *Waldorf Arms.* Luând astfel hotărârea să provoace soarta, i se păru normal să oprească la cincizeci-șaizeci de metri de intrare, în speranța că va veni cineva. Se afla acolo de vreo zece minute, când ușa mașinii se deschise brusc și Mistra Lanett, respirând greu, se așeză în scaunul de lângă el.

— Trebuie să mă ajuți să intru în casă. N-am curaj să trec pe acolo singură.

CAPITOLUL VII

Stephens nu răspunse imediat și nici nu se mișcă. Avea un sentiment ciudat: pe jumătate mânie, pe jumătate plăcere. Era fericit să o reîntâlnească și, în același timp, era furios că ea găsește întotdeauna metode melodramatice de a se apropia de el. Dar trebui să admită că n-a prea avut de ales la ultima lor întâlnire, îi reveni glasul:

— Cum te mai simți? întrebă cu un aer nepăsător.

Mistra avu un gest de nerăbdare:

— A, a fost un fleac. S-a vindecat în aceeași noapte.

Purta un costum verde, care se potrivea cu culoarea ochilor ei. Efectul era izbitor. Îi împrumuta un fel de strălucire. Era încântat, dar se abținu și preferă să spună doar:

— Presupun că-ți dai seama că-mi datorezi o explicație.

O surprinse uitându-se stăruitor spre intrarea clădirii. Fără a-și întoarce privirea, zise:

— Putem vorbi înăuntru. Te rog, să nu mai pierdem timpul.

— Vrei să spui că cineva ar putea să te împiedice să intri în propriul tău apartament?

— Nu, dacă sunt însoțită de un bărbat.

Mistra ieși din mașină:

— Să mergem!

Nimeni n-a încercat să-i oprească. Stephens, care fusese prea preocupat noaptea trecută pentru a mai fi atent, avea acum posibilitatea să privească uimit în jur. Plafonul era foarte înalt și avea o lucrătură foarte complicată. Covoarele valorau, desigur, mii de dolari.

Liftul se opri la etajul trei și străbătură, împreună, un coridor larg, iluminat nu se știe de unde. Pereții și tavanul reflectau o strălucire rece, albăstruie. Mistra se opri în fața unei uși transparente de sticlă. Stephens văzu o altă ușă în spatele acesteia. Era opacă și, aparent, metalică. Cheia intră într-o fantă aproape invizibilă din ușa

exterioară. Se deschise scârțâind.

Intrară. Ea așteptă o clipă, până când prima ușă se închise în urma lor și apoi o descuie pe cea de a doua. Se deschidea într-un hol, neobișnuit de înalt – cinci metri probabil. La fel era și camera în care-l conduse.

Mistra își aruncă geanta și eșarfa pe un scaun și se îndreptă spre un fel de bar, mascat în perete.

Stephens își scoase pistolul.

— Mai bine verific puțin apartamentul.

— Nu e cazul, răspunse Mistra fără să se întoarcă. Aici suntem în siguranță.

Siguranța ei nu-l satisfăcu. Alergă spre holul care ducea la cele două dormitoare, fiecare cu baie separată. La capăt erau o scară și o ușă închisă. Nu numai că era încuiată, dar era metalică și părea foarte rezistentă.

Se întoarse în salon și o luă pe alt hol, spre un fel de cameră de muzică. În spatele vitrinelor, până la înălțimea tavanului, se vedeau albume de discuri. Dar asta numai pe peretele opus ușii. În dreapta era aparatură electronică: pick-up, televizor, radio și chiar o stație de emisie, cu transformatoare și tablou de comandă. Clătină din cap și se întoarse spre biblioteca de pe peretele din stânga. Avea multe cărți și era curios să-i afle preferințele literare. Primele rafturi nu reprezentau mare lucru – cărți tehnice, științifice, cu sutele.

Acum se orienta mai repede și găsi câteva rafturi de istorie – cam jumătate din cărți în spaniolă. Își notă și câteva titluri în engleză: *Istoria civilizației spaniole în America, Influențe spaniole în vechiul Mexic, Începuturile orașului Almirante, Viteazul Tanequila, Grand House – istoria ei.* Un clinchet de pahare dinspre salon îi aminti că o femeie frumoasă e mai importantă decât orice carte. O găsi în spatele barului, turnând un lichid cafeniu închis în două pahare. Îi întinse unul:

— Încearcă! Probabil că n-ai mai băut așa ceva niciodată.

Stephens se așeză pe un taburet și privi băutura cu atenție. Părea un fel de apă murdară.

— Ce este?

— Bea!

Era ca și cum ar fi înghițit un chibrit aprins. Arsura coborî pe gât, spre esofag. Puse paharul jos, sufocându-se. Simți că scoate fum pe nas. Ochii îi lăcrimau. Îi era rușine de sine însuși, Allison Stephens, care-și înghițise lacom licoarea, făcându-se praf dintr-un singur pahar. Clipi să-și alunge lacrimile și o văzu pe fată, sorbindu-și băutura amuzată.

— Nu te da bătut! îi spuse încurajator. Asta e ca muzica clasică. Ți se pare din ce în ce mai bună pe măsură ce o asculți. E mai bună decât orice alt lichior.

Stephens bău din nou. Efectul se dovedi la fel de cumplit, nediminuat. Dar de data asta nu se mai înecă, nici nu mai lăcrimă. Când termină, se uită la ea:

— Repet, ce-i asta?

— Octli.

Trebuie să fi avut o figură perplexă.

— O veche băutură mayașă, îi explică Mistra. Asta e, bineînțeles, versiunea mea.

Menționarea mayașilor îi aminti lui Stephens de cărțile din bibliotecă. Mai bău o înghițitură, se simți din nou amețit și spuse, în sfârșit:

— Ce-i cu toată povestea asta? Cine sunt oamenii care te biciuiau?

— O, ridică ea din umeri, membri ai unui club.

— Ce fel de club?

— Cel mai greu accesibil din lume, râse ușor.

— Care sunt condițiile de înscriere? insistă Stephens, deși simțea deja că ea se amuză pe seama lui.

— Să fii nemuritor, râse din nou.

Ochii ei verzi străluceau. Figura întreagă era plină de viață, fierbinte și provocatoare.

Stephens se încruntă. Era evident că nu va obține niciun răspuns mulțumitor de la ea, dacă nu va spune el însuși câte ceva.

— Uite, ce-i cu cărțile de acolo? Care e secretul de la *Grand House*?

Vreme îndelungată, Mistra îl fixă stăruitor. Se colorase puțin la față și ochii îi erau anormal de mari. Răspunse, într-un târziu:

— Cred că te-am auzit în bibliotecă. Cât ai reușit să citești?

— Nimic.

Stephens îi povesti despre cărțile luate de la Tezlacodanal. Clătină din cap, cu o expresie gânditoare:

— Paginile acelea lipseau și din volumele mele, când le-am luat.

— Și cuvintele șterse?

Încuviință. Câteva minute băură în tăcere și Stephens avea impresia că ea va spune mai mult. Și chiar asta făcu:

— Întâmplător, eu știu numele șterse. Toate sunt folosite de micul nostru cult. Râse și-l privi întrebător.

Lui Stephens i se părea greu de crezut.

— Deci asta era. Vocea îi sună răgușit.

— Asta era.

O văzu umplându-și iar paharul. O urmări cu fixitate de bufniță până termină și pe urmă bău și el puțin.

— Ce dracu', bolborosi, se întâmplă cu California? Tot soiul de culte trăsnite ori încotro te-ai uita. Se înfurie: această așa-numită civilizație mexicană timpurie – dacă a existat vreodată vreun popor care și-a pierdut sufletul, ei au fost aceia.

Ochii ei străluceau ca două nestemate. Totuși îi vedea trăsăturile neclar, ca printr-o lentilă nefocalizată. Continuă încruntat:

— Vechii mexicani erau, într-adevăr, civilizația cea mai sângeroasă. În ultima lor perioadă, se ofereau mai mult de cincizeci de mii de sacrificii umane pe an celei mai murdare bande de zei și zeițe, pe care imaginația unor ignoranți i-a născocit vreodată. Diavoli nemernici! Minți scârboase și bolnave, gunoaie ale lumii.

Observă că terminase și al doilea pahar. Se ridică, nesigur, ținându-se de bar.

— Hai să nu mai vorbim! Și nici să nu mai bem, te rog! O singură înghițitură în plus și mă îmbăt.

Se apropie de ea și o prinse în brațe. Nu se feri de sărutul lui și, după un moment, chiar îi răspunse. Rămaseră îmbrățișați, sărutându-se preț de un minut. Apoi el îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Vocea îi tremura:

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Sesiză că îl privește din nou, așteptând. Părea o invitație. Urmă o lungă îmbrățișare și răspunsul ei era mai mult decât și-ar fi dorit vreodată.

Dar, când se ridică, se clătina și camera se învârtea. Se prinse iar cu o mână de bar și spuse, pe un ton de reproș:

— Sunt beat.

— Adică drogat, îl corectă ea.

Se afla, nu se știe cum, în centrul camerei, legănându-se, privind-o prin ceața care se lăsa în jurul lui.

— Ți-am dat un narcotic.

Stephens păși cu greu către ea, dar simți cum podeaua se înalță spre el. Poc!

Se trezi puțin, în șocul căderii.

— Dar de ce? Ce…

Erau ultimele lucruri oarecum clare pe care și le amintea.

CAPITOLUL VIII

Stephens se trezi cu soarele bătându-i în ochi. Rămase mult timp întins, privind ca prin ceață tavanul unei camere ciudate. Apoi înțelese brusc unde se află. Se ridică din pat și, aducându-și aminte, ezită să meargă mai departe. Încet, începu să se relaxeze. Era în viață. Oricare ar fi fost motivul pentru care îl drogase, nu i se întâmplase nimic grav.

Își găsi hainele pe un scaun. Se îmbrăcă repede și privi pe fereastra dormitorului. Își aminti că mai e un dormitor la câțiva metri, pe coridor. Merse acolo în vârful picioarelor, găsi ușa deschisă și aruncă o privire.

Câteva secunde o fixă pe Mistra, încă adormită. În somn, fața ei părea uimitor de tânără. În alte împrejurări i-ar fi dat cu cinci-șase ani mai puțin decât îi dăduse la început. Părea să aibă douăzeci și patru de ani, nu treizeci, cum crezuse.

Își amintea totuși că ea nu se odihnise toată noaptea. Nu-i era clar dacă fusese în aceeași cameră cu ea sau în camera alăturată. Dar o auzise țipând de câteva ori. Vorbise mult despre *Grand House.*

Majoritatea cuvintelor erau nedeslușite, dar unele lucruri și le amintea limpede. Probabil că lăsaseră în memorie urme la fel de puternice ca cele de „octli” pe gât. Amintirile erau zguduitoare și era gata să se retragă, când sesiză că ea deschisese ochii și îl privea. Stephens se retrase automat. Ochii ei erau schimbați, luminoși, dar adânciți în orbite. Își amintea strălucirea aceea ciudată dinainte de a fi fost prea adormit ca să mai observe ceva.

Simți deodată că avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, chiar mai mult de treizeci. Și-o aminti vorbind de nemurire.

— Casa cea veche… spusese în întunericul nopții, crispată și agitată, ca și cum orizonturi ascunse ale vieții ei s-ar fi spart ca niște valuri uriașe, arătându-i viziunea morții.

— Casa cea veche, veche…

Și Stephens înțelese, în sfârșit, fără umbră de îndoială, secretul de la *Grand House.* Și-l cuprinse un frig ca de moarte când observă că ea simțise că și el știe. Deschisese gura și se ridicase pe jumătate, pentru a se apropia de el. Păturile păreau să se topească în jurul ei. Ochii ei erau adâncuri de foc, în lumina soarelui, ce pătrundea prin ferestre. Mușchii feței păreau tot atât de duri ca și trăsăturile de piatră ale unei statui, iar corpul își pierduse frumusețea, de încordat și rigid ce era.

Reacția ei violentă luă sfârșit repede. Trupul i se destinse. Se cufundă la loc, în așternut. Zâmbi și spuse leneș:

— Ce e asta? Vii la mine furișându-te?

Vraja se rupse. Stephens păru să se trezească din adâncul fantasmelor sale la o luciditate jenată. Femeia asta se comporta prea firesc pentru el.

— Nu. Mă duc să mă rad.

Era important acum pentru Stephens să se îndepărteze de ea. Bărbieritul era o realitate palpabilă.

— Vei găsi tot ce-ți trebuie în baia mare din capătul holului.

În timp ce se rădea, își aminti că era Crăciunul. Dar interesul său nu dură prea mult. Gândurile îi alunecară iar spre Mistra. Nu se auzea niciun sunet. În tot apartamentul era așa o liniște, încât își putea auzi propria respirație. Imaginația sa reîncepu să lucreze.

Se întreba dacă anumite idei, odată intrate în mintea unui om, mai pot fi scoase de acolo. Termină de îmbrăcat și se duse în bibliotecă. Se gândi: „Aș avea nevoie să citesc cărțile acelea integral.” *Grand House – istoria ei* nu era la locul ei pe raft. După o scurtă cercetare descoperi că nu mai era nicăieri. Lipseau, de asemenea, *Începuturile orașului Almirante* și *Viteazul Tanequila.*

Stephens se retrase uimit. I se părea de necrezut ca ea să fi ascuns cărțile. Încă mai stătea acolo, nemișcat, când auzi dușul. Deci Mistra se sculase.

Stephens traversă salonul și holul care ducea la

dormitorul ei. Soarele pătrundea prin toate ferestrele sudice și estice și, în lumina aceea, se topiră toate gândurile cețoase ale nopții. Se simțea ridicol. Fantezia nemuririi se destrămă. Dar mai erau totuși lucruri pe care dorea să le afle.

Ușa dormitorului era deschisă. Stephens bătu destul de tare, ca să-și împace conștiința, dar nu destul ca Mistra să audă, prin zgomotul apei care curgea. Înăuntru se distingea și mai tare zgomotul dușului, pentru că ușa de la baie era deschisă. Aburul se împrăștia leneș afară.

Apa se opri și urmă un lipăit de picioare goale. Pauză. Apoi, Mistra, înfășurată într-un halat mare, fluierând ușor, ieși din baie. Se uită la el gânditoare, dar nu spuse nimic. Se așeză în fața unei oglinzi imense, pentru a-și aranja părul.

Stephens aștepta. Sentimentul ciudat, trăit mai devreme în preajma ei, revenea – nu așa de puternic, nici așa de confuz, ci mai personal.

Era, hotărât, o femeie frumoasă, frumusețea ei datorându-se înfățișării plăcute, maturității și încrederii în sine. Părul blond, ochii verzi și strălucitori, fața subțire și bine conturată o făceau să arate tânără și, în același timp, inteligentă. Pielea era frumos bronzată și, după trăsăturile feței, părea să aibă strămoși pe continent. Se îndoia că înaintașele ei își aleseseră bărbați numai în limitele strâmte ale unei singure rase. Femeia aceasta avea sânge fierbinte, venind de undeva, de foarte departe.

Gândurile îl îndepărtaseră de la scopul venirii sale în dormitorul ei. Se încordă și începu:

— Azi noapte păreai preocupată să afli din ce carieră provine marmura de la *Grand House.* Știe cineva asta?

Îi văzu fața în oglindă, privirea atentă. Ochii ei se întoarseră spre el, fixându-l calm și cercetător. Se gândea că nu-i va răspunde, când ea spuse:

— Deci am avut iar coșmaruri, de la „octli”, nu-i așa?

Adăugă râzând:

— Cred că ar trebui să renunț să mai beau așa ceva.

Râsul ei nu suna deloc amuzat și, în fond, nu-i

răspunsese la întrebare. O așteptă să termine. Apoi spuse:

— În legătură cu carierele acelea de marmură… îl întrerupse:

— De unde să știu? Blestemata de casă are mai mult de o mie de ani.

Stephens insistă:

— Am înțeles, din primul paragraf al cărții despre *Grand House,* că nimeni nu știe cine a construit-o, dar ar putea exista indicii referitoare la locul de unde provine piatra.

Mistra îl privea din oglindă și zâmbea ironic. Spuse:

— Nu mă mir când oamenii reacționează ca tine. Ai aproape toate indiciile necesare. Nu pare să te supere faptul că te-am drogat. Văd, pe fața ta, și ghicesc, din întrebările tale, că explicațiile mele ți se par rezonabile. Și totuși continui să lupți.

Stephens se aplecase înainte, concentrându-se involuntar pentru a-i auzi răspunsul. Se retrase acum în scaunul său, simțindu-se caraghios. „Iată un cult care practica o religie veche și însetată de sânge. Membrii lui purtau numele unor morți. Era un grup ezoteric, amoral și, probabil, criminal.” Aproape fără să-și dea seama de asta, se lăsase prins de această atmosferă nefirească, chiar până la a crede, pentru o jumătate de oră, imposibilul.

— De ce m-ai drogat?

Îi răspunse fără ezitare:

— Credeam că pot să aflu ceva aducându-te în acea stare de dezorientare.

— Nu înțeleg.

Ridică din umeri:

— Am vrut, de asemenea, să mă lămuresc dacă ești persoana de care se tem ceilalți că ai putea fi.

Stephens nu reuși, pe moment, să vadă legătura.

Spuse uimit:

— Cine cred ei că sunt?

Se întoarse și-l țintui cu privirea:

— Nu ți-ai dat seama?

Părea uimită. Se opri, nehotărâtă, și spuse apoi încet:

— Cineva a construit *Grand House.* Cine? A fost o dilemă

în toți acești ani.

Explicația îl dezamăgi pe Stephens. Era o nebunie care nu-l mai interesa, dar Mistra continuă:

— Dacă tu ai construit-o, ai reușit să te ascunzi de mine foarte bine. Oricum, celorlalți nu le strică să se teamă, în continuare, de tine. Tresări de uimire. Pentru că, nebunie sau nu, deja fusese ucis un om. De ce n-ar fi și el eliminat, dacă-l considerau periculos, ucis pentru că vreun nebun îl credea în vârstă de o mie de ani? Rosti cu greu:

— Voi l-ați ucis pe John Ford, nu-i așa?

Scutură din cap și-i răspunse cu seriozitate:

— Niciun membru al grupului nu e vinovat de asta. Cea care citește gândurile ne-a verificat pe toți cincizeci și trei.

— Cincizeci și trei! repetă Stephens involuntar. Nu se aștepta la această informație exactă.

Mistra părea să nu audă:

— Aparent, e o crimă banală, dar poate că-mi va ajuta în atingerea scopului meu. Nu știu încă.

„Scopul ei” – Stephens se crispă. Chiar despre asta ar fi vrut el să afle. Se aplecă spre ea, întrebând fără să aștepte, de fapt, un răspuns:

— Care este scopul tău?

Se lăsă o tăcere lungă. Continua să-și aranjeze părul cu îndemânare. Figura i se vedea gânditoare în oglindă. Se aplecă încet, trase un sertar și scoase o foaie de hârtie. Spuse, fără să-l privească:

— E un ultimatum pe care-l voi transmite în curând la radio pentru guvernul din Lorillia. Termenul limită va fi în funcție de ziua când voi lansa mesajul. Referirea la Marte apare din motive psihologice. Vreau să le strecor destulă îndoială în suflete, pentru a fi sigură că vor evacua uzinele pe care le voi numi. Ascultă!

Citi rar, cu o voce clară și hotărâtă:

Către cei care lucrează la proiectul atomic „Blackout[5]”. Exact în două ore, întregul combinat va fi distrus de fluxuri energetice, venite de pe o navă cosmică. Acțiunea a fost autorizată de poporul planetei Marte, deoarece

[5] Blackout = camuflaj (n.trad)

conducătorii voștri plănuiesc un atac atomic – surpriză asupra Statelor Unite ale Americii.

Plecați repede acasă! La ora douăsprezece să nu mai fie nimeni în fabrici! N-aveți cum să vă apărați.

Noi nu vom accepta un război atomic pe Pământ!

Îl privi și spuse, ca din întâmplare:

— S-ar putea să schimb ora, dar restul va rămâne. Ce părere ai?

Stephens abia auzise. La început, rămăsese perplex, dar acum, deodată, se sperie:

— Ești nebună?

Îi răspunse rece:

— Foarte normală, foarte hotărâtă și, până la un punct, depinzând de ajutorul tău. Nimeni nu poate învinge singur o fortăreață bine apărată.

— Dacă vei ataca Lorillia, vor presupune că Statele Unite sunt de vină și vor dezlănțui un contraatac rapid.

Îl privea cu buzele strânse și clătina din cap:

— Oamenii ăștia sunt abili și îndrăzneți. Au plănuit să bombardeze prin surprindere și apoi să nege că ei au făcut-o. Nici nu-ți dai seama ce idee groaznică e asta.

— N-ar putea scăpa așa ușor.

— Ba da – tonul ei era imperturbabil. Dacă principalele orașe americane ar fi șterse de pe fața pământului, toată rețeaua industrială și cea de apărare ar fi distruse. Cine ar mai declara război, dacă primele bombe ar cădea la Washington, în timpul unei sesiuni a Congresului?

Mistra clătină din cap și ochii îi sclipiră.

— Prietene, nu ești deloc lucid. Te asigur că grupul nostru nu s-ar fi gândit să părăsească pământul, decât în fața pericolului pe care ți l-am semnalat.

Stephens ezita. Apoi răspunse, aproape fără rost:

— Mă comport de parcă aș crede că au nave cosmice, de parcă…

Privirea i se opri pe hârtia din mâna ei:

— Lasă-mă să văd acel ultimatum!

I-l întinse, cu un zâmbet enigmatic. Stephens îl luă și înțelese, dintr-o privire, de ce se amuza Mistra: mesajul

era într-o limbă străină. Nu știa limba lorilliană destul de bine încât să-l descifreze integral, dar presupuse că ea spunea adevărul.

Mistra îi explică:

— Ăsta e motivul rupturii dintre mine și ceilalți. Ei vor să mute *Grand House* de pe Pământ, până când trece furtuna. Eu cred că avem niște responsabilități aici. Nu putem continua să ne folosim cunoștințele doar pentru propria plăcere.

— Unde s-ar putea duce? Își dădu seama că aștepta răspunsul ei aplecat înainte, cu respirația oprită.

Părea să nu fie conștientă de tulburarea lui. Spuse, cu voce nepăsătoare:

— Pe Marte. Avem acolo un centru la mare adâncime, unde casa ar fi în siguranță.

— V-ați muta cu toții acolo?

— Numai în timpul războiului.

— Nu cumva v-ați speriat degeaba? Chiar dacă intențiile lorillienilor sunt confirmate, crezi că-și vor irosi bombele în Almirante?

Pe fața ei trecu un zâmbet mohorât.

— Nu, dar dacă apele de pe coasta opusă, față de Los Angeles și San Francisco, vor deveni radioactive, vom fi și noi afectați. Radioactivitatea ar influența acel ceva din marmură, care prelungește viața. Chiar și noi, cei care ne-am opus zborului, ne dăm seama că n-am avea nicio șansă.

Stephens era gata să continue, când observă că intervenise ceva nou. Spuse repede:

— Deci se mai opun și alții ca voi să părăsiți Pământul. De ce nu te ajută?

— Desigur, Tannahill a fost împotrivă. Aici, el este proprietarul legal al casei. Pe Marte nu există trupe ale statului, care să-i garanteze dreptul de proprietate. Ar pierde avantajele pe care le are asupra noastră.

— Înțeleg.

Chiar înțelegea încurcătura în care se afla Tannahill. Se încruntă:

— Nu văd însă cum l-ați fi putut convinge împușcându-l.

— Asta n-are nicio legătură.

Era ușor neliniștită:

— Soluția era mult mai simplă. Grupul a acceptat să devină dependent financiar față de Tannahill. Fiecare persoană urma să semneze cedarea tuturor proprietăților către domeniul Tannahill, în schimbul unei rente. Oricine ar fi fost descoperit, după aceasta, că adună bani și alte bunuri, ar fi fost pedepsit.

— Dar aici e vorba doar de bani, protestă Stephens. Dacă, într-adevăr, casa are atâta putere, atunci e fără preț.

— Nu uita că planul a fost propus pentru a proteja casa de pericole și mai mari.

Mistra îi spulberă argumentele printr-un simplu gest.

— Ar merge foarte bine. Ceilalți sunt atât de hotărâți, încât, după împușcarea lui Tannahill, au așteptat să fie în afara oricărui pericol și au înscenat acea falsă înmormântare. Și-au transferat proprietățile pentru ca totul să fie pregătit în momentul în care Tannahill s-ar trezi și ar semna aprobarea pentru mutarea casei pe altă planetă.

În mintea lui Stephens se făcu lumină.

— Deci Tannahill și unchiul său sunt una și aceeași persoană. Când și-a revenit își uitase trecutul?

— Eu am făcut asta. M-am dus la spital și l-am drogat. I-am luat prin surprindere. Credeau că ne contrazicem doar în planul ideilor.

— L-ai drogat pe Tannahill și i-ai distrus memoria!

Nu mai întrebă nimic. O credea. Vorbind cu această femeie cu voință de fier, se simțea depășit de situație.

Se gândea: „Sunt reprezentantul legal al lui Tannahill și totuși stau să ascult toate astea." Nu voia să folosească informațiile împotriva ei. Presupunea că n-ar fi putut dovedi nimic și că, mai mult, drogul trebuie să fi fost produsul unei chimii mult mai avansate decât cea a pământenilor. Cine l-ar fi crezut?

Mistra continuă:

— De fapt, mecanismul uitării e ușor de controlat. La nevoie, asta se poate realiza și cu ajutorul unei hipnoze

puternice. Narcoticul pe care l-am folosit eu are calitatea de a fi mai persistent. Și îi pot da oricând antidotul.

— De ce nu i-l dau ceilalți?

— Pentru că, spuse ea cu un zâmbet cochet, ei nu știu ce substanță am folosit și în ce dozaj. Ar fi periculos să intervină.

Stephens clătina uimit din cap, încă în dilemă.

— Atunci cine l-a împușcat pe Tannahill?

— Probabil au fost doar niște lupte de stradă. Clarvăzătoarea a constatat că nimeni nu e vinovat, în grupul nostru.

Stephens își aminti că cea care citea gândurile omisese ceva în legătură cu el. Șovăi, dar, până la urmă, îi spuse:

— Păreți foarte dependenți de femeia aceea.

Se opri din nou, ezitând să-i demonstreze că femeia-telepat ratase decodarea unei importante informații, în cazul lui.

— E totuși greu de crezut că, într-un astfel de moment crucial, o împușcătură ar fi putut să-l țintească, din întâmplare doar, pe proprietarul de la *Grand House.* Nu se mai opunea nimeni altcineva la plecarea de pe Pământ?

— O singură persoană, dar s-a răzgândit, ca și Tannahill, de altfel.

— Adică s-a răzgândit aparent.

— Triselle l-a verificat.

— Triselle e numele telepatei, nu-i așa?

— Da.

Izbucni:

— Nu minimaliza pericolul unei împușcături întâmplătoare! Acesta e coșmarul nostru: accidente, șoferi beți, incendii, lupte între bande, război.

— Totuși…

Stephens se ridică, neterminându-și gândul.

— Toată discuția asta mă face să mă simt ca și cum mi-aș neglija îndatoririle. Mai bine i-aș telefona lui Tannahill, chiar dacă e Crăciunul.

Mistra se întoarse și-l privi uimită:

— Crăciunul! Se pare că drogul a avut un efect puternic,

nu-i așa? Suntem în 26 decembrie. Nu-ți amintești?

— Cum?

După primul șoc, Stephens făcu eforturi să-și aducă aminte, dar fără folos. Nu păstra în memorie decât o noapte lungă, întreruptă doar de țipetele Mistrei. Mormăi pentru sine:

— Atunci, chiar trebuie să telefonez, și încă repede.

Dispăru în salon, unde văzuse telefonul. II sună întâi pe Tannahill, formulându-și scuzele în minte. Dar nu era nevoie. Tannahill îi răspunse:

— Tocmai voiam să sun eu, Stephens! Aș vrea să cunoști pe cineva. Vom fi la tine într-o oră. Sper că te-ai distrat bine de Crăciun.

Stephens răspunse că da. Închise, după ce-i explicase că nu e acasă, dar că va ajunge imediat. Tannahill părea calm. Aparent, nu se întâmplase nimic neobișnuit.

Începea să se simtă mai bine. Formă numărul de la birou, auzi receptorul ridicându-se și apoi vocea secretarei:

— Alo, Almirante 852.

— Domnișoară Chainer, aș dori…

Femeia îl întrerupse:

— O, domnule Stephens, îmi pare așa de bine că ați sunat! Aici s-a petrecut o crimă. Domnul Jenkins, mecanicul de lift, a fost ucis în Ajunul Crăciunului.

CAPITOLUL IX

— Ucis! repetă Stephens ca un ecou. Ce să însemne asta?

Indirect, Jenkins era angajatul lui Tannahill. Dar era greu de crezut că ar fi avut vreun loc în tabloul vast, care începea să se contureze. Și totuși – mai întâi un îngrijitor ucis, apoi un liftier. Cineva acționa hotărât și fără milă. Dacă nu grupul, atunci cine?

Începu să pună întrebări. Nu se știau prea multe. Jenkins fusese găsit lângă lift, cu o rană de cuțit în spate. Putând fi vorba de gelozie, soția lui fusese arestată.

În timp ce i se povesteau aceste amănunte, pe Stephens începu să-l apese un simțământ foarte neplăcut. Îi fusese simpatic Jenkins.

— Uite, spuse în final, am să vin și eu mai târziu. Acum, la revedere!

Rămase încruntat. Se întâmplau tot felul de lucruri și nu se putea ști clar unde duc. Dar, după spusele Mistrei, grupul nu prea acordase importanță morții îngrijitorului, decât în măsura în care asta îl afecta pe Tannahill.

S-ar putea să li se pară că moartea lui Jenkins n-are nicio legătură cu ei. Și chiar așa s-ar putea să fie, dar trebuia dovedit. Stephens simți că el este într-o poziție cheie pentru a dovedi asta, împreună cu multe altele.

Se întoarse în hol, bătu la ușa Mistrei și intră, după un moment de așteptare. Ea îl privi întrebător când îi spuse că trebuie să plece pentru a-l întâlni pe Tannahill. Întrebă apoi neliniștit:

— Dar tu?

— N-o să mi se întâmple nimic, răspunse ea cu indiferenţă.

— Poate vii și tu.

Acum era rece.

— Nu. Mi-era teamă să intru doar. Acum sunt în siguranță, ți-am spus.

Stephens ezită, venindu-i în minte că nu știa încă de ce

se teme ea.

— De ce era greu să intri?

— Pentru că ei nu vor ca eu să am o navă la dispoziție.

Stephens deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

— Navă?

Era nedumerit și, în chip ciudat, nu îndrăznea să împingă lucrurile mai departe. Spuse:

— Aș putea veni mai târziu să te însoțesc – înăuntru sau afară.

— Mulțumesc, îi răspunse indiferent, dar nu voi fi aici.

Stephens avu sentimentul că niciodată în viața lui nu i se dăduseră papucii într-un mod mai definitiv și mai lamentabil. O fixă curios:

— Nu ți-e teamă că voi spune cuiva?…

Râse:

— Te vor crede nebun.

Totuși nu-i venea să plece.

— Te mai văd?

— Poate.

Spuse „La revedere” și ieși din dormitor, pe jumătate sperând că-l va chema înapoi sau se va despărți de el prietenește. N-a făcut-o. Deschise cele două uși de la intrare și le trânti în urma lui.

Coborî cu liftul și se trezi deodată afară, clipind în lumina puternică a amiezii.

I se oprise ceasul, dar presupuse că e aproximativ ora unu.

Ajunse acasă fără alte incidente.

Sosi și Tannahill, cam la zece minute după aceea, singur. Stephens îi deschise ușa și tresări la gândul că se vedeau, pentru prima oară, la lumina zilei. Și totuși l-ar fi putut recunoaște oriunde: un tânăr palid, slab, cu obrajii supți, care mergea sprijinindu-se într-un baston. Fotografia din ziar combinată cu imaginea din cimitirul întunecat îl ajutau să-l identifice cu ușurință.

Stephens îi oferi brațul, dar Tannahill îl înlătură cu un gest.

— Am decis să venim separat, așa că am venit eu mai

devreme.

Nu-i explică cine era cel ce urma să sosească. Merse șchiopătând spre salon și se așeză. Stephens se mira cât de impasibil părea. Încerca să și-l imagineze așa cum fusese omul acesta înainte de a fi fost împușcat: „viteazul Tanequila”, bătrân de sute de ani, cu minte de oțel, căpitanul unei corăbii spaniole din secolul al șaptesprezecelea. Părea imposibil, pentru că omul acesta era stânjenit și nefericit. Poate nici nu era așa, în realitate.

Tannahill privi în pământ, respiră adânc și spuse:

— Trebuie să mărturisesc, Stephens, că ai scos de la mine, noaptea trecută, mai mult decât intenționam să spun cuiva. Și asta mă obligă să continui cu mărturisirile. Aștepta acum răspunsul lui Stephens, care clătină din cap și zise:

— Nu pot decât să repet că sunt profund preocupat de situația dumneavoastră.

Tannahill continuă:

— Am să-ți spun un secret, pe care hotărâsem să nu-l divulg.

Se opri din nou, apoi:

— Îmi aduc aminte că am fost într-un sicriu.

Stephens aștepta în tăcere. I se părea că un singur cuvânt ar rupe vraja. Tannahill interveni:

— Mai bine mă grăbesc; altfel, vom fi întrerupți.

În câteva cuvinte, îi povesti cum fusese luat din spital, dus la mare distanță cu o navă spațială, îngropat de viu și, în sfârșit, adus înapoi la spital.

Vocea lui Tannahill se stinse și se făcu liniște în salon. Stephens întrebă, după o scurtă ezitare:

— La ce etaj vă aflați, în spital?

— Când m-am trezit ultima dată, la al cincilea. Mai înainte, nu știu.

Stephens încuviință:

— Putem controla. Ar fi interesant dacă v-ar fi coborât printr-o fereastră de la etajul al cincilea. Cum ar fi putut s-o facă?

I-ar fi plăcut să întrebe despre navă, dar putea fi

primejdios, ținând cont de ceea ce știa deja. Avea o puternică reținere numai la gândul existenței unor nave cosmice și al unor indivizi care învinseseră moartea, fiind mai avansați tehnologic decât întreaga umanitate. Acum credea tot ce-i spusese Mistra.

Gândurile i-au fost întrerupte de un zgomot de motor. O mașină intrase pe alee și ambreia ca să urce dealul. Stephens privi întrebător la Tannahill, care spuse repede:

— Am angajat un detectiv la Los Angeles. El trebuie să fie. Cât ar trebui să-i spun, din ceea ce știi tu?

— Un detectiv!

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat și era destul de dezamăgit. Totuși asta dovedea că povestea lui Tannahill era adevărată. Răspunse prevăzător la întrebările lui Tannahill, dar cam fără chef.

— Depinde ce fel de om este.

Mașina se oprise. Se auzeau acum pași pe pietrișul aleii și apoi pe scări. Sună și, în câteva clipe, Stephens făcu cunoștință cu un omuleț robust.

— Bill Riggs? repetă Stephens numele.

— Bill Riggs, încuviință personajul pistruiat.

Era un nume care nu se putea uita. Stephens strânse mâna care i se întinsese și rămase în picioare, apatic, în timp ce Riggs vorbea:

— Trebuie să fiți atenți la mine câteva minute să vedeți cum le-am aranjat pe toate.

Tannahill încuviință, dar Stephens nu era prea curios. Abia era atent la Riggs. Tannahill se întorsese spre el și-l întreba:

— Ce părere ai, Stephens?

Atunci își luă inima în dinți și răspunse:

— Îl cunoșteați pe domnul Riggs înainte de a-l angaja?

— Nu l-am văzut în viața mea.

Riggs deveni, astfel, o figură îndepărtată, impersonală, neimplicată în problemele locale. Dacă l-ar fi putut găsi pe cel care-i scrisese lui Howland, le-ar fi putut fi de folos.

— Cred că ar trebui să-i spuneți totul, remarcă Stephens.

Tannahill acceptă, aparent fără rezerve. Se opri o singură dată, pentru a-i cere lui Stephens să rezume conținutul scrisorii primite de procurorul districtual. Vocea i se înmuie când ajunse la coincidența dintre data înmormântării lui Newton Tannahill și absența sa din spital. Dar spuse totul. Când termină, Riggs interveni:

— Dar amprentele?

Stephens șovăi. Dacă Mistra spusese adevărul, amprentele ar fi putut să corespundă. Spuse:

— Nu s-au descoperit până acum.

Riggs încuviință și-i recomandă lui Tannahill:

— Dacă povestea ajunge la tribunal, încercați să amintiți cât mai puțin de amnezie. E lucru destul de obișnuit, dar, la un proces, sună fals. Se întrerupse:

— Ei. Acum am o mulțime de lucruri de făcut. Se întoarse spre ușă, dar se opri. Desigur, m-am interesat, în oraș, de dumneavoastră – cu prudență și ca din întâmplare. Am înțeles că familia Tannahill deține cam un sfert din California, dar am descoperit că, așa cum mi-ați spus deja, dumneavoastră personal nu sunteți cunoscut în Almirante.

Se opri. Tannahill replică:

— Și?

— Păi, domnule, nu e bine să nu fiți cunoscut. Prima reacție a oamenilor, față de un om bogat, e invidia. Trebuie să simtă că aveți interese comune. Sfatul meu e să mai cheltuiți din banii moșteniți. Faceţi-i pe oameni să creadă că vă împărtășesc norocul. Apoi, dacă va începe un proces, vor privi din perspectiva propriilor interese.

Tannahill aruncă o privire spre Stephens, care încuviință din cap și spuse:

— E o idee bună. Am să încep imediat să cheltuiesc, domnule Tannahill.

Riggs deschise ușa și iar se-ntoarse:

— Vă telefonez, îndată ce dau de vreo urmă.

Stephens urmări, de la fereastră, mașina veche a detectivului îndepărtându-se pe alee și dispărând după un pâlc de copaci. Întâlnirea îi lăsase o impresie mai bună decât se aștepta.

— Cred că ne putem baza pe el.

În momentul în care vorbi, își dădu seama că folosise, inconștient, pluralul. Era o remarcă foarte potrivită – exact la asta te puteai aștepta de la un avocat loial. Și totuși, însemna că, în mintea lui, stăruia ideea că viața poate să continue ca și înainte.

Și era clar că nu se putea. I se spusese că există o casă în care se poate trăi veșnic. Dacă era așa, dreptul de proprietate pentru *Grand House* era foarte important. Lovind în proprietarul oficial, Mistra perturbase modul de viață al întregului grup.

Îl auzi pe Tannahill:

— Stephens, vrei să suni la *Agenția de Plasare Ilvers* să vezi dacă au ceva pentru mine?

Se întrerupse.

— Unde e bucătăria? Aș vrea un pahar cu apă.

Stephens îi arătă și pe urmă sună la agenție. Nu apucă să spună decât:

— Sun din partea domnului Tannahill…

O voce de bărbat îi și răspunse:

— A, atunci poate îi transmiteți dumneavoastră ceva. Ilvers la telefon. Spuneți-i domnului Tannahill că am găsit o menajeră pentru dumnealui.

Stephens ascultă în tăcere. Fata în casă urma să dea o probă pe 28 și omul de la agenție era sigur că vor fi mulțumiți de ea. Avusese noroc să găsească personal cu experiență.

Stephens tocmai închidea, când intră Tannahill. Îi rezumă discuția.

— Vreau să iau cina în oraș și apoi să fac un chef și să dau de băut la toată lumea. Obrajii palizi i se colorară. Am mare nevoie de asta. Ți-ar plăcea să vii și tu?

Stephens clătină din cap:

— Mai bine stau aici și încerc să iau legătura cu Peeley. Dacă reușesc, mă iau după urmele de sticle aruncate și vin și eu.

Așteptă ca celălalt să plece, se uită la ceas și bombăni – era trecut de trei – apoi sună la *Societatea de*

Telecomunicații. După o lungă așteptare, telefonista răspunse:

— Doreați o convorbire personală, domnule Stephens, nu-i așa? Am sunat de câteva ori la domnul Peeley – și acasă, și la birou. Dar nu l-am găsit. Ați vrea să vorbiți cu cineva din casă?

— Ei bine, da!

După câteva secunde, răspunse un om din personalul de serviciu:

— Domnul Peeley e plecat în deșert, pe timpul vacanței, domnule… Nu, domnule, nu-i știu încă adresa. Știu că ați mai sunat, dar asta e situația… Domnul Peeley a spus că ține legătura cu noi, dar până acum n-a dat nicio veste. Avem și telegrama dumneavoastră aici.

Stephens lăsă instrucțiuni ca avocatul să sune, ori la el, ori la Tannahill, cât mai curând posibil.

Cerul era ca o catifea albastră, aerul – rece și proaspăt, când Stephens se întoarse în oraș. Aveau un nou liftier la *Palms Building.* Era socrul paznicului. Bătrânul îl înlocuise temporar pe Jenkins.

Corpul acestuia fusese ridicat curând după ce-l găsiseră. Dar Stephens îl rugă pe portar să-i arate locul crimei. Fusese descoperit la capătul scării care ducea la subsol, în spatele liftului. Nu reuși să găsească nici măcar o urmă sau pată care să-i indice că Jenkins luptase să-și apere viața.

Dezamăgit, dar conștient că e doar un început, Stephens urcă la el în birou. Rămase acolo numai cât să caute adresa lui Jenkins. Cunoștea situația familială a acestuia și, știind că doamna Jenkins e la închisoare, era curios să vadă ce va putea afla. Ajunse acolo pe drumul cel mai scurt. Era în zona săracă a orașului – o casă din stuc, cu palmieri înalți.

Sună, dar nimeni nu răspunse. Coborî o potecă năpădită de buruieni, ce ducea în spatele casei. Curtea, împrejmuită, era plină de gunoi și de iarbă înaltă, netăiată la timp. În capătul celălalt se găsea garajul și undeva, înspre nord, sub un copac, se vedea o rulotă mică. Prin

coșul ei metalic se strecura o dâră subțire de fum. Stephens se îndreptă într-acolo și ciocăni la ușă.

Îi deschise o femeie. O recunoscu pe Madge, una din femeile de serviciu de la *Palms Building.* Rămase cu gura căscată când îl văzu:

— A, domnul Stephens! exclamă ea.

— O caut pe doamna Jenkins, minți Stephens.

Fața îngustă și vulgară se posomorî:

— E arestată. Poliția crede că ea l-a omorât.

Stephens privi gânditor spre Madge. Femeia știa cam tot ce se întâmpla în *Palms Building,* iar el avea intenția să afle cât mai mult din ce știa ea.

Afișă expresia lui cea mai fermecătoare:

— Ei, Madge, chiar crezi că ea a făcut-o?

Ochii ei șireți clipiră:

— Noo, ce motiv ar fi avut? Nu era soiul care să-și găsească ușor pe altul. Și o femeie de soiul ăsta trebuie să aibă mare grijă ce face.

Era clar că Madge nu avea astfel de temeri în ce-o privea. Părea gata să vorbească și Stephens spera să afle ceva, având în vedere că Jenkins nu se prea ferea de ea.

— Madge, aș vrea să te gândești la lot ce s-a întâmplat în zilele dinaintea morții lui Jenkins. Amintește-ți tot ce ți-a spus. Orice amănunt ar putea fi un indiciu important.

Madge ridică din umeri:

— Nu prea cred să vă pot ajuta, domnule Stephens. Bill mi-a spus de țipătul pe care l-ați auzit în biroul indienilor, chicoti ea. Și, când domnul Peeley a venit, mai târziu, în noaptea aceea, el i-a povestit și…

— Peeley!

Rămase trăsnit, dar se stăpâni:

— Te referi la Walter Peeley, avocatul din Los Angeles?

— Da, el. Îi dădea întotdeauna câte zece dolari lui Bill. E un domn bine.

— Da, spuse Stephens absent, cred că da.

În mintea lui se formase o imagine fantastică, cu multe fațete. Dar se potrivea!

Își aminti că, în acea primă noapte, Tezlacodanal

deschisese ușa, așteptând un bărbat solid.

Peeley era solid.

Nici nu-i trecuse prin minte c-ar fi putut fi unul dintre ei, mai ales pentru că Mistra menționase atitudinea posesivă a lui Tannahill, în legătură cu *Grand House.* Aparent, casa era suficientă pentru acest individ încăpățânat. Nu se împotrivise ca ceilalți să participe la detaliile administrative. În sfârșit, Stephens spuse:

— Ascultă, Madge, dacă-ți amintești ceva, spune-mi mie mai întâi, O.K.?

— Sigur.

Se întoarse, întrebându-se de ce l-ar fi omorât Peeley pe Jenkins. De ce să nu fi vrut să se știe că este în oraș? în fond, nu era obligat să-și explice acțiunile, nici lui Allison Stephens, nici altcuiva.

Coborî, din nou, în oraș și observă că era trecut de cinci. Mâncă ceva și apoi, timp de două ore, urmări, din mașină, cine intra sau ieșea de la *Waldorf Arms.* Avea o teorie despre locatarii clădirii. Erau membri ai grupului care, pentru moment, nu se deghizaseră în cetățeni respectabili. Ca și Mistra, erau exact ceea ce păreau a fi.

Stând de veghe, văzu în total cinci oameni intrând sau ieșind din casă. Dintre ei, i-au atras atenția doi, ambii albi, distinși și necunoscuți.

Pe la nouă renunță să mai spioneze și se îndreptă spre *Palms Building.*

Avu un sentiment de dezamăgire și, în același timp, de ușurare, când văzu întuneric în biroul *Societății Mexicane de Import.* Ascultă la ușă, ca să fie sigur, și apoi deschise cu șperaclul. Încurajat, aprinse lumina, verifică dacă e singur și găsi registrul cu adresele, chiar fără nume, ale partenerilor societății mexicane. Mai adăugă douăzeci și două la cele pe care deja le avea. După ce termină, ridică una din figurinele de lut și începu să o cerceteze. Se întreba cum ar putea ajunge la mecanismul interior, când un zgomot îi atrase atenția. Se întoarse repede și sări în picioare. Un om îl urmărea din pragul ușii. Străinul era înalt și bine făcut. I se părea foarte familiar, dar nu-l

recunoscu imediat.

Omul purta pe față o mască, semănând perfect cu Allison Stephens. Avea sentimentul că se uită în oglindă și… luminile se stinseră brusc.

CAPITOLUL X

Se trezi în întuneric. Părea că se află întins pe pământul gol. Pipăi în jurul său. Nu era nicio îndoială – pământ.

Stând acolo, își aminti că fusese lovit, probabil pe la spate, și își pierduse cunoștința.

Simți că înțepenește când își aduse aminte și se pipăi la ceafă. Dar nu descoperi nicio contuzie și nici vreun loc sensibil la palpare. Nedumerit, se ridică în picioare și-și căută pistolul. Spre ușurarea lui, era în buzunar. Repede, căută și găsi o cutie de chibrituri. Primul se aprinse și se stinse atât de repede că nu văzu nimic. Pe celălalt îl aprinse în căușul palmei și reuși să vadă pământul gol deasupra, dedesubt și în toate părțile.

O peșteră.

Chibritul se stinse și rămase din nou în întuneric. Se gândi:

„Nu pot fi prea departe de *Palms Building.”*

Asta-l mai întări. Aprinse un al treilea chibrit și observă că și în spatele lui era întuneric, nu numai înainte. Se uită și la ceas. Era zece fără cinci. Chibritul pâlpâi și se stinse. Stephens porni în direcția spre care era orientat deja. Se mișca încet, ținându-se de perete, pășind atent și asigurându-se că terenul e sigur, înainte de a se lăsa cu toată greutatea. Își dădu seama, la un moment dat, că urcă.

Pentru scurt timp, se simți mai bine. Cel puțin, era o direcție logică spre ieșire.

Trecu o jumătate de oră.

„Doamne, se gândi, unde sunt? Și unde mă duc?”

Își aminti de natura solului pe care se trezise și, deodată, mintea i se lumină. Desigur! Urca spre *Grand House.* Încercă să-și amintească dacă e departe. Cam jumătate de milă, bănuia.

După vreo oră simți că nu mai era în peșteră. Picioarele îi călcau pe o dușumea acoperită cu un covor. Se opri și rămase ascultând în întuneric. Niciun sunet. Mai scăpără

un chibrit și văzu, la lumina lui slabă, că ajunsese într-o cameră mică.

Într-un colț se găsea o sofa, într-o nișă, iar pe masă erau câteva lămpi ciudate, cu gaz. Încercă să aprindă una din ele, dar fitilul părea înțepenit și nu reuși decât să irosească vreo câteva chibrituri. Scotocind după abajurul lămpii, atinse un buton. Apăsă și se dădu înapoi, surprins, când lampa se aprinse strălucitoare. Toată camera se lumină ca în timpul zilei.

Stephens s-ar fi oprit să cerceteze această lumină, dar era prea încordat, prea conștient de faptul că fusese adus aici cu un anumit scop, neștiut de el.

Notă, dintr-o privire, că mai erau trei scaune franțuzești, pe lângă sofa, și alte mobile ciudate. Dar lucrul cel mai important era că descoperise un coridor strâmt, deschizându-se în spatele unei draperii. Luând lampa, Stephens porni înainte, până la niște scări. Urcându-le, descoperi un panou metalic, opac.

Îl împinse, căută un mecanism secret de deschidere dar, nereușind, se întoarse în cameră pentru a o examina cu mai multă atenție.

Nu exista niciun semn că ar fi fost locuită. Era plină de praf. Tapiseria de la sofa era decolorată de praful gros și deasupra se afla o copie a volumului *Grand House – istoria ei.* Când îl ridică, căzu o foaie de hârtie din el. Era acoperită de desene fanteziste și deasupra era scris, cu cerneală decolorată: *Mai bine traduci. Încep să uit această limbă.* Își aminti de gândurile ce-i trecuseră prin minte când își aruncase privirea prima dată peste această povestire. Se aruncă pe canapea și începu să citească, cu lăcomie. Cartea era deschisă la un capitol cu titlul *Salvarea Casei.*

La început, citea nerăbdător, dar, încet, se calmă. Cartea îl fascina și uită de sine însuși. Expediția spaniolă, călătorind din Mexico spre Golful San Francisco, nu văzuse casa datorită unei acțiuni curajoase a lui Tezlacodanal. Indianul coborâse să întâlnească grupul. Fără ezitare, a denunțat călăuzele indiene ale grupului, ca fiind spioni ai

triburilor războinice, și s-a oferit să conducă el expediția de-a lungul țărmului. Stăpânirea perfectă a limbii spaniole l-a impresionat pe comandantul de Portala, care fusese deja numit guvernator al Californiei. Atâta încredere îi inspirase noul ghid, încât idiotul n-a bănuit nimic. Călătorii și escorta lor militară au fost conduși în interior, apoi din nou pe coastă, lăsând casa în spatele lor.

Călătoria de întoarcere a urmat același drum, iar proprietarii de la *Grand House* au avut timp să decidă ce e de făcut.

Acoperind casa cu pământ și plantând copaci în fața ei, au reușit s-o facă invizibilă dinspre mare. Dar acum era necesară o soluție drastică și permanentă. Altfel, ar fi fost observată de aventurierii și preoții spanioli, care veneau în număr din ce în ce mai mare.

S-au decis să simuleze distrugerea casei.

Au fost puse santinele pe toate drumurile. Indienilor din sat li s-a interzis să mai urce dealul și sute de lucrători au fost aduși din nord. Dormeau în barăci păzite, iar în timpul zilei, locuitorii casei, întotdeauna înarmați și vigilenți, îi urmăreau cărând mari cantități de pământ, de pe dealul estic, pentru a camufla casa.

Au îngropat-o cu totul, au continuat să planteze copaci în fața ei și au reușit să păstreze întreaga operațiune secretă pentru cei de jos.

A fost necesar un an și încă două luni și, când au terminat, muncitorii au fost duși înapoi, la casele lor. Dar a doua zi după sosire, o armată bine organizată de indieni din munți s-a năpustit sălbatic asupra lor și i-a masacrat până la unul: bărbați, femei și copii. Nu era niciun indiciu, în carte, că atacul ar fi fost pus la cale de vreun Tannahill, dar le-a fost de mare folos. A spulberat, dintr-o singură lovitură, pe toți cei care știau de mascarea casei.

Seara târziu, puțin după aceea, locuitorii din Almirante au văzut un foc mare pe munte. A ars aproape toată noaptea și dimineață, când li s-a permis să se apropie, au putut vedea mari lespezi de marmură pe pământul acoperit de funingine – peste tot dovezi că *Grand House*

arsese cu adevărat.

Deasupra casei a fost ridicată o mică hacienda spaniolă. S-au mai plantat copaci, iar Tanequila a coborât în Mexico City și a oferit câteva petreceri somptuoase oficialităților. Nu-i rămăsese o avere care să trezească invidia cuiva, dar a obținut o donație de terenuri de mari proporții de la un guvernator căruia îi plăcuseră delicatesele servite la mesele sale. Donația a fost înregistrată la Madrid și s-a numărat printre cele ratificate ulterior de guvernul american.

Stephens se opri și-și imagină un Tannahill neînduplecat, jucându-se de-a gazda cu oameni morți de două sute de ani, când, deodată, deveni conștient de ceea ce făcea. Pur și simplu stătea și citea. Era uimit. „Se pare că mă simt în siguranță”, își zise. Revăzu în minte tot ce se întâmplase, încercând să descopere ce anume îl relaxase. Cartea?

Acesta părea să fie răspunsul. Cartea stabilea legătura între peșteră și *Grand House.* Era o parte din ceea ce se întâmplase. Din nu se știe ce motiv, un membru al grupului îl adusese în această peșteră secretă, ajutându-l, după toate semnele, s-o descopere. De ce? Și unde plecase?

Ajuns în acest punct, Stephens se poticni. Nu-și putea închipui niciun motiv rezonabil. Ascultă, încordat deodată. Nu se auzea nimic. Tăcerea era apăsătoare. Își îndesă cartea în buzunar, ridică lampa și rămase în picioare, nehotărât. Încotro s-o ia?

În sfârșit, dădu perdeaua la o parte și, împiedicându-se, o luă pe coridorul strâmt, înspre trepte și ajunse la panoul metalic, opac, pe care-l cercetase mai devreme. Puse lampa jos. Trase cu putere, împinse și, după un minut, respira liber. Insistă și simți că o parte din zid se ridică, pliindu-se fără zgomot.

Prin deschizătura formată, razele lămpii luminau o cameră mare. Stephens zări vitrine cu cărți și câteva figurine de lut, asemănătoare celor din biroul *Societății Mexicane de Import.*

Ridică lampa și pătrunse prudent în cameră. Tăcerea îl

învăluia ca și în peșteră, și asta-i dădu curaj. Camera era mai mare decât crezuse și la un capăt se găsea o scară. Se grăbi spre ea, trecând printre două rânduri de vitrine. Părea să fie destul loc, în aceste vitrine, pentru expunerea unor figurine și a unor bijuterii ciudate. Bănui că este un muzeu, dar nu se opri să privească mai atent.

Și totuși, pe când urca scara, începu să identifice locul. Ajuns în vârf, putea vedea holul luminat de la *Grand House.*

Stephens înaintă încet. Prin ușile duble putea să vadă că afară e încă întuneric.

Prinse curaj. În ciuda orei indicate de ceasul său, fusese conștient că s-ar fi putut să fie dimineață, nu noapte. Deci își pierduse cunoștința doar pentru câteva minute.

Aruncă o privire în salon, apoi într-o cameră plină cu cărți și într-un dormitor. Erau goale și nu se auzea niciun zgomot de nicăieri. Dar nu era momentul să rămână la *Grand House.* Se grăbi să coboare în muzeu. Se opri să verifice intrarea în peșteră, să vadă cum funcționa din interior. Apoi trase panoul metalic în urma lui.

Nu se opri, ci parcurse repede camera mică și ajunse în peșteră. Era din nou încordat, dar hotărât. Avea timp să exploreze peștera și asta intenționa să facă.

Coborî, urcă apoi până la locul unde un al doilea tunel, mai mic, se deschidea spre dreapta. Se uită la ceas. Era 12.15. Nu era prea înțelept să se abată din drumul drept. Și totuși, merse mai departe. Intră în tunel și începu să alerge, luminându-și drumul cu lampa strălucitoare pe care o luase cu el. Peștera cobora și se întorcea curbându-se spre *Grand House,* numai că, acum, era probabil cu câteva sute de metri sub nivelul casei.

Peștera se termina într-un nou tunel – transversal. Stephens privi întâi într-o direcție și apoi în cealaltă. Nu știa încotro să se îndrepte. Traversă coridorul subteran și atinse peretele. Era din metal.

Avea o culoare ștearsă și crezuse că e din piatră. Măsură o sută de metri până-n locul unde metalul continua să descrie o curbă și peștera se închidea cu un perete opac.

Întorcându-se în punctul de plecare, Stephens împinse peretele metalic de câteva ori, dar suprafața zgrunțuroasă nu cedă. Merse aproximativ o sută cincizeci de metri, depășind tunelul transversal și întâlni, și în direcția aceea, un perete metalic.

Se întoarse, din nou, de unde plecase și se îndreptă spre ceea ce considera a fi tunelul principal. Când ajunse, coborî în lungul coridorului până la un alt perete metalic, care se întindea pe toată lățimea peșterii. Împinse, convins că trebuie să existe un drum și că va putea să-l găsească, pe o suprafață atât de îngustă. Și, într-adevăr, când încercă să-l dea la o parte, peretele cedă și un fel de ușă glisantă se desprinse ușor, basculă înainte și se răsuci fără zgomot spre stânga, lăsând o deschidere largă.

Păși într-acolo și se trezi în subsolul de la *Palms Building.* Câteva momente, Stephens rămase ascultând. Apoi aprinse lumina electrică, și își stinse lampa. O cercetă rapid, apăsând pe buton, aprinzând-o și stingând-o de câteva ori. Mulțumit că operația e destul de simplă, o duse la loc, în tunel, și o lăsă pe pământ.

Repede, închise ușa metalică și observă că, înăuntru, era tencuită, ca să semene cu pereții subsolului. O deschise și o închise, ca să înțeleagă mecanismul. Apoi se îndreptă spre biroul *Societății Mexicane de Import.*

Nimic nu se schimbase de la plecarea lui: ușa deschisă, lumina aprinsă și statuetele la locul lor.

CAPITOLUL XI

Pe la ora unu, Stephens plecă să-l caute pe Tannahill. ÎI găsi cu o ceată de tineri veseli într-un club de noapte numit *Drink Haven*[6]. Un chelner îi puse lui Stephens un pahar în mână.

— E-n ordine, spuse voios. Tannahill, milionarul, plătește.

Se auzi un murmur aprobator în întreaga încăpere, mare și întunecoasă.

Stephens încercă să-și croiască drum spre Tannahill, care se afla într-un separeu, în partea opusă ușii. Auzea frânturi de conversație:

— Știi, nota de la... — Stephens nu prinse numele barului – a fost de opt sute nouăzeci și șase de dolari.

— Cineva mi-a spus că a dat bacșiș fiecărui chelner câte cincizeci de dolari:

— Se spune că bunicii lui organizau petreceri de câte o săptămână.

— Sper ca vremurile acelea să se întoarcă.

Cineva îl înghionti pe Stephens. Se uită în jos și-l văzu pe Riggs:

— Am vrut doar să știi că sunt aici. Ne mai vedem.

Plecă.

Stephens îl urmă îndeaproape pe Tannahill, până la barul următor. Patronul îi întâmpină la ușă și era clar că fusese înștiințat dinainte. Cu o voce limpede, îl invită pe Tannahill în cel mai mare și mai aglomerat salon. Apărură cel puțin o duzină de tinere, care voiau să-l sărute pe Tannahill. Acesta părea să se simtă bine și Stephens nu putea să-l condamne. Un om care stătuse atâta timp în spital avea ceva energie de descărcat. Decise să nu mai încerce să se apropie de clientul său, ci să rămână la petrecere până va obosi.

După vreo oră, era pe punctul de a pleca acasă, când o

---

[6] Haven = port, liman, refugiu (n.trad)

femeie brunetă, cu o față palidă, dar drăguță, se strecură lângă el. Era scundă și purta o rochie de un roșu aprins. Avea cercei mari, cu rubine, iar pe degete îi străluceau inele cu diamante și smaralde, probabil false. Rochia era de asemenea brodată cu pietricele. Spuse:

— M-a trimis domnul Tannahill să punem totul la punct.

Stephens clipi mirat, iar ea dădu drumul unui râs muzical.

— Am văzut casa și am nevoie de cel puțin trei fete să mă ajute. Trebuie să le găsim un loc unde să doarmă. Eu o să rămân în casă: Sunteți de acord?

Menajera! Aburii băuturii păreau să se destrame și Stephens înțelese că asta era femeia despre care vorbise cu cel de la biroul de plasare. Își aminti că Tannahill era nerăbdător să aibă personal de serviciu.

— Dacă domnul Tannahill e de acord, sunteți angajată. Când puteți începe?

— Domnul Tannahill vrea să încep mâine dimineață, dar eu nu voi putea decât poimâine. Va trebui să înțeleagă.

Vorbea foarte ferm.

— Vreți să spuneți pe 29?

— Domnul Tannahill mi-a oferit o primă de o sută de dolari dacă încep mâine și cincizeci dacă încep pe 29.

Râse veselă:

— O să mă mulțumesc cu cincizeci.

Află că se numea Gico Aine și observă, în același timp, că e ora două noaptea.

Îi luă ceva timp să-și amintească unde mai întâlnise numele acesta. În *Viteazul Tanequila* era un paragraf în care se spunea: „Alonso a avut ghinion. Iubita lui indiană, Gico Aine, l-a ucis cu un pumnal”.

Stephens încă se mai gândea la implicațiile acestui nume când ajunse acasă, pe la patru. Deci banda încerca să intre iar la *Grand House,* într-un fel sau altul.

Se făcuse ziuă când Stephens se trezi la sunetul unor vase ciocnite în bucătărie. Clipi și, pentru moment, avu impresia că e menajera lui. Dându-și apoi seama că nu putea fi ea, sări din pat și-și puse halatul.

Se opri în pragul bucătăriei. Mistra Lanett se urcase pe un taburet și deschisese o ușă de la dulap. Îl văzu și spuse calm:

— Pregătesc micul dejun.

Stephens simți cum îi crește pulsul. Rămase așa, câteva secunde, tremurând de emoție. Pe urmă reuși să se stăpânească.

O privi furios. Femeia asta avea mai multă putere asupra lui decât ar fi fost dispus să recunoască. Pentru ea, relația lor părea pur și simplu întâmplătoare.

Se apropie încet de ea:

— E o întoarcere cam rapidă pentru cineva care a spus că „s-ar putea” să ne mai vedem. Ce mai ai de gând?

Ea se întinsese spre raftul de sus și, sub privirea lui, luă câteva farfurii, apoi se întoarse, tachinându-l cu un zâmbet ușor:

— Ce se întâmplă? Nu te așteptai să mă mai vezi?

Era prea experimentat ca să-i permită unei femei să-l chinuie flirtând astfel. Făcu un pas și o strânse puternic în brațe. Simți, prin pijamaua subțire, cum trupul ei cedează. Buzele ei așteptau, dar nu-i întoarse sărutul. Îi dădu drumul și o întrebă sec:

— Ai reușit să ieși cu bine de la *Waldorf Arms?*

Ea încuviință din cap.

— Am ridicat nava cam la o sută cincizeci de kilometri și am coborât într-o capsulă de salvare.

Nu se aștepta la un asemenea răspuns.

— Aveți nave cosmice?

Mistra punea masa. Vorbi fără să-l privească:

— Doar ai fost într-una din ele.

Încă o dată, nu reuși să-i urmărească răspunsul. O privea enervat. Și totuși mintea lui se străduia să lege noua informație de ceea ce știa. Apartamentul ei era special construit. Clădirea întreagă, acea structură grandioasă, era ciudată. Era o idee fantezistă, dar nu mai mult ca altele deja acceptate.

— Care e procedeul? întrebă într-un târziu. Se creează o deschidere în clădire în nopțile cețoase și atunci nava ta

zboară în întuneric?

Tonul lui suna glumeț.

— Ciudat, dar este o descriere destul de fidelă. Așa se și întâmplă. Dar acum te rog să te îmbraci. Stăm de vorbă la masă. E urgent.

Stephens se bărbieri și se îmbrăcă, neîncetând să se frământe. Nu reuși să se relaxeze decât în fața pâinii prăjite cu șuncă și a ceștii de cafea. Privi deschis spre Mistra. Ochii ei verzi erau senini, părul aranjat meticulos, fața…

Se opri, amintindu-și masca pe care i-o găsise în geantă. Faptul că o purta la ea sugera că adevărata ei identitate era cea cunoscută: Mistra Lanett. Văzu că-l observă, obrajii încrețindu-i-se într-un zâmbet. O mască nu putea să fie atât de sensibilă, să-și schimbe expresia atât de ușor.

O întrebă curios:

— Care e secretul nemuririi?

Mistra ridică din umeri:

— Grand House.

Stephens insistă:

— Dar ce influență are asupra corpului?

— Celulele pielii se dez-diferențiază.

Stephens repetă cuvântul și o privi întrebător.

Ea îi explică:

— Celulele pielii se întorc la starea de tinerețe. Ceea ce afectează întregul trup, organele, totul. Mă rog, aproape tinerețe. De fapt noi îmbătrânim, dar foarte încet.

— Cum adică, celulele se întorc la tinerețe? Și cu restul corpului ce se întâmplă?

Tonul ei deveni indiferent:

— Secretul tinereții este în piele. Păstrează pielea tânără și ai învins timpul.

— Vrei să spui că toate cosmeticienele astea, care pun accentul pe frumusețea pielii, sunt pe drumul cel bun?

Ridică din umeri:

— Orice tratament corect al pielii este benefic. Dar procesul de întinerire e mult mai profund decât simpla îngrijire a epidermei. Ai auzit că există ființe cărora pot să

le crească brațe sau picioare noi... Ăsta e procesul de dez-diferențiere și depinde de piele. Se întrerupse. Altă dată am să-ți spun mai mult. Acum timpul ne presează. Am nevoie de un avocat.

Deveni brusc serioasă, ochii i se îngustară. Se apropie de el:

— Howland m-a sunat ieri după-amiază. M-a convocat la biroul lui, azi, înainte de prânz, în calitate de martor în procesul declanșat de uciderea lui John Ford. Trebuie să merg însoțită de un avocat.

Explicațiile ei atinseră o coardă sensibilă. Stephens simțea acum, cu mai multă acuitate, primejdia. Mai întâi, întregul grup se simțea frustrat de controlul absolut al lui Tannahill asupra casei. Acum Mistra era obligată să-și spună povestea – o poveste, în orice caz – unui reprezentant al legii. Teoretic, ar putea scăpa punându-și o mască și făurindu-și o nouă identitate. Dar asta se pedepsea conform legii. Orice tranzacție, implicând transfer de bani sau de proprietate, de la un individ la altul, ajungea să fie, mai devreme sau mai târziu, de competența unui funcționar guvernamental, chiar dacă acesta era doar perceptorul. Totuși, un avocat ar putea obține un avantaj din toate acestea.

Mistra spuse:

— Vrei să fii avocatul meu?

Stephens ieși din visare:

— Da, presupun că da. Dar stai puțin!

Se încruntă. „Putea oare el, care se ocupa de administrarea domeniului, să reprezinte pe cineva implicat în proces, fără să-l consulte, mai întâi, pe Tannahill?” Încercă să câștige timp:

— Ce legătură ai tu cu crima? Adăugă repede: Știu câte ceva, dar aș vrea să-mi spui totul, de la început.

— Am fost secretara lui Newton Tannahill și am locuit în casă până acum câteva săptămâni, când am renunțat, din motive personale. În esență, cam asta este.

— Atunci l-ai văzut pe John Ford ultima dată?

— L-am mai văzut o dată pe stradă, săptămâna trecută.

— Înțeleg, spuse Stephens, clătinând din cap. Dintr-o dată se hotărî. Merg cu tine pentru audiere, dar nu-ți garantez că te voi reprezenta la proces. Trebuie să respect etica profesională. Acum, hai să găsim o poveste pentru Howland și, ținând cont de trecut, ar trebui să fie plauzibilă, încheie el sardonic.

Mistra răspunse:

— Am să-ți povestesc despre mine.

Stephens ascultă fascinat. Povestirea începea cu cinci ani în urmă, când fata intrase în serviciul lui Newton Tannahill. Îi explică natura îndatoririlor ei: fusese angajată să pună în ordine și să catalogheze colecția de artă dar, mai târziu, munca ei se extinsese. În timpul lungilor lui absențe, ajunsese chiar să răspundă de casă și de terenul aferent. Povestirea avea însă două omisiuni importante. Pe de o parte, cum de ea, care acum câțiva ani avea nevoie de o slujbă, ajunsese să poarte haină de vizon și să conducă o mașină scumpă? Pe de altă parte, nu explică de ce renunțase așa de brusc la slujba ei, cu două săptămâni în urmă. Howland va pune aceste întrebări, desigur. De aceea întrebase și Stephens.

— A, banii mei! Părea că se gândește la asta pentru prima oară. Am făcut investiții după sfaturile domnului Tannahill. Era foarte priceput.

— Și de ce ți-ai lăsat serviciul?

— Am rămas din loialitate pentru domnul Newton Tannahill. Asta nu are nicio legătură cu moștenitorul său.

Avea o expresie cât se poate de blândă. Stephens se gândi puțin și încuviință:

— Sună bine. Ești sigură că nu există ceva care să se întoarcă împotriva ta?

Șovăi. Pe urmă negă clătinând din cap:

— Nimic din ce-ar putea afla Howland.

Stephens o privi un moment, în timp ce ea strângea repede masa. Scena avea ceva tihnit, foarte plăcut. Îi prinse brațul când trecu pe lângă el. Ea și-l retrase:

— Ai de dat un telefon, spuse cu prefăcută severitate.

Stephens râse, bine dispus, se ridică și formă numărul

lui Howland.
Secretara îi făcu legătura imediat. Procurorul nu admitea niciun fel de întârziere:
— Vreau să fie aici în dimineața asta. Fără glumă, Stephens!
Acesta răspunse încet:
— Nu ți se pare că exagerezi puțin? În fond, doamna e oricând disponibilă.
Howland replică tăios:
— Dacă azi la prânz nu e aici, am să emit un mandat de arestare.
Stephens nu încercă să-și ascundă uimirea:
— Protestez față de o atitudine atât de aspră, dar, dacă insiști, venim.
— Insist, spuse Howland. Dar acum, dacă n-ai nimic împotrivă, vreau să te întreb ceva…
Vocea i se schimbă, deveni mai suavă, mai confidențială:
— În legătură cu uciderea lui John Ford, Stephens!
— Da?
Stephens aștepta.
— Domnișoara Lanett e singura ta legătură cu acest caz?
„Nu, n-ai să faci asta!” gândi Stephens. „N-o să mă faci să recunosc nici măcar că ne-am gândit la același lucru”. Spuse tare:
— La ce te referi?
— Nu te-a mai contactat nimeni altcineva?
— Nu încă. M-ai recomandat cuiva?
Celălalt râse amuzat.
— Nu prea. Acum, serios, Stephens, cineva o să fie condamnat pentru uciderea acelui negru! Afacerea pare serioasă. Am motive să cred că ucigașul se teme și mă gândeam că te-a angajat pe tine ca avocat.
Stephens întrebă sec:
— Deci știi cine e, nu-i așa?
— Da, cred că da. Problema e să obținem dovada și să aflăm motivul. Dar mai sunt neclarități, la care n-aș vrea să mă refer. Acum, uite, Stephens – autoritar – o aduci pe tânăra doamnă în dimineața asta și va fi totul în ordine. La

revedere!

Stephens închise și începu imediat să formeze numărul de la *Grand House,* dar se răzgândi și puse receptorul jos.

Se gândi să aștepte până după audiere, pentru a avea ce povesti.

Mistra tocmai intra, veselă:

— Luăm mașina mea. Azi sunt șoferul tău, oriunde ai vrea să mergi.

Mașina era un Cadillac nou, decapotabil, strălucitor. Stephens o privi lung și urcă lângă ea. Îi studia profilul în timp ce ea intra pe șosea. Se miră în sinea lui: „secretară cu cinci ani în urmă și acum…” Era greu de explicat.

Ajunseră la tribunal fără niciun incident și au fost imediat invitați în biroul lui Howland. Procurorul se ridică și-o privi insistent pe Mistra, trecând de la hainele elegante la pantofii scumpi, urcând din nou spre garnitura de vizon de la gât și spre pălăria de bună calitate. Un zâmbet de satisfacție i se întinse pe față. Pe urmă își schimbă atitudinea. I se adresă, pe neașteptate, aspru:

— Domnișoară Lanett, ați fost amanta lui Newton Tannahill?

Mistra păru surprinsă, pe urmă amuzată. Spuse ferm:

— Nu.

— Dacă e așa, continuă Howland cu încăpățânare, cum explicați că în fiecare lună, de când ați fost angajată, vi se plăteau 12.000$, în total 144.000$ pe an? Și asta timp de cinci ani. Un salariu notabil, trebuie să admiteți, pentru o secretară, iniţial angajată să catalogheze colecția de artă.

Stephens era pe jumătate întors să vadă reacția Mistrei. Se gândea: „Da, cum explici asta?” Cifrele erau impresionante. Calmul său se topi. Se simțea ca un om în balans deasupra prăpastiei, nesigur de poziția sa, căutând cu disperare să se prindă de ceva și să-și mențină cumva echilibrul într-o situație atât de complexă. Ajunsese să creadă orice. Era convins de existența unui grup de nemuritori, locuind de secole într-o casă fără vârstă, pe un deal înalt, deasupra oceanului nesfârșit. Acceptase ideea că posedau o știință avansată și că erau foarte bogați.

Cunoștințele abstracte îl inspiraseră în acțiune, dar, la un anumit nivel, începea să gândească concret, în termeni legali.

Dezvăluirea veniturilor ei îl șocase. 144.000$ pe an! Nu era omul care să judece numai în funcție de bani, dar suma era impresionantă.

Ca și cum s-ar fi întors de la mare distanță, deveni încet conștient că Howland spunea ceva:

— ...încredere că domnișoara Lanett va înțelege să coopereze cu autoritățile. Cred că nici n-a visat să termine printr-o crimă un simplu caz de decepție. Desigur, știe la ce mă refer. Nu-i așa, domnișoară Lanett? Tânăra răspunse:

— N-am nici cea mai vagă idee. Neg toate acuzațiile și insinuările sau ce altceva sunt. Nu știu nimic despre moartea lui John Ford.

Howland o privi neliniștit:

— Haideți, domnișoară Lanett! Ar fi mai bine să vă dați seama în ce situație vă aflați. Încă vă privesc cu prietenie și vreau să fiu înțelegător. N-aș vrea să fiți prezentată curții drept complice sau participantă la o conspirație terminată cu o crimă.

Stephens decise că e timpul să intervină. Înghiți în sec, făcu un ultim efort să-și revină și întrebă:

— Ce vrei de la domnișoara Lanett?

Se calmă, reuși să se stăpânească și continuă:

— În legătură cu întrebarea ta, aș vrea să știu un lucru: cum a murit Newton Tannahill?

Howland o privea pe Mistra ironic:

— Chiar, domnișoară Lanett, cum a murit?

Mistra tresări, dar vorbi calm:

— Atac de cord. Domnul doctor de las Ciengas va fi în măsură să vă spună mai bine decât mine. El a examinat corpul înainte de înmormântare. Am luat drept bun ce mi s-a spus și ce era scris pe certificatul de deces de la New York.

— A, da, New York, spuse Howland. Are cineva idee unde se găsește acest certificat? L-a văzut cineva

vreodată? Se întrerupse și spuse în silă: dar asta nu mai contează acum, domnișoară Lanett!

Vocea lui suna ascuțit și Stephens deveni deodată atent. Văzu că și Mistra sesizase schimbarea de ton și că îl privea cu încordare.

— Da? întrebă ea.

— Aveți ceva împotrivă să-l întâlniți pe Arthur Tannahill, moștenitorul domeniului?

Mistra ezită:

— Nu țin neapărat.

Howland sări din scaun:

— Nu cumva rezerva dumneavoastră se datorează faptului că azi dimineață, când am deschis mormântul lui Newton Tannahill, am găsit cripta goală?

Ocoli biroul:

— Dacă n-aveți vreo obiecțiune, mergem chiar acum la *Grand House* și vă prezint domnului Tannahill.

Stephens, care se gândise la consecințe, spuse:

— Am să-i telefonez domnului Tannahill și-am să-i explic situația.

Howland se întoarse spre el amenințător:

— N-o să-i spui nimic. Încearcă doar să-l previi și vom trimite o escortă a poliției acolo. Vreau să fie o surpriză, rânji el.

Stephens se înfurie:

— E cea mai mare porcărie pe care am întâlnit-o vreodată. Ești sigur că știi ce faci?

— N-am fost niciodată mai sigur.

Stephens se controlă și spuse cu o voce în care se simțea tensiunea:

— Pentru Dumnezeu, omule, gândește-te puțin! Cel cu care vrei să te porți astfel este un Tannahill. Și amprentele? Sigur, pot fi verificate și, astfel, toată afacerea va fi rezolvată.

Se simțea cam strâmtorat. Dacă Mistra spusese adevărul, atunci amprentele nepotului erau, logic, aceleași cu ale unchiului. Era imposibil ca ei să nu se fi gândit la acest lucru.

Howland spuse:

— Am controlat. Niciuna din agențiile obișnuite nu are amprentele lui Newton Tannahill. Având în vedere că numai amprentele luate de oficialități sunt legale, nu putem face nimic.

Stephens nu reuși să se decidă dacă veștile îi aduceau liniștea sau nu.

— Oricum, spuse îndărătnic, lasă-mă să-i telefonez și să stabilesc o întâlnire! Sunt sigur că vom putea aranja lucrurile fără o nepolitețe inutilă.

Howland clătină din cap:

— La dracu'! Toți suntem egali în fața legii; nu există favoriți. Vii cu noi sau pun un polițist să te țină aici până ajungem – eu și domnișoara Lanett – la *Grand House?*

Luând-o înainte pe scări, Stephens se gândea: „ăsta e rezultatul faptului că Howland a pierdut postul de administrator al domeniului; lovește cât poate."

Afacerea avea însă și o parte bună: de acum înainte interesele sale coincideau cu ale lui Tannahill.

CAPITOLUL XII

Casa era străveche. De o mie de ani, sau mai mult, stătea de veghe pe muntele ei, privind în jos către aceeași mare. Ca marea însăși, nu avea nici țeluri, nici gânduri, nici dorințe. Cu trecerea anilor se mai schimbase câte ceva în exterior, dar numai atât: noi decoraţiuni, efortul de a o menține curată, interioarele altfel aranjate. Ornamentele erau mereu schimbate. Diferite modele de grădini erau concepute și lucrate cu îngrijire, pentru a crea un decor și mai viu, și mai rafinat. Grămezi de pământ erau mutate pentru a crea un peisaj, lăsate ani de zile și iar mutate. Copacii plantați trăiau și se uscau, erau tăiați. Casa nu vedea, nu simțea, nu-i păsa și nu se schimba. Dăinuise de-a lungul anilor, puternică, pe un pământ puternic, un edificiu fără viață, din marmură și mister.

Era o casă impunătoare, cu o istorie unică, stând neclintită pe un deal înalt. Stephens se gândea adesea că ceea ce o apărase de curiozitatea trecătorilor era bariera de copaci, care-i masca dimensiunile remarcabile. El fusese impresionat de simpla vedere a scărilor, singura dată când se apropiase de casă, cu ani în urmă.

Pe când mașina urca, el privea în urmă. Soarele se oglindea pieziș într-o vastă întindere de apă, care începea exact la marginea estică a orașului. În dreapta și în stânga, suburbiile se desfășurau pe niște dealuri verzi. Departe, în sud, se vedeau, argintii, două licăriri gemene, acolo unde linia ferată ieșea din desiș și dintre văile care o ascundeau. De aici se îndrepta spre Pacific.

Mașina ocoli un pâlc de copaci, urcă panta și iată casa!

Prima imagine îl făcu pe Stephens să se ridice în scaun. Uitase de efectul treptelor sau poate că această casă nu însemnase atât de mult pentru el ultima dată când o văzuse. Perdeaua de copaci fusese plantată probabil tocmai pentru a încețoșa amintirile. Ascundea scara. Trecătorii puteau privi pe deasupra copacilor și vedeau doar o casă mare, cu un singur etaj. Nicio treaptă nu era

vizibilă de jos și erau douăzeci și cinci, după cum numără Stephens. Se întindeau, în partea din față, pe toată lungimea casei, cel puțin treizeci de metri, și urcau apoi spre o terasă largă de marmură, centrată în funcție de o ușă dublă de sticlă.

Treptele erau de marmură. Casa era construită din dale lustruite, din același material, și albul ei accentua impresia de depărtare. Văzută de aproape, sub albul strălucitor se deslușea o tentă verzuie.

Stephens îi urmă pe Mistra și Howland afară din mașină, urcă încet terasa, în spatele lor și așteptă, în timp ce Howland suna la ușă. După un moment, mai sună de vreo cinci ori, dar nu răspunse nimeni.

Stephens plecă de lângă ușă. Se plimba pe terasă, simțind liniștea casei. O briză ușoară îi atingea obrajii și asta-i aduse aminte de șocul pe care îl suferise în biroul lui Howland. Se gândea cum, acum o mie de ani, o femeie, azi încă în viață, stătuse pe aceeași marmură eternă și simțise mângâierea aceleiași brize, într-o după-amiază de iarnă californiană, atemporală, la fel ca aceasta.

De fapt, pe atunci, ținutul nu se numea California[7]. Era înainte de stăpânirea spaniolă, cu denumirile ei de Baja sau Alta California, înainte de venirea aztecilor și chiar înainte de legendarii tolteci.

Stephens privi în jos, unde țărmul verde întâlnea marea strălucitoare și calmă. De aproape cincizeci de generații, casa privea, de la înălțimea ei, în aceste adâncuri. Văzuse oameni ciudați, veniți din țări îndepărtate și necunoscute, de dincolo de orizont. Stephens simți cum îl cuprinde melancolia, invidia și repulsia față de bătrânețe și moarte, în timp ce casa aceasta eternă își continua veghea sub cerul, mereu fierbinte, al Californiei.

Privi posomorât peste marginea de marmură a terasei. Treptele erau la fel de bine șlefuite și în părțile laterale, dar mai săriseră câteva așchii, din loc în loc. Se întrebă dacă nu se datorau cumva vechilor lupte, pietrelor aruncate, vârfurilor de săgeți.

---

[7] California în limba spaniolă înseamnă „căldură de cuptor” (n.trad)

Își continuă gândurile… Ce avea special locul acesta? Cum îi ajuta casa pe oameni să trăiască veșnic? îngenunche și desprinse o așchie de marmură. O puse în buzunar, intenționând s-o analizeze mai târziu. Dar, întorcându-se, o văzu pe Mistra, la câțiva metri. Ochii li se-ntâlniră; Stephens își retrase privirea, jenat, dar nu înainte de a observa că ea se amuză.

Deschiderea ușii curmă momentul neplăcut; se auzi vocea lui Tannahill vorbind cu Howland. Stephens se avântă:

— Domnule Tannahill, am vrut să vă telefonez, dar am fost amenințat cu închisoarea dacă voi îndrăzni.

Tannahill îl privi printre gene, apoi pe Howland…

— Mai bine intrați cu toții.

Adăugă, după o pauză:

— Ațipisem și nu am încă servitori. Pe aici!

Stephens intră ultimul. Se aflau în holul central al casei. Pardoseala de marmură era bine lustruită. La capăt se afla o scară, ce ducea în jos spre un palier, de unde scările coborau, în unghiuri drepte, ieșind din câmpul său vizual. De o parte și de alta a holului se găseau douăsprezece uși de stejar – șase pe fiecare parte.

Tannahill îi conduse spre cea mai apropiată. Stephens rămăsese în urma celorlalți, pentru a-i șopti:

— Situația e gravă.

Tannahill încuviință.

— Mă așteptam.

Se așezară cu toții în salon, în afară de Tannahill. Privirea lui se fixă asupra Mistrei.

— A, secretara unchiului meu, Mistra Lanett, domnișoara care a demisionat brusc, chiar înainte de sosirea mea. De ce ați făcut-o?

Howland îl întrerupse:

— Pot să vă ofer o explicație plauzibilă a acțiunii ei. Am motive să cred că Mistra Lanett era amanta unchiului dumneavoastră. Acum câțiva ani, el a îndepărtat-o. V-a creat neplăceri pentru a se răzbuna.

Tannahill spuse:

— Hai să încetăm cu mascarada asta! Ați deschis mormântul?

— Da.

— Ce ați găsit?

— Sicriul e gol.

— Aveți de gând să mă acuzați de crimă?

— Da, desigur.

— Idiotule, spuse Tannahill.

Dar Stephens observă că pălise. Se făcu liniște,

Stephens nu se mișcă și nu vorbi. Nu i se părea că Tannahill ar greși, forțând nota. Nimeni nu știa mai bine decât el că Howland întrecuse orice măsură. I se părea că procurorul fusese surprins de modul direct în care fusese demascat adevăratul lui scop, din chiar momentul intrării în casă.

Îl privi pe Tannahill cum șchiopăta spre un scaun, pe care se așeză. Howland se lăsă și el pe alt scaun, în partea opusă a camerei. O privi pe Mistra și zise:

— Ei, domnișoară Lanett, ești gata să intri în joc?

Tannahill clipi. Un strop de culoare îi urcă în obraz.

— Aș vrea să-i pun câteva întrebări domnișoarei Lanett.

Howland spuse aspru:

— Puteți să vă confruntați când va fi pe banca martorilor. Tot ce vreau eu acum de la ea…

Aici interveni Stephens cu ton mușcător:

— Howland! Vreau să aflu, clar, natura acuzațiilor care i se aduc domnului Tannahill. Îl învinuiți pentru omorârea unchiului său și a lui John Ford sau numai pentru John Ford?

Howland îl puse la punct, scurt:

— Ne vom formula acuzațiile în momentul arestării.

— Presupun, răspunse Stephens neclintit, că motivele *fostului* administrator al domeniului Tannahill ar putea fi greșit înțelese, când acesta, în funcție de procuror acum, își acuză vechiul client. Ești pregătit să suporți astfel de insinuări?

Era evident că Howland nu era omul care să se teamă prea mult de viitor. Făcu un gest de nerăbdare:

— Desigur, arestarea nu va avea loc până când cazul nu va fi complet. Așteptăm confirmări de la spitalul unde a fost internat, despre acțiunile sale din ziua de 3 mai. Și mai sunt alte câteva amănunte. Îl previn însă pe domnul Tannahill că ar fi mai bine să nu părăsească orașul.

Tannahill se ridică. Părea obosit.

— Mi se pare că domnul Howland greșește încercând să ajungă departe fără, hai să zicem, *suportul financiar local,* pe care sunt sigur că l-ar fi obținut, dacă ar fi folosit metoda potrivită. Pot să-i spun un singur lucru – îl privi pe Howland drept în ochi – dacă se hotărăște să formuleze această acuzație ridicolă împotriva mea, se va găsi implicat într-o luptă fără cruțare.

Încheie încet:

— Și acum, la revedere, domnule Howland! Sigur ne vom mai vedea.

Howland se înclină ironic:

— Și eu sunt sigur de asta.

Se ridică și o privi pe Mistra:

— Mergeți, domnișoară Lanett?

Tânăra se apropie ușor de Stephens:

— Îl conduc pe Howland și mă întorc să te iau.

Nu așteptă răspunsul lui. Se întoarse și porni spre ușă. Ieși împreună cu Howland. Stephens privi în jur – Tannahill îl observa. Rămăseseră doar ei în casa, pentru moment, la fel de importantă ca o ființă umană. Stephens se așeză și începu să se gândească. Nu se auzea niciun sunet. Casa de marmură mai rezistase, tăcută, încă unei zile din lunga ei existență, nepăsătoare la agitația locuitorilor ei. Într-o mie de ani se dovedise imună la astfel de nervozități mărunte.

Tannahill rupse tăcerea:

— La ce te refereai? A fost Howland fostul administrator al domeniului?

Când Stephens îi explică, Tannahill rămase gânditor, cu buzele strânse. Apoi:

— Oamenilor nu le place, în general, să se simtă cumpărați. Dar să nu te superi dacă-l amăgesc pe

Howland, oferindu-i, de formă, postul înapoi. Înțelegi că asta nu se va întâmpla definitiv. Nici eu, nici el n-am avea încredere. Dar posibilitatea recâștigării unui venit considerabil poate să aibă efect asupra lui, chiar dacă oferta concretă va fi refuzată.

Stephens nu comentă, dar nu era chiar atât de sigur de refuzul lui Howland. Spuse încet:

— Domnule Tannahill, aveți idee de ce un om s-ar preface că moare, ar plăti o taxă mare de moștenire și s-ar muta din nou pe propriul domeniu, pretinzându-se propriul său nepot?

— Nu vorbi prostii! Am o ipoteză, dacă asta vrei să spui. Pare clar că am fost pus în groapă pentru că nu aveau trupul unchiului meu. Se aplecă spre Stephens serios:

— Ce altă explicație logică poate fi? Moartea lui a declanșat întregul șir de evenimente. Oricine ar fi vinovat de asta trebuia să simuleze o înmormântare legală, ca să scape de bănuiala unei crime. Așa că au luat trupul meu inconștient din spital și l-au substituit. Aparent, era o asemănare. Fiind inconștient, nu trebuia să-mi amintesc incidentul.

Era plauzibil. Stephens răspunse, prevăzător:

— Ne-am putea construi apărarea pornind de la toate astea. Ar merita.

Tannahill era întunecat:

— Dar ce facem cu domnișoara Lanett?

— Ca secretară a unchiului dumneavoastră, va fi, fără îndoială, un martor important. Nu sunt prea îngrijorat de ceea ce va spune; unele fapte ar putea fi legate și de poziția ei aici, de bogăția evidentă și așa mai departe…

— Înțeleg, spuse Tannahill, dus pe gânduri.

Stephens încercă să se scuze:

— Îmi pare rău, dar situația vă este potrivnică.

Tannahill rămase concentrat și întunecat:

— Cred că știu ce vrea această Lanett. Și o voi face, dacă e necesar. Vocea i se înăspri:

— Să fie clar, Stephens, nu există niciun lucru pe care n-aș fi în stare să-l fac. Am aflat din istoria familiei mele că

un om curajos nu-și limitează în niciun fel acțiunile, în momente de criză.

Stephens se întrebă câte cărți ale familiei citise Tannahill, dar nu insistă asupra detaliilor. Auzea un automobil urcând dealul și ghici că se întorcea Mistra. După o scurtă ezitare, spuse:

— Domnule Tannahill, după părerea mea, în primul rând, trebuie să evităm o posibilă arestare. Pentru asta, cred că trebuie să ne sprijinim pe respectul localnicilor.

Îi explică la ce se gândise și încheie:

— Va trebui să avem încredere că ziarele ne vor susține și că vor publica ce le spunem noi. Dar cred că ar trebui să le anunțăm dinainte.

Tannahill, pe al cărui chip se citea limpede neîncrederea în acest plan, spuse fără tragere de inimă:

— Se vede că-ți place să iei taurul de coarne.

— De asemenea, voi trece pe la judecătorii Porter și Adams. Cred că ei nu știu ce vrea Howland să facă.

Nu prea era sigur de asta, dar era posibil ca nimeni din grup să nu știe ce se plănuia împotriva lor.

În această privință, nu putea avea încredere în Mistra. Ea era împotriva lui Tannahill și s-ar fi putut să nu vrea să-l salveze. În plus, ea avea propriile ei planuri.

Tannahill îi întinse mâna:

— Dumnezeu mi-e martor că începe să-mi placă tot mai mult încurcătura asta.

După ce-și strânseră mâinile, Stephens spuse:

— Cea mai bună apărare, în cel mai rău caz, e să găsim noi înșine criminalul. Vă sun îndată ce aflu ceva important.

Se opri sus, pe trepte, și privi în jur. Mistra tocmai intra pe alee. Briza era acum mai puternică și perspectiva îi tăie respirația.

Cerul după-amiezii era strălucitor. Pacificul, o masă de valuri mărunte, scânteietoare ca pietrele prețioase, fremăta în soare. Dedesubt, orașul purta cea mai verde mantie a sa. Casele abia se mai zăreau prin vegetația luxuriantă.

Mistra opri mașina la scară, iar Stephens începu să

coboare. Când ajunse destul de aproape, ea se întinse și-i deschise ușa. Spuse:

— Repede, te rog!

Speriat de tonul și de expresia ei, Stephens urcă în grabă.

— Ce s-a întâmplat?

Nu-i răspunse, dar mașina porni în viteză. Apăsă pe un buton și acoperișul alunecă ușor, închizându-se deasupra capetelor lor. Ferestrele se închiseră și ele.

Când ajunse la capătul drumului principal de acces, în loc să se întoarcă și să coboare dealul, ea coti pe după un grup de copaci și ajunse pe o alee îngustă, coborând printre două garduri vii, foarte înalte. Viteza deveni atât de mare, încât Stephens țipă:

— Mistra, pentru Dumnezeu!…

Se opri și se înecă. După vreo treizeci de metri, drumul se termina pe marginea unei stânci. Stephens se întoarse spre ea îngrozit și văzu că poartă o mască transparentă în dreptul nasului și gurii. În același timp, simți un miros ciudat în mașină.

Încă se mai gândea ca prin ceață la ce se întâmplă și bâjbâia după frâna de mână, când capul i se lovi ușor de tabloul de bord. Senzația nu dură decât o clipă… apoi totul se topi în neant.

CAPITOLUL XIII

Stephens clipi și o auzi pe Mistra spunând:

— Poți să-l suni pe Tannahill, dacă vrei să-l avertizezi.

Cuvintele păreau fără sens; aducându-și aminte de situația disperată – mașina gonind spre marginea unei stânci – avu din nou reflexul de a trage frâna.

Dar nu era acolo.

Uimit, se uită în jur și văzu că se afla în apartamentul Mistrei. În dreapta era barul, iar în stânga coridorul care ducea la dormitor. Deasupra, într-o parte, era o fereastră prin care intrau razele strălucitoare ale soarelui. Un radio se auzea în surdină dintr-un colț, iar Mistra, care, după toate semnele, fusese aplecată în spatele barului când se uitase el prima oară într-acolo, se ridică aducând două pahare.

Îl privi atent:

— Te asigur că poți suna de aici. Telefonul e conectat la un sistem de relee și, prin el, cu liniile telefonice obișnuite.

Stephens privi telefonul și clătină din cap, nevrând să recunoască, față de ea, că nu pricepe despre ce e vorba. Se întoarse a doua oară, în mintea sa, la cele întâmplate, dar nu-și amintea decât cursa spre marginea stâncii, încercarea de a prinde frâna și atât.

Asta era!

O privi acuzator:

— Cu ce m-ai lovit?

Mistra zâmbi:

— Îmi pare rău, dar n-aveam timp să-ți explic și mi-a fost frică să nu te împotrivești.

El răspunse iritat:

— Dacă-mi aduc aminte bine, trebuia să-l duci pe Howland la birou și apoi…

Îl întrerupse repede:

— Am luat legătura cu grupul și le-am spus de planurile lui Howland. S-a hotărât că acum contează un singur lucru: să avem o acoperire. Deci se vor face presiuni

asupra lui Howland. Dar ne e teamă că nu va merge.

Stephens se gândi la toate personalitățile orașului pe care le știa membre ale grupului și care ar fi putut să facă presiuni și spuse tăios:

— De ce nu?

Mistra clătină din cap:

— Dragul meu, nu înțelegi? Howland are ambiții politice. Dacă prietenii îl forțează, se va întoarce împotriva lor. S-a mai întâmplat o dată, în istoria noastră, și am pierdut controlul asupra orașului pentru câțiva ani buni. Nu vrem să se întâmple asta din nou.

— Atunci ce are organizația voastră de gând să facă?

Mistra răspunse concis:

— Mai întâi o încercare de a-l face pe Howland să se răzgândească. Dacă nu reușim, am decis să-l lăsăm să facă ce vrea. Sigur, în cazul acesta, îl vom distruge.

— Vrei să spui că-l veți lăsa să-l aresteze pe Tannahill? se încăpățâna Stephens. Îmi pare rău, dar eu încă intenționez să împiedic asta, dacă pot.

— De ce?

— Nu pot să nu-mi dau seama că femeia care l-a drogat pe Tannahill, nu-i va apăra interesele. Și dacă grupul întreg îl consideră antipatic, atunci avem de-a face nu cu o salvare, ci, pur și simplu, cu o linșare. Ei bine, eu refuz să particip.

— S-ar putea ca grupul să nu-l placă, dar asta nu le-a influențat hotărârea. Ei știu că schimbarea proprietarului e un proces complex. Nu există moștenitori și am putea chiar pierde casa. Am simțit că trebuie să încerc să opresc grupul să părăsească Pământul, dar n-am făcut-o cu plăcere.

Stephens spuse cu hotărâre:

— E o capcană undeva. Ai fost de acord că grupul e foarte nerăbdător să se pună la adăpost. Poți să juri că nu plănuiesc să-l sacrifice pe Tannahill?

Răspunsul ei veni prompt și suna destul de onest:

— Nu pot să jur, dar așa cred, după cât îi cunosc eu.

Nu putea vorbi în numele celor din grup. Doar ei înșiși

puteau să-și cunoască intențiile secrete. Poate și telepata. Spuse:

— Cred că trebuie să împiedicăm o arestare neplăcută. Cred că am putea să-l convingem pe Tannahill, prin avocatul său, să se predea și să fim gata să-l eliberăm pe cauțiune. Sub niciun motiv Howland nu poate fi lăsat să facă ce-l taie capul.

— Atunci, mai bine sună-l pe Tannahill. Lui Howland tocmai i se cere să lase baltă cazul. Dacă reacționează cum ne așteptăm, va avea mandatul de arestare într-o oră.

— Cum?

Sări în picioare și, un moment mai târziu, vorbea cu Tannahill. Îi explică ce se petrece, fără a-i spune de unde are informațiile și-i înfățișă planul lui. Încheie:

— Trebuie să aveți o mașină de serviciu, undeva pe domeniu, care să nu fie ușor de identificat. Luați-o! Dacă se poate, de câte ori vă dați jos din mașină, nu folosiți bastonul... lăsați-vă mustață... și ne putem întâlni cum v-am sugerat.

Tannahill nu părea impresionat:

— E un sfat bun și o să-l urmez.

Stephens închise mai liniștit.

Mistra spuse, ca din întâmplare:

— Nu vrei să te uiți pe fereastră?

Stephens se încruntă:

— Fereastră!

Se ridică bănuitor. Storurile venețiene erau lăsate și lumina soarelui pătrundea prin ele ca o flacără. Ridică storurile și se opri, clătinându-se. Era gata să leșine, deși nu putea spune că nu se aștepta la așa ceva. Rămase cu gura căscată:

— O Doamne!

Cerul era întunecat. Dedesubtul lui se desfășurau distanțe amețitoare.

Șocul inițial trecu. Lumea de jos părea informă și fără viață. O sfericitate ciudată mărea sentimentul de irealitate. Își aminti unde mai văzuse astfel de imagini nedeslușite: fotografiile luate de „Voyager 2” de la o înălțime de peste

100 de mile creau același efect bizar.

Se desprinse de la fereastră, se apropie ușor de Mistra și apoi o luă la fugă, de-a lungul coridorului, spre camera de muzică. Era așa cum și-o amintea. Ieși după o privire scurtă și observă că ușa metalică din vârful scărilor (închisă la prima lui vizită) era acum deschisă. Urcă în ceea ce putea fi numit camera de control a navei.

Acolo se găseau patru scaune fixate în podea. Erau așezate la rând, în fața unui tablou de control lung și jos. Camera era așezată, evident, deasupra spațiilor de locuit, pentru că, prin ferestrele ei, putea privi în toate direcțiile și observă și corpul metalic al navei, curbat, aerodinamic și totuși cu secțiune aproape pătrată. Deasupra ferestrelor, exact în fața scaunelor de control, erau fixate ecrane T.V. Și pe fiecare se putea distinge câte o imagine a lumii de dedesubt.

Nava părea să plutească. Nu avea senzația de mișcare și nu auzea zgomotele motoarelor.

Stephens se așeză într-unul din scaune, dar sări în sus gândindu-se: „E chiar apartamentul ei. De aceea clădirea *Waldorf Arms* are cupola aceea pe acoperiș – acolo era de fapt hangarul acestei nave. Deci nu m-a păcălit.”

Se întreba acum de ce negase atâta timp evidența, în ciuda informațiilor pe care le avea. Cuvintele nu fuseseră de ajuns pentru a-l convinge. Și acum vedea cu propriii săi ochi.

Dar gândurile i se întoarseră totuși la cuvinte – la tot ce spusese ea despre atacul lorillienilor.

Reveni în salon, cu pași rari. Mistra stătea pe sofa cu paharele pe o masă, în fața ei. Îl privi scrutător și clătină din cap.

— Tot nu vrei să mă ajuți? întrebă ea.

— Nu pot.

— De ce?

Simți nevoia să se justifice și totuși nu avea un răspuns clar. Spuse, în final:

— De ce crezi că ai nevoie de mine?

Remarcă simplu:

— În ultimul război, bombardierele aveau echipaje numeroase – un om pentru fiecare sarcină. Am instalat relee care, teoretic, îmi vor permite să fac totul singură. Dar, în practică, nu m-aș putea descurca în fața unui foc inamic foarte puternic.

— Chiar trebuie să se ajungă la asta?

— Pentru scurt timp vom fi în raza de acțiune a celei mai puternice apărări antiaeriene din lume, iar această navă n-a fost concepută pentru război. De aceea mi-au și lăsat-o. Așa mi s-a spus astăzi. Le convine să creadă că niciun membru al grupului nu-și riscă viața în mod serios.

— Și tu o vei face?

— Allison, trebuie să încercăm! Nu există altă cale.

Stephens căută un răspuns potrivit, dar nu-l găsi și, în cele din urmă, spuse iritat:

— Nu înțeleg de ce atâta grabă.

— Am primit știri decisive. Atacul asupra Statelor Unite va fi în octombrie, în loc de ianuarie viitor.

— Mai sunt opt luni și tu ai începui deja să te agiți. Stephens simțea cum i se ridică tensiunea.

— Nu înțelegi că bombele pe care le vor folosi sunt încă depozitate la un loc? Săptămâna viitoare vor începe deja să le distribuie la depozite, pentru avioane și submarine. După asta nu ne rămâne decât războiul psihologic.

Îl privi lung și spuse:

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt în privința atacului și a pericolului.

Se opri din nou:

— Allison, în felul ăsta poți intra în *casă.*

Oferta era prea neașteptată ca el să înțeleagă imediat. Se așeză jos foarte liniștit; șocul îi încetinea goana gândurilor. I se păru normal să fi presupus că ea îi va face cândva o astfel de ofertă. În fond, ştia atât de multe lucruri, încât grupul nu putea face decât două lucruri: să-l ia printre ei la *Grand House* sau să-l ucidă. Mistra îi propunea acum, în schimbul unui preț, o cale de intrare.

Tresări, conştient de obstacolele existente. Ar fi vrut cu disperare să creadă că ea putea face asta, dar ultimele

evenimente și faptul că ea însăși era în pericol făceau oferta să pară ireală.

Într-un târziu, spuse posomorât:

— Nu cred că tu, singură, poți deschide pentru mine *Grand House.*

— Cred că pot.

Continuă fără să-l privească:

— Dragul meu, viața lungă are momentele ei întunecate. Te macină tot felul de gânduri: Ce rost are totul? încotro mergem? Allison, eu m-am jucat cu copii mici, pentru ca, 90 de ani mai târziu, să fiu tot neatinsă de vârstă, în timp ce ei, îmbătrâniți și veștejiți, erau încredințați pământului pentru totdeauna. E greu, crede-mă! Unii dintre noi au devenit cinici și cruzi, punând astfel o barieră între ei și duritatea ciclului viață-moarte. Un timp am fost și eu așa. Trăiam clipa. Aveam nenumărați amanți, unul după altul, abandonându-i la primul semn de îmbătrânire. Dar faza asta a trecut și am trăit un timp ca o călugăriță. Era doar reacția adversă. Am început să descopăr o filosofie de viață lungă mult mai subtilă. Și, ciudat, această filosofie, la care am ajuns așa de greu, e bazată pe lucruri simple. Trebuie să înțelegi că ceea ce e sănătos e și bun, că nevoile fizice trebuie să se îmbine cu cele spirituale și multe alte idei care sunt mult mai profunde decât par. Dar am mai învățat ceva: că o femeie are mai multă nevoie de un anumit lucru decât de orice altceva. Și totuși eu am lăsat această nevoie neîmplinită. Înțelegi la ce mă refer?

Stephens o privi serios, mișcat de neobișnuita căldură din vocea ei joasă. Tresări de emoție când înțelese la ce se referea.

— N-ai avut niciodată un copil. Asta e, nu-i așa?

Mistra încuviință.

— Regula grupului este: fără copii. S-au născut câțiva, de-a lungul timpului, dar au fost adoptați de familii din afara grupului. S-a făcut asta fără remușcări și eu însumi am acceptat această atitudine ca necesară. Dar acum nu mai pot s-o fac. Și astfel, de zece ani, caut un om potrivit să fie tatăl copilului meu.

Se opri și respiră adânc:

— Allison, presupun că ai ghicit: aș vrea să fii tu omul acela!

Degetele ei îi atinseră blând încheietura mâinii. Se apropiase încet, fără ca el să-și dea seama, și atingerea bruscă a fost ca o scăpărare de scântei. Un tremur fierbinte îi trecu prin tot corpul. Îi prinse mâna, o strânse și apoi i-o sărută delicat.

— Dar de ce eu? îngăimă.

— Știu, sunt prea rațională, Allison, dar numai pentru că nu am timp destul să-ți arăt ce simt. Și trebuie făcut ceva pentru a salva Pământul. Te iubesc cu adevărat și e, probabil, pentru prima dată.

Vocea ei era moale. Stephens o sărută, încă neputând să creadă. Buzele ei răspunseră cu o intensitate care nu lăsa loc îndoielii.

— Mistra, ești așa de frumoasă!

Râse cu vocea ei plină:

— Și e pentru totdeauna. Să nu uiți asta!

Uitase. Încercă să se elibereze de gânduri. Pentru o clipă, o strânse atât de tare încât ea râse sufocându-se:

— Dragul meu, aer!

Stephens își desprinse brațele din jurul ei. Se dădu înapoi și spuse serios:

— Vorbești despre copii, vrei să aduci o viață pe lume. Dar cum rămâne cu miile de vieți care se vor stinge în timpul atacului tău?

Îl privi și scutură din cap mirată:

— Ți-am arătat avertismentul pe care-l vom transmite.

— Știi foarte bine că nu-l vor lua în seamă.

Se aplecă spre el:

— Allison, atacul trebuie pregătit, oricare ar fi consecințele. Trebuie să mă ajuți.

Continuă repede:

— Doar nu ai de gând să-ți irosești șansele de a intra în casă, șansa dragostei *noastre!* Jur că le voi da toate posibilitățile de scăpare!

— Dar văd că pe tine nu te socotești printre șansele

mele.

— Eu nu am un preț anume. Nu poți plăti dragostea decât cu dragoste. Și asta mai târziu.

Pentru o clipă asta îl reținu, dar apoi scutură încet din cap. Spuse, în sfârșit:

— Îmi pare rău, draga mea. Aș da aproape orice…

Se opri și-și întinse mâinile, neputincios.

— Dar nu trebuie să dai nimic.

Stephens nu răspunse pe loc, dar era hotărât. Dacă ar face acest pas, n-ar mai fi stăpân pe propriile sentimente. Se analiza, foarte conștient că ar putea deveni un îmbrobodit, din cauza acestei femei. Și totuși, nu voia să se elibereze cu totul.

Acum era momentul hotărâtor. Trebuia să aleagă: să meargă înainte sau să dea înapoi. Și chiar pentru dragoste, trebuia mai întâi să fie credincios idealurilor sale.

N-avea ce să-i reproșeze. Ea credea în țelul ei. Dilema era numai a lui. Puteau fi mii de oameni în fabricile pe care ea dorea să le bombardeze. Vor fi acolo, în ciuda oricărui avertisment, și el nu putea să-i pună în primejdie. Își explica sentimentele cu poticneli; se simțea ca un prost, ca și când n-ar fi avut destulă forță.

Dar, în fond, el se hotărâse. Un bărbat și o femeie nu puteau duce un război împotriva unei națiuni. Când termină de explicat, Mistra încuviință gânditoare și spuse:

— Te duc înapoi în Almirante imediat ce se întunecă.

CAPITOLUL XIV

Noaptea era întunecoasă. Doar briza foșnea ușor prin cimitirul tăcut. Tannahill întârziase deja o oră. Mistra începu să se foiască lângă el:

— Probabil că polițiștii l-au atras într-o cursă.

Stephens nu răspunse, dar se gândi și el că nu era un lucru imposibil. Ordonând arestarea lui Tannahill, la nici o oră după ce se întorsese la birou, Howland făcuse un pas hotărâtor. Nu exista cale de întoarcere. Nici blocarea traficului nu era exclusă.

După o jumătate de oră, chiar înainte de miezul nopții, Mistra vorbi din nou:

— Poate ar fi mai bine dacă aș rămâne eu aici, iar tu te-ai duce să telefonezi la poliție, să vezi dacă l-au prins.

— Nu încă. Putea să întârzie dintr-o mulțime de motive.

Se făcu, din nou, liniște. El sugerase cimitirul ca loc de întâlnire pentru că le devenise familiar, lui și lui Tannahill.

Stephens interveni, într-un sfârșit:

— M-am gândit mult la grupul vostru. Ați avut multe neînțelegeri în trecut?

— Nu, de când o avem pe clarvăzătoare printre noi, de două sute de ani.

— Chiar voiam să te întreb de ce aveți numai una. Am crezut că cititul gândurilor se datorează unei vieți foarte lungi.

— Nu, veni răspunsul ei scurt. Unul dintre membri s-a infiltrat într-o familie cu rezultate remarcabile în această direcție, undeva, în Europa. Timp de două generații s-a încercat, experimental, obținerea unui copil cu calități paranormale. A fost ales, până la urmă, un nepot al primei perechi.

— Ați făcut asta cu acordul tuturor?

O observă cum se întoarce și-l privește:

— Unde vrei să ajungi?

— Nu știu.

Era adevărat. Încerca să pună cap la cap lucruri care nu

fuseseră încă explicate. „De ce-l lăsaseră să vadă peștera subterană? Cine era omul care i-o arătase?...” Motivele Mistrei păreau acum destul de clare. Era, de asemenea, evident că reușise s-o dezarmeze pe femeia-telepat, opunându-se pe față planului lor de a părăsi Pământul.

Era însă puțin probabil că cineva ar putea păstra, nestingherit, un secret față de un telepat, pentru o lungă perioadă de timp. Ar fi însemnat să-ți reții doar anumite gânduri și să le dai drumul celorlalte; era o problemă de autodisciplină, aproape la limitele neputinței. Motiv pentru care era posibil ca cineva din afară să fi comis crimele.

Și totuși, el însuși reușise să dovedească posibilitatea de a ascunde un gând important. Nereușind să observe că el deținea informații importante despre *Societatea Mexicană de Import,* clarvăzătoarea își trădase vulnerabilitatea. Cineva din grup ar fi putut să observe asta de o bună bucată de vreme. Stephens și-l închipui pe individ ascunzându-și gândurile cât putea de mult. Își aminti, de asemenea, că planul crimelor fusese probabil conceput în ultimul an. Nesupunerea Mistrei era doar un moment în istoria grupului.

Stephens întrebă:

— S-a opus cineva la ideea de a avea un telepat în grup, când a fost atins acest subiect prima dată?

— Da – tonul ei era ușor ironic – toți, în afară de persoana care descoperise calitățile paranormale ale femeii.

— Cine?

— Tannahill.

— Având în vedere că el dispune de casă, presupun că avea motivele lui.

Mistra deveni serioasă:

— Desigur, cele mai importante motive. Bănuia că suntem nemulțumiți de conducerea lui și voia să le dea de înțeles eventualilor complotiști că nu au nicio șansă.

Stephens încuviință din cap:

— Cine s-a împotrivit cel mai mult?

— Lucrurile nu stau chiar așa. Trebuie să înțelegi că

majoritatea suntem destul de conservatori. Am dori să ne organizăm într-un comitet director, având casa drept bază. Nefiind posibil, preferăm, în condiții normale, să o lăsăm în grija lui Tannahill. Deși ne e dezagreabil, știm perfect în ce situație suntem cu el. Un alt proprietar ar putea aduce ceva neprevăzut. Așa că n-a fost foarte greu să fim convinși că un telepat ar avea un efect stabilizator. I-am obligat pe „recalcitranți" să-și exprime gândurile ascunse și când, în sfârșit, s-a trecut la vot, a fost o unanimitate surprinzătoare. Ei, de fapt, nu chiar surprinzătoare. Râse puțin ciudat.

Stephens interveni:

— Mai fuseseră încercări de a scoate casa de sub controlul lui Tannahill? înainte de propria ta încercare, vreau să spun.

— Fostul proprietar! Cred că asta ar putea fi considerată o astfel de încercare.

— Te referi la misteriosul șef, care locuia acolo când a venit Tanequila pentru prima oară? întrebă surprins. S-a mai arătat? Vreau să zic, s-a mai întors înapoi?

— Da, s-a întors, și mulți dintre noi s-au întors cu el.

— Ai fost și tu printre ei? Asta era a doua surpriză. Tu ai fost înaintea lui Tannahill?

Rămase tăcută:

— Allison, tu nu pari să înțelegi cât de mult timp a trecut de-atunci! Mă aflam pe o corabie, unde pasagerii trebuiau să se apere singuri într-o răscoală a echipajului și a sclavilor de la vâsle. Am învins, dar a venit furtuna și nimeni nu știa să navigheze. Am atins țărmul de câteva ori, o dată în Africa ecuatorială, presupun, apoi în America de Sud; în sfârșit, complet pierduți, deși încă hotărâți să ajungem la destinație, am fost duși de vânt spre Capul Horn.

— Dar de ce te aflai pe corabia aceea? Unde te duceai?

Stephens aștepta fascinat.

Ea ezită un moment, apoi spuse:

— Eram, pe atunci, fiica unui comandant roman în Britania.

Stephens înghiți, apoi întrebă:
— În ce an era?
— Aproximativ 300 e.n.
— Casa e *chiar* atât de veche?
— Cu mult mai veche. Când am ajuns la țărm, toți oamenii noștri au fost uciși de proprietarii ei. Iar ei se aflau acolo de secole.
— Dar cine a construit-o?
— Asta am vrea și noi să aflăm, răspunse ea sec. Ne-am gândit că s-ar putea să fii chiar tu acela. Îți amintești?
Stephens nu spuse nimic; apoi făcu un pas hotărâtor:
— Mistra, marele șef, dinaintea venirii lui Tannahill, era Peeley?
— Da.
— De cât timp e în grup?
Tăcere.
— Mistra!
— Mă gândesc, spuse ea blând. Așteaptă!
— Cât de bine îți amintești?
— Perfect... Dar... șșș!
Din nou liniște. În sfârșit, continuă, oftând:
— Peeley a fost foarte activ în experimentele care au dus la selectarea celei care citește gândurile. A fost printre primii care au acceptat ideea lui Tannahill că e nevoie de o asemenea persoană. Cred că ești pe o pistă falsă, dragul meu.
— Numai dacă n-a descoperit o metodă de a-și ascunde gândurile, sublinie Stephens.
Mistra ezită din nou, apoi se hotărî:
— În situația lui nu poate să facă nimic.
— E avocat al domeniului.
Vocea ci era acum mai sigură:
— E important, dar nu decisiv. Am fost foarte prudenți. Nu pot intra în amănunte, dar un birou separat în Almirante, sub conducerea unei persoane neutre, e una din măsurile de precauțiune – Howland, tu, alții înaintea voastră.
— De ce a fost Howland dat la o parte?

— A observat, întâmplător, că semnătura de pe un document de acum o sută de ani e aceeași cu aceea de pe unul recent.

Stephens râse ironic:

— Deci a fost înlocuit cu un om căruia i s-a spus acum totul.

— De către mine, sublinie Mistra. N-am spus că grupul e de acord cu asta. Se întrerupse. Allison, e ora unu. Dacă nu te duci să telefonezi, o voi face eu. Nu-mi face nicio plăcere să stau toată noaptea într-un cimitir.

Stephens coborî din mașină fără chef.

— Presupun că ai dreptate, spuse. O privi. Stătea la volan, cu chipul în umbră. Mă duc întâi la farmacia din apropiere. E la două străzi de aici. Dacă au închis, merg mai departe, chiar până în oraș.

I se păru că Mistra a încuviințat din cap, deși nu spuse nimic. Se întinse și o sărută. Buzele ei nu-i răspunseră, dar, deodată, îi înconjură gâtul cu brațele. Stephens se retrase repede. Vocea îi tremura puțin când îi vorbi:

— Ar fi mai bine să ieși din mașină și să aștepți mai în umbră. Așa poți să vezi pe oricine se apropie.

— Nu-ți face griji pentru mine, am o armă! Metalul luci în mâna ei, pe când șoptea: Amintește-ți că salvarea Pământului e mai importantă decât orice altceva, chiar decât noi înșine!

Stephens porni repede spre poartă. Odată ajuns, se opri să cerceteze strada, de cealaltă parte a cimitirului. Nu observă nicio mișcare.

Traversă repede, în umbra copacilor, plantați de-a lungul străzii. Așa cum bănuia, prima farmacie era închisă; următoarea – la fel. Abia pe la două fără zece intră într-un bar și reuși să sune la poliție. Răspunsul la întrebarea lui veni prompt și la obiect: „Arthur Tannahill n-a fost încă arestat”.

Parcurse în grabă distanța înapoi până la prima stație de taxi. Opri șoferul puțin mai departe de poarta cimitirului. Alergă aproape tot drumul. Zgomotul pașilor săi pe caldarâm trăda nerăbdare. Încetini încurcat. Își spuse în

sine: „Mașina era de partea asta a mormintelor familiei Tannahill”.

Își continuă drumul câțiva pași, apoi se opri. Deși era întuneric, putea să vadă grilajul care înconjura mormintele. Era la câțiva metri spre dreapta. Rămase nemișcat. Drumul părea pustiu, înainte și înapoi. Probabil că Mistra trăsese Cadillac-ul undeva sub copaci. Presupunerea nu părea însă întemeiată.

— Mistra! Hei, Mistra! strigă. Niciun răspuns. Și niciun sunet, în afara bătăilor inimii sale. Încăpățânat, dar fără speranță, începu să caute. Se convinse după vreo cincisprezece minute.

Mistra și mașina nu se mai aflau în cimitir; nici Tannahill nu părea să fi apărut.

Stephens luă un taxi spre apartamentul ei, dar nu-și făcea prea multe iluzii. Ea nu era acolo și nici la el nu era. Sună la *Grand House,* dar nu răspunse nimeni. Dădu drumul taxiului, își scoase propria mașină din garaj și se întoarse în oraș. Trecuse de trei jumătate dimineața, când ajunse la *Palms Building.* O singură lumină mai era aprinsă în hol, în fața liftului, și ușile erau încuiate. Asta nu însemna nimic. Peeley avea chei – era, de fapt, singurul, în afară de Stephens și de portar, care le avea legal.

Strecură cheia în broască, apoi se retrase indecis. Ce avea de gând să facă? Avea arma la el, în caz de primejdie. Dar era oare bine ca Peeley să-și dea seama că fusese descoperit?

Răspunsul era *„nu”.* Dar dacă o luaseră prizonieră pe Mistra…

Intră încet în clădire. Urcă până la etajul trei, pe scara de serviciu. În biroul *Societății Mexicane de Import* era întuneric. Câteva minute ascultă la ușă, apoi coborî încet în subsol. I-a luat câteva minute să tragă de peretele fals, pentru a-l forța să cedeze. Coborând în peștera de dedesubt, găsi lampa unde o lăsase, închise după el ușa secretă și începu să scruteze întunericul dinaintea lui. N-avea nicio altă soluție. Peștera era singurul loc rămas necercetat, înainte de a porni să controleze, una câte una,

adresele celor identificați ca membri ai grupului.

Ridică din umeri și porni mai departe. Tunelul se lărgea progresiv și cobora, revenind apoi la același nivel. Stephens mergea repede. Ajunsese deja la o distanță de cinci sute de metri, în inima muntelui pe care se afla *Grand House.* Uitându-se la ceas, observă că trecuseră douăzeci de minute, când ajunse la al doilea tunel, care se ramifica din primul. Își continuă drumul fără să ezite. Când ajunse la peretele metalic, văzu că o parte fusese ridicată și de acolo pornea un coridor cu pereți de metal.

Se retrase în grabă și micșoră lumina. Își auzea bătăile inimii, în întuneric. Trecuseră deja zece minute și nu se auzea niciun zgomot. Își continuă drumul, pe lângă perete, până la ușă. Împinse puțin și se strecură înăuntru. Sesiză o licărire difuză, ca reflectarea unei lumini foarte slabe. Imposibil să mai aștepte. Mistra putea fi în pericol. Stephens intră, cu arma într-o mână și cu lampa în cealaltă.

Se trezi într-un hol mare, bine luminat, cu pereți din sticlă translucidă. Se opri să cerceteze materialul, dar nu găsi nicio deschidere. „Sticla” părea foarte rezistentă.

Ajunse la o cameră spațioasă, acoperită cu o cupolă; acum văzu de unde se reflecta lumina. Într-un colț, aproape ascuns de mai multe panouri de sticlă strălucitoare, era un glob care răspândea o sclipire verzuie.

Stephens privi în jurul său, uimit. Încă din prag i se păruse că aude ceva. Era ca o vibrație nedeslușită, dar persistentă, ca și cum un mecanism ascuns ar fi pulsat continuu, reacționând poate la propria lui prezență. Efectul era straniu și nenatural.

Descoperi că mai sunt și alte coridoare, ramificându-se din camera centrală, dar nu porni imediat în explorarea lor. Se apropie, însă, cu mare atenție, de glob. Pâlpâia cu scurte intermitențe. Lumina nu rămânea constantă mai mult de câteva clipe. Stephens era la aproximativ un metru și jumătate de prima „barieră” de sticlă, când, deodată, o zonă cam de jumătate de metru pătrat de pe glob, chiar în

fața lui, își schimbă brusc culoarea – mai întâi în galben pal și apoi în alb.

Aștepta încordat în timp ce o imagine începea să se contureze. Era o sferă luminoasă pe un fundal întunecat, punctat de sclipiri minuscule.

Sfera se mărea rapid și Stephens văzu niște semne pe ea, liniile familiare ale Americii de Nord și de Sud, promontoriul peninsulei Iberice.

Pământul! Era o imagine dintr-o navă spațială, venind de la mari distanțe. Planeta ocupa acum tot ecranul și continua să crească. Stephens văzu brațul Californiei; apoi imaginea deveni prea vastă pentru capacitatea ecranului.

Înțelese că mașinăria cobora vertiginos, parțial scăpată de sub control. Oceanul trecu în goană pe lângă el, pe urmă, o scurtă vedere a ținutului muntos… prăbușirea!

Efectul era cu atât mai uluitor cu cât totul se petrecea într-o liniște perfectă. Cu un minut înainte, nava se balansa pe culmea unui munte; apoi, întunericul.

Stephens se gândea, mut de uimire: „Nava asta trebuie să se fi prăbușit aici cu cinci mii de ani în urmă. Cine să fi fost pasagerii?”

O altă imagine se forma acum pe suprafața vibrândă a globului…

Privi vreo două ore, neîntrerupt. Întregul set de imagini se repetă de vreo câteva ori, pentru o mai bună fixare. De fiecare dată, erau inserate noi secvențe pentru clarificarea altora, mai obscure. Povestea începea să se contureze, devenind tot mai coerentă.

Cândva, în trecutul îndepărtat, nu se știe momentul precis, o navă spațială condusă de un robot-computer se prăbușise pe o stâncă, din cauza unei defecțiuni accidentale. Impactul a generat alunecări de teren și nava a fost îngropată sub stânci, la mai bine de treizeci de metri adâncime. Computerul supraviețuise. Fiind programat să citească gândurile și, concomitent, să le transmită pe ale sale, stabilise imediat contacte cu un grup de primitivi. Mințile lor erau sub influența superstițiilor, așa că lui i-a fost ușor să le imprime ideea de a săpa, pentru a-și

deschide drum până la intrarea navei.

Erau însă incapabili să repare nava ori să înțeleagă ce se dorea de la ei. Atunci computerul le-a sugerat să construiască un templu, și să aducă mai întâi fiecare bloc de piatră în navă, pentru tratare specială. Ca să-i impresioneze pe sălbatici, procesul se petrecea într-o explozie de scântei și străfulgerări de lumini orbitoare. Procedeul consta, de fapt, în bombardarea materialului cu particule subatomice, obținute din elemente artificiale foarte rare. Scopul era să prelungească viețile celor care urmau să-l ajute pe robot în repararea navei.

Din primul grup de primitivi, a căror viață a fost prelungită, toți, în afară de unul, au fost uciși prin mijloace violente. Printre noii inițiați, Stephens a recunoscut, cu uimire, un bărbat înalt cu pielea albă, care semăna Peeley și cu siguranță că era chiar el. El și cu supraviețuitorul din primul grup, un individ mai scund, au început să bănuiască adevărul: nava nu era un zeu. Creierul electronic i-a primit și a început, în secret, să le furnizeze informații științifice. Au învățat, printre altele, care parte a robotului era receptorul gândului și care transmițător.

La un moment dat, robotul descoperi că preoții mai noi ai templului receptau unele din gândurile transmise de el. Ca măsură de prevedere împotriva suspiciunilor ivite, computerul le-a arătat celor doi acoliți ai săi cum să regleze transmițătorul de gânduri, pentru a-i limita zona de acțiune la interiorul navei.

L-au oprit complet.

A fost un impuls de moment. Ostilitatea venea, mai ales, din ura și teama adânc înrădăcinate în mintea individului mărunțel din prima serie de aderenți.

Cei doi erau îngroziți. Folosind armele găsite pe navă, au distrus transmițătorul. Pentru a se apăra, robotul a răspândit automat un gaz toxic. Tușind, cu trupurile contorsionate de durere, cei doi au fugit. Ușa s-a blocat în urma lor. N-au mai fost niciodată admiși în interior.

Cu timpul, au analizat ce se întâmplase; datorită cunoștințelor științifice pe care le aveau acum, au ghicit

ceea ce nu știau. I-au ucis pe toți ceilalți, din grupul al doilea. Au acoperit groapa și au săpat canale și peșteri subterane. Plănuiau să urce din nou la bord să cerceteze încărcătura.

Computerul dorea doar să repare nava, pentru a-și continua călătoria. Era conștient că se pune la cale ceva și că, în cele din urmă, va fi nevoit să-și asume unele riscuri.

Într-o zi, cei doi intrară în peșteră cu echipament de forare. Dar pereții metalici ai navei au rezistat chiar la uneltele prevăzute cu diamant. În timpul acesta, computerul a înregistrat intenția individului mai scund de a acționa împotriva celorlalți din grup și rezistența lui Peeley la această idee.

Criza datorată războiului atomic îl îndemnase pe mărunțel să încerce un plan final, decisiv. Robotul nu putuse determina care era exact schema planului. Complotistul stătea prudent la distanță, în afara zonei de captare a receptorului de gânduri.

Îl împuşcase pe Tannahill, intenționând să-l ucidă, pentru ca Peeley, ca avocat al domeniului, să controleze transferul proprietății. Ambiția lui nemăsurată includea chiar dominația asupra întregii lumi. Dar Stephens nu reușea să-i recunoască figura. Dacă era încă prin preajmă, purta probabil o mască.

Când filmul s-a oprit, Stephens petrecu câteva minute examinând conținutul navei. Conform imaginilor înregistrate, rafturile secrete erau încărcate cu mici capsule strălucitoare, conținând fiecare o cantitate mică dintr-un element artificial, în stare pură.

Erau elemente necunoscute pe Pământ, atât de îndepărtate de uraniu, în sistemul periodic al elementelor, încât, în ipoteza că ar fi existat vreodată în stare naturală, asta se întâmplase doar într-un scurt moment în istoria universului.

Stephens nu prea știa ce să facă cu ele. Păreau fără valoare în situația de față. Era puțin probabil să existe vreun cumpărător... poate cineva din grup... Se făcuse șase și un sfert când Stephens intră obosit în subsolul de la

Palms Building și urcă treptele. Îl obseda gândul că n-avea nicio indicație asupra identității tovarășului lui Peeley, ucigașul. Era vital să afle cine e și să informeze grupul.

Ajunse la suprafață, rămase o clipă lângă lift și apoi urcă la birou. La jumătatea palierului, întrezări pe scară un om. Mâna lui Stephens se strecură fulgerător în buzunar, cântărindu-și arma între degete. Dar își scoase mâna goală.

— Ei, Bill Riggs! spuse.

CAPITOLUL XV

Odată ajunși în biroul lui Stephens, detectivul începu:

— Am informații cu privire la înmormântarea lui Newton Tannahill. Antreprenorii au fost de la o societate de pompe funebre din Almirante, deținută de un oarecare Norman Moxley, care o cumpărase cu câteva luni înaintea înmormântării și a vândut-o imediat după aceea.

Se opri. Stephens clătină din cap. Astea erau fleacuri, pe lângă informațiile năucitoare, aflate de el pe navă. Și, totuși, nu erau mai puțin necesare. Cunoașterea în ansamblu a întregii situații și a istoriei ei îl ajuta să înțeleagă totul cu mai multă acuitate. Poate îi întărea și poziția pentru târguiala finală. Dar aici, în Almirante, era încă preocupat de acuzațiile aduse lui Tannahill.

Se îndoia că Moxley ar fi părăsit orașul. Probabil folosise o mască, iar acum o scosese. Trebuia doar să afle cine, dintre personalitățile orașului, fusese „plecat”, în timpul șederii lui Moxley, pentru a-l identifica pe membrul bandei care jucase respectivul rol. Dar toată această mascaradă era imposibil de dovedit.

Își dădu seama că Riggs îi aștepta comentariile. Spuse tare:

— Nu sună prea încurajator. Procurorul ar putea folosi faptele împotriva domnului Tannahill.

— Într-adevăr, admise Riggs, și informațiile despre doctor sunt cam de același fel. Se numește Jaime de las Ciengas. A absolvit o universitate californiană acum 15 ani, dar n-a început să profeseze decât anul trecut în decembrie, când s-a stabilit în Almirante. Și-a vândut cabinetul, cu 100$, la 15 mai, și a plecat din oraș a doua zi. Un individ alunecos, după părerea mea.

Stephens deveni curios:

— De unde ai aflat toate astea?

— Am început prin a compara cartea de telefon din perioada când a avut loc înmormântarea, cu ultima ediție. Numele doctorului de las Ciengas era înscris în prima, dar

nu și în cea de-a doua, iar societatea de pompe funebre și-a schimbat acum numele în *Benson Brothers Funeral Parlor*[8]. Am trecut pe acolo și am aflat tot ce ţi-am povestit. În plus, când au cumpărat ei întreprinderea, formalitățile au fost perfectate de filiala locală a Băncii Americane. Am aflat de la directorul băncii cât de mult plătise Moxley, la cumpărare. Atât frații Benson, cât și directorul băncii îl descriu pe Moxley ca fiind un englez înalt, rezervat, distins și politicos. Auziseră că e un jucător împătimit, dar nu aveau informații certe despre asta. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

— Și cu doctorul cum rămâne? întrebă Stephens, gândindu-se cum ar putea folosi informațiile împotriva lui Peeley.

— Am aflat câte ceva de la secretara asociației locale a medicilor. Era un pierde-vară prietenos, cu o mutră cinică, dar simpatizat de colegii lui. Avea și un hobby – otrăvurile – și o documentație impresionantă în legătură cu ele, dar, odată ce otrăvurile nu au legătură cu cazul nostru, n-am mai insistat în direcția asta.

Se opri și se uită întrebător la Stephens. Ochii i se îngustaseră și Stephens avea impresia că detectivul îi urmărește fiecare reacție și că știe mai mult decât spune.

Nu era chiar atât de sigur că otrăvurile nu aveau legătură cu cazul. Oamenii aceia foloseau, în mod sigur, drogurile pentru scopuri determinate cum ar fi producerea amneziei. Ar fi trebuit cercetat, dar mai târziu.

Înțelese, deodată, că apariția sa în clădire nu fusese lămurită și că Riggs ar fi putut să se întrebe ce caută el acolo, în primele ore ale dimineții. Trebuia să dea o explicație. Poate că nu strica să-și facă un confident din micul detectiv, măcar până la un punct, începu:

— Domnule Riggs, domnul Tannahill și cu mine am ajuns la concluzia că o organizație importantă acționează aici. E vorba de mulți bani. Cercetările mele dovedesc complexitatea situației.

Îi povesti despre veniturile Mistrei și despre scrisoarea

---

[8] Societatea Funerară a Fraților Benson (n.trad)

pe care Tannahill fusese obligat s-o semneze. Fără să menționeze că Mistra e sursa informațiilor sale, îi spuse că, după părerea lui, membrii grupului sunt acum dependenți financiar de Tannahill. Aduse vorba și despre peșteră, dar afirmă că o descoperise din întâmplare.

Nu-i spuse nimic despre navă, nemurire, culte, măști sau despre modul cum descoperise el întregul grup. Conchise:

— Situația e dificilă, domnule Riggs. Într-un fel ar trebui să demascăm acest grup, dar nu știu dacă ar fi spre binele celui care ne-a angajat. Trebuie să avem grijă să nu-i facem domnului Tannahill noi dușmani și să-l găsim pe adevăratul ucigaș.

Riggs încuviință, dus pe gânduri. Spuse, într-un târziu:

— Peștera aceea… credeți că are vreo legătură cu cazul?

Stephens ezită, apoi minți:

— Mă îndoiesc.

— Atunci s-o lăsăm deoparte, continuă Riggs serios. Vă spun eu, domnule Stephens, aluziile acestea la amnezie, peșteri secrete, bande, mă cam sperie. Cred că am face bine să nu vorbim despre astfel de lucruri. Și acum, trebuie să vă spun cinstit că v-am urmărit toată ziua.

— M-ai urmărit! se auzi Stephens ca un ecou. Îl cuprinse o senzație de gol, apoi de spaimă. Își aminti, rapid, evenimentele din timpul nopții. Nu-l deranja ca Riggs să fi aflat tot ce i se întâmplase, în afară de incidentul din peșteră, și nu era niciun semn că știa ceva despre asta. Spuse ușurat: Sunt uimit.

Riggs continuă:

— Cum puteam ști că nu sunteți chiar dumneavoastră dușmanul tipului care m-a angajat? M-am gândit că e mai bine să vă verific. A fost, ce-i drept, cam plicticos, în cimitir, să stăm toți patru acolo fără să facem nimic.

Calmul lui Stephens dispăru. Se ridică pe jumătate, din scaunul în care stătea, apoi se lăsă încet la loc:

— Patru?

— Nu știu dacă o să vă placă, dar el a așteptat acolo câteva ore să plecați dumneavoastră, spuse Riggs.

— Cine?

— Tannahill. Am avut impresia că el și fata se înțeleseseră dinainte. Oricum, când, în sfârșit, ați plecat, el a venit la ea. I-a spus că vrea să fie sigur că ea o să facă ce a promis. Iar ea a răspuns: „Da, o să ne căsătorim.” Pe urmă el s-a urcat în mașină și au pornit către Las Vegas. Se opri și ochii lui albaștri aveau o nuanță de înțelegere când continuă:

— Văd că asta vă dă o lovitură grea. Îmi pare rău!

Stephens deveni conștient că se ghemuise în scaun, cu fața încordată, dinții încleștați. Simți că-l dor ochii și gâtul la fel, după ce înghițise repede, de câteva ori, în sec. Cu un efort, se stăpâni și întrebă anevoie:

— Ce s-a mai întâmplat?

— V-ați întors și v-am urmărit prin tot orașul. Când ați ajuns la *Palms Building,* ați intrat și ați încuiat ușa. Mi-a luat două ore să intru printr-o fereastră de la etajul trei și apoi ne-am întâlnit în hol. Asta-i tot.

Stephens încuviință din cap și spuse:

— Cred că avem amândoi nevoie de un somn bun.

Mai erau o mulțime de lucruri de făcut: să dispună plata cauțiunii, dacă va fi nevoie, apoi detalii ale apărării, pregătirea documentelor legale. Aceasta va fi activitatea lui de fațadă. Restul privea încercările sale de a se apropia de grup. Trebuia să fie în cea mai bună formă posibilă.

În timp ce-i spunea „Noapte bună” lui Riggs, se gândea că hotărârea Mistrei fusese determinată de refuzul său. Nereușind să obțină ajutor de la el, făcuse un pas decisiv. Își amintea ultimele ei cuvinte – că salvarea Pământului e mai importantă decât dragostea lor.

Îl avea pe Tannahill. Putea să amenințe grupul cu ajutorul lui.

Extenuat, Stephens se întinse pe patul de campanie din cabinetul de lângă biroul său.

Nu adormise încă, la 8,30, când sosi domnișoara Chainer. A coborât la frizeria din clădirea alăturată, s-a bărbierit și a traversat să-și ia micul dejun. Se întorcea la birou când a văzut, nu departe, firma unui laborator de analize. Nu era prima dată când o observa, dar până acum

nu-l interesase.

Scotoci, involuntar, în buzunarul hainei, după bucățile de marmură luate de la *Grand House.* Intră în clădire și întinse așchiile de piatră omului din spatele tejghelei. Întrebă:

— Cât de repede le puteți analiza?

Laborantul era slab, în vârstă și purta ochelari cu ramă de aur. Răspunse tot cu o întrebare:

— Cât de repede aveți nevoie de rezultat?

Mormăi ceva despre vacanță.

Stephens îl întrerupse:

— Uite, plătesc dublu, dacă-l am mâine dimineață.

Repede omul îi dădu chitanța:

— Pe la 10, spuse el.

Pe când ieșea, Stephens auzi un băiat cu ziare strigând: „Citiți despre atacul lorillienilor!”

CAPITOLUL XVI

Stephens cumpără ziarul cu mâinile tremurând. Pe prima pagină scria mare: *LORILLIA ACUZĂ STATELE UNITE DE ATAC ARMAT.*

Dedesubt, mai mic, dar tot cu majuscule, era scris: *AMBASADORUL ÎNMÂNEAZĂ O NOTĂ DE PROTEST DEPARTAMENTULUI DE STAT.*

Apoi începea articolul:

Guvernul Suitelor Unite a respins categoric acuzația că avioanele de război americane ar fi atacat uzine și instalații din Lorillia, astăzi la prânz (după ora lorilliană). Secretarul de Stat Walter Blake a anunțat că guvernul nu acceptă protestul...

Privirile lui Stephens alunecară mai departe, căutând informații mai substanțiale decât proteste și acuzații. Sări la un paragraf în care se putea citi:

Observatorii din corpul diplomatic au fost uimiți de acuzațiile Lorilliei, neacordându-le niciun fel de încredere. Totuși, din Antulla a sosit o relatare că mesajele radio au fost interceptate și transmise la Palatul Congresului. Piloții lorillieni raportau, la bazele lor, că sunt în imposibilitate de a continua urmărirea navelor inamice, care scăpaseră ridicându-se la o înălțime inaccesibilă celor din Lorillia. Mai mulți piloți pretind că au creat pagube serioase atacatorilor, deși nu există nicio dovadă că vreo navă a fost doborâtă...

Stephens citea și înghițea în sec, pentru a-și stăpâni emoția. Își imagina scena: Mistra coborând printr-un adevărat iad de proiectile teleghidate, rachete antiaeriene și obuze de mare calibru. Relatarea din ziar era dovada că ea rezistase focului dezlănțuit. Își riscase trupul nemuritor – și pentru ce? Pentru o lume care s-ar putea să nu afle niciodată că a fost în pericol.

Părea evident că mai multe nave participaseră la atac, dar asta nu mai conta. Grupul capitulase de frică. Confruntați cu amenințarea de a-l ucide pe Tannahill,

alarmați de noi complicații posibile, o ajutaseră să-și ducă planul la îndeplinire.

Era o schimbare majoră de strategie. *Grand House* va rămâne la locul ei și grupul, de asemenea. Dacă lorillienii, nedumeriți și mânioși, nu vor crea noi puncte de litigiu, nu va fi niciun război.

Înainte de prânz, Stephens a sunat la biroul procurorului districtual și, după o scurtă întârziere, a fost pus în legătură cu Howland. Acesta întrebă rece:

— Îți dai seama că dispariția lui Tannahill este dovada vinovăției lui? înseamnă că am avut dreptate să emit mandat de arestare pe numele lui.

Stephens își exprimă uimirea, prevăzător, temându-se că ar putea fi înregistrată convorbirea. Spuse foarte clar:

— Cu toate acestea, un om care nu știe că va fi arestat, cu greu ar putea fi acuzat de a fi încercat să scape.

— Uite ce este… începu Howland.

— E posibil – minți Stephens – ca domnul Tannahill să fi plecat la San Francisco, pentru a petrece Revelionul acolo. Spunea că ar vrea să se distreze puțin. Îndată ce aflu ceva, îl voi preveni în legătură cu acțiunea dumitale. Între timp, îi voi prezenta o cerere de eliberare pe cauțiune judecătorului Adams și voi solicita o audiere urgentă.

După prânz, întorcându-se la birou, intră într-o librărie din centru. Îl întrebă pe vânzător:

— Aveți ceva referitor la longevitate?

— A, vreți cărți de geriatrie, nu-i așa?

Stephens presupuse că asta era, deși nu cunoștea cuvântul. Îl urmă pe vânzător de-a lungul unor rafturi, urmărindu-l cum examinează un șir de titluri. Scoase o carte subțire.

— A, *Prelungirea vieții,* scrisă de un rus, Bogomolets. Te învață să mănânci iaurt bulgăresc, care conține o bacterie ce le distruge pe celelalte, din intestine. Eu însumi fac asta, dar e prea devreme ca să vă pot spune la ce rezultat duce.

Râse și apoi continuă:

— Acum, avem aici broșura *Viață lungă și fericită,*

editată de *Comitetul Afacerilor Publice* din New York. Dacă ceva nu e în regulă undeva, nu te lăsa până ce nu e totul vindecat! Ai vârsta celui mai bătrân organ al tău – asta e ideea. Ce folos că ai o inimă de patruzeci de ani, dacă ai un ficat de nouăzeci?

Stephens cercetă cartea și, în final, o acceptă.

Spuse ezitant:

— Altceva? Ceva în legătură cu diferențierea celulelor?

Îi explică, dar vânzătorul clătină din cap a îndoială:

— Avem o carte despre cameleoni – fascinantă!

Stephens le cumpără pe toate trei. Se întoarse la birou, conștient deodată de tensiunea în care trăiește. Se așeză la masă și începu să se gândească.

În Almirante era un singur om care, legal, avea destulă putere pentru a acționa împotriva grupului: Frank Howland. El putea emite ordine de arestare, putea face apel la curți superioare, în cazul unor sentințe care nu îi conveneau. El era în stare să polarizeze atenția publică și să pună pe cineva sub urmărire. Problema ar fi să-i furnizeze lui Howland destulă informație pentru a-l stimula, dar nu destulă pentru a ghici adevărul.

Frank Howland… asociat. Râse, dar nu foarte vesel și se hotărî: „îl caut mâine.”

Ridică receptorul, sună la aeroport și închirie un avion care să-l ducă la Los Angeles, la miezul nopții.

Ieși, cumpără o cazma și o lopată și le puse în mașină. În noaptea aceea trebuia să verifice acel aspect al afacerii despre care nu avea nicio dovadă. Acești oameni erau probabil nemuritori, dar nu se putea baza doar pe vorbele unei singure persoane.

Întors în birou, scoase un carnet de însemnări și scrise: *Presupunând că tot ce am aflat e adevărat, ce ar mai fi de cercetat?*

O mulțime de lucruri, dar, surprinzător, puține care puteau fi abordate direct. Nu se aflase încă cine-i ucisese pe Jenkins și pe îngrijitorul negru și nici cine-i trimisese lui Howland scrisoarea. Rolul lui Peeley, de conspirator, împreună cu indianul neidentificat, rămăsese nelămurit.

Ce puneau oare cei doi la cale? De ce se opusese individul cel scund plecării de pe Pământ într-atât încât să încerce uciderea lui Tannahill, când acesta acceptase mutarea casei? Și cum spera el să-l folosească pe Allison Stephens, pentru a forța computerul să cedeze?

Problema lui, decise Stephens, se reducea la o întrebare: cum putea folosi informațiile căpătate pentru a-i întinde o cursă ucigașului, a zădărnici intențiile grupului și a obține casa pentru el, Mistra și restul lumii?

Se uită la ceas. Patru fără cinci minute. Mai avea de așteptat cel puțin patru ore până să acționeze.

Trecu pe la morgă, care în Almirante se afla lângă pompele funebre. Verifică dacă Ford murise din cauza unei împușcături. Jenkins fusese înjunghiat. Asistentul de serviciu se miră:

— Ciudat lucru, rana asta! Ai crede că a fost ucis de un cuțit înroșit în foc. Rana e complet cauterizată.

Raza-ac!

Stephens simți un fior rece. Își petrecu restul după-amiezii și o parte din seară verificând adresele extrase din registrul de la *Societatea Mexicană de Import.* Grupul de nume reprezentau o bună parte a magnaților din acea zonă.

Mai mult ca oricând, simți ce handicap are un om obișnuit măsurându-se cu astfel de forțe întărite și bine apărate.

Cină și, puțin înainte de ora nouă, se duse acasă și îmbrăcă o pereche de pantaloni vechi, o cămașă groasă și o jachetă. Porni spre cimitir și ajunse în zona mormintelor familiei Tannahill. Ascultă câteva minute, așteptând un semn că a fost văzut. Dar liniștea era la fel de deplină ca și în noaptea trecută. Era evident că poliția locală nu considera că e vreo primejdie ca cineva să încerce să deschidă mormintele, așa că nu luase nicio precauție împotriva acestei eventualități.

Stephens ieși din mașină. Intenționa să deschidă două morminte. Primul era a lui Francisco Tanequila, mort în 1770, și celălalt urma să fie ales la întâmplare. După o oră,

se afla, ud de sudoare, într-o groapă puțin adâncă pe care o săpase în primul mormânt. Era înspăimântat de densitatea solului. Parcă era cărămidă. După o oră se gândea deja să renunțe. Dar întunericul absolut al nopții l-a hotărât să mai rămână. Și a fost răsplătit când lopata lui a atins, deodată, un pământ mai afânat. După încă o oră, scoase o bucată de lemn putred, desfăcu sicriul și înlătură pietrele. Erau vreo duzină, în greutate totală de vreo 90 de kg. Stephens se asigură că sicriul nu mai conține și altceva, pe urmă umplu groapa la loc și se așeză să se odihnească. Știa că mai are de săpat la al doilea mormânt.

Încercă mai multe, înfigându-și cazmaua în pământ. Alese solul cel mai moale și începu să sape. Dar, după vreo treizeci de centimetri ajunse la ceva care rezista loviturilor lui. I se păru ciudat și își aprinse lanterna. Începu să caute cu mâinile prin pământ. Haine…

În câteva clipe, scormonind cu atenție, descoperi capul. Fața era distrusă, de nerecunoscut. Stephens se cutremură văzându-l. Dar, după un moment de gândire, îi luă o mână, își scoase ochelarii de soare din tocul lor, și-i imprimă amprentele degetului arătător și ale celui mare pe lentile. Își puse ochelarii la loc în toc și-i strecură în buzunar.

Simțind un gol în stomac, Stephens acoperi cadavrul cu grijă și se îndreptă spre casă. Era miezul nopții și trebuia să ajungă și la aeroport. Conduse până acasă fără niciun incident, sună la aeroport, să vadă dacă pilotul pe care-l angajase îl așteaptă, apoi făcu o baie, și se îmbrăcă.

Pe la unu, avionul decolă și ateriză după o jumătate de oră, lângă Western Avenue, pe un teren pustiu, din partea de sud a orașului. Luă un taxi până pe bulevardul Sunset, unde se afla biroul lui Peeley, într-o curte în genul celor spaniole. Locul era întunecos, toate magazinele și birourile fiind goale la ora aceea din noapte.

Era pregătit să intre cu forța, dar una din cheile luate din poșeta Mistrei se potrivea. A fost simplu să găsească scrisoarea, semnată de Tannahill, prin care-l autoriza pe Peeley „să continue” plățile către membrii *Clubului Pan-American.*

Pe drumul de întoarcere, Stephens dormi tot timpul și se duse la culcare, imediat ce ajunse acasă.

La prânz era din nou în centru.

Își cercetase ochelarii în timpul nopții și amprentele mortului păreau destul de vizibile. Acum, la lumina zilei, le privea din nou. Ambele lentile aveau pe ele câte o amprentă bine conturată. Stephens le studie, apoi își scoase batista și șterse, parțial, amprenta degetului arătător. Pentru scopul său, nu era tocmai bine să aibă ambele amprente așa de clare. Odată luată această măsură de precauție, se îndreptă spre circa de poliție și dădu ochelarii ofițerului de serviciu. Explică:

— Acum câteva zile am anunțat că niște vandali mi-au întrerupt legăturile telefonice. Azi dimineață am găsit acești ochelari în iarbă. Mi-am zis că merita să vi-i aduc pentru a fotografia și controla amprentele de pe ei.

Locotenentul, cu ochelari și el, examină lentilele cu interes.

— Sigur, vom verifica. Vă căutăm noi, domnule Stephens.

Stephens se întoarse să plece, dar reveni lângă polițist. Criza pe care voia s-o determine nu putea aștepta să se facă investigațiile cu încetinitorul. Urmă:

— Am impresia că va trebui să controlați și la Washington și la Departamentul Circulație – secția permise de conducere din Sacramento. Cât timp o să vă ia?

Ofițerul răspunse la întrebare:

— Dacă nu figurează în evidențele noastre ar putea dura o săptămână.

Stephens, mai pesimist, calculă două săptămâni. Șovăi puțin și apoi spuse:

— Din câte știu eu, puteți afla totul telegrafic.

— Pentru un simplu vandal? Omul era uimit.

Stephens răspunse:

— Sunt curios și nu am de gând să consider incidentul neimportant. Așa că am să plătesc eu verificarea telegrafică. Vreți să-mi dați formularul să-l semnez?

Stephens trecu apoi pe la laboratorul de analize.

Bătrânul veni din spate, clipind:

— Da’ știu că sunteți bine! Îmi oferiți plată suplimentară pentru a fi gata la 10 și nu veniți să aflați rezultatul.

— Plătesc totuși așa cum am promis, îl liniști Stephens.

Celălalt începu să-i explice:

— Mostra pe care mi-ați adus-o nu are nimic deosebit din punct de vedere chimic. E, pur și simplu, carbonat de calciu – marmură.

— La naiba! izbucni Stephens.

— Nu vă grăbiți! N-am terminat încă, zâmbi bătrânul.

Stephens aștepta.

— În ultimul timp, datorită cercetărilor moderne, cu privire la oxidul de uraniu, am inclus și testele cu electroscopul printre cele obișnuite. Surprinzător, dar marmura dumitale e radioactivă, îl privea triumfător pe Stephens și repeta:

— Radioactivă… foarte puțin. N-am reușit să recuperez nici o bucată. Și, luate separat, calciul, carbonul și oxigenul nu sunt radioactive. Foarte interesant. Dacă asta ar putea duce mai departe, ce-ar fi să lăsați cercetările în seama noastră?

— Numai dacă nu spuneți nimic la nimeni, răspunse Stephens.

— Dar dumneata ce crezi că am făcut?

Din nou afară, Stephens se gândi: „Radioactivitate…”

Asta explica totul și nimic. Era un aspect al naturii pe care omul nu reușise să-l cerceteze complet. Își imagină, deodată, omenirea locuind în case radioactive pentru a deveni nemuritoare. Se întreba dacă robotul nu putea opera decât în cadrul unor limite stabilite. Ar putea procesul să fie extins la mai mult decât câțiva privilegiați? Să ajungă vreodată la scara întregii umanități?

CAPITOLUL XVII

Plecă spre birourile editorialului *Almirante Herald.* Dar Carewell, proprietarul ziarului, „nu era în oraș”. Sună la judecătorii Porter și Adams și la încă o serie de membri ai grupului. Toți erau „plecați în vacanță”, „plecați din oraș”, „așteptați să se întoarcă mâine”.

Stephens le lăsă la toți câte un mesaj, rugându-i să-l caute la orice oră din zi sau din noapte, când se vor întoarce.

Mâncă la prânz, apoi se duse la biroul lui, se așeză la masa de lucru și începu să se gândească la ceea ce făcuse. Nu mai putea să șteargă telefoanele pe care le dăduse. Membrii grupului, întorcându-se la casele lor, vor găsi mesajul lui. Când își vor povesti între ei despre mesajul primit, vor înțelege limpede că Stephens știe cine sunt ei.

Din punctul lor de vedere, el putea să pară un intrus, un om care știe prea multe.

Trebuia să-și întărească pozițiile, chiar să atace, dacă era necesar.

Încă se întreba cum ar putea să facă asta și cu ajutorul cui, când domnișoara Chainer îl sună:

— Domnule Stephens, vă caută domnul Howland.

Stephens simți un fior ciudat. Pentru că, desigur, se gândi el aproape pierzându-și răsuflarea, ar putea fi o „cale”…

Putea fi doar o fațetă, dar nu una lipsită de importanță. Poliția putea fi de mare folos în momentele de criză.

Se auzi, după un moment, vocea lui Howland:

— Aș vrea să vii la mine, la birou, azi după-amiază. Ai putea?

— Ce-ar fi să vin chiar acum?

— Bine.

Închise și, încet, tensiunea scăzu. Deodată își dădu seama că era atât de concentrat asupra lucrurilor pe care trebuia să i le spună lui Howland, încât nu se întrebase ce avea acesta să-i spună lui.

Oftă pentru că intrase în joc și trebuia să continue. Nu se mai putea întoarce. Telefonă încă o dată să vadă dacă s-au întors ziariștii sau judecătorii. Nu.

Stephens lăsă mesaj, cu rugămintea să i se telefoneze.

Plecă la tribunal și fu imediat poftit în birou. Howland se ridicase de la masa de lucru, pentru a-l întâmpina. Îi întinse mâna.

— Ia loc!

Stephens se așeză. Howland se întoarse în scaunul său și spuse rar:

— Stephens, am reușit să descoperim amprentele lui Newton Tannahill. Nu se potrivesc cu ale nepotului său, Arthur. Deci am făcut o mare greșeală ordonând arestarea lui Tannahill.

Se opri și părea să-i studieze reacțiile lui Stephens. Acesta făcea eforturi să-și mențină o expresie impasibilă. Spuse rece:

— Ți-am spus să nu te grăbești.

Howland scrâșni din dinți:

— La naiba! De ce mai întâi n-a avut niciun fel de amprente? Apoi se calmă. Zise: Am nevoie de ajutorul tău.

Stephens de-abia îl mai auzea. Prima senzație de năuceală din mintea lui făcuse loc unei mari uimiri. Grupul reușise să rezolve problema modificării amprentelor. Nu putea decât să ghicească metoda, dar era probabil în legătură cu diferențierea celulelor. Dacă celulele întinereau, putea să se producă și schimbarea amprentelor. O altă explicație mai bună nu avea. Doar dacă nu era pregătit să renunțe la ideea nemuririi, ca la o mistificare. Dar își dădu seama, posomorât, că nu se simțea în stare de așa ceva. Se întoarse cu gândul la ce spunea Howland și la ce avea, el însuși, de spus. Decise că situația nu se schimbase prea mult.

Howland se aplecase spre el:

— Stephens, sunt gata să uit trecutul! Gata! Mi-am băgat mințile în cap. Acum, iată care-i problema: dacă retrag acuzația, sunt ruinat. Dacă-mi poți sugera o ieșire, te ascult.

Stephens lupta împotriva tensiunii care-i contractase mușchii stomacului. Asta era exact șansa pe care o aștepta. Spuse:

— Am să-ți spun exact cum o s-o scoatem la capăt cu domnul Tannahill!

— Te ascult! zise Howland blând.

Stephens îi povesti, dintr-o suflare, despre biciuirea Mistrei, dar nu-i spuse cine erau oamenii care făcuseră asta. Nu dădu nume, nu menționă nici navele spațiale, nici peștera, nemurirea sau computerul de pe nava din subteran.

Dimpotrivă, se concentră asupra faptului că un număr de indivizi, aparținând unui cult misterios, obțineau bani de la Tannahill. Asta explica uciderea îngrijitorului negru și toate celelalte evenimente.

Când plecă din biroul procurorului, Stephens se simțea de parcă ar mai fi făcut un pas mare în întuneric. Porni spre *Grand House.* După ce ocoli pâlcul de copaci, scările deveniră vizibile și el se așteptă să vadă un semn de viață în casă. Dar nu era așa.

Sună câteva minute la ușă, fără niciun răspuns. Ar fi putut intra cu una din cheile Mistrei, dar, în loc de asta, merse până la marginea terasei, sări în iarbă și se strecură în spatele casei. De acolo, casa părea întunecată și disproporționată, proiectându-se pe cerul albastru, având în fundal marea strălucitoare, de o nuanță mai închisă. Era tăcută și izolată, sub povara unei vârste de neînchipuit, ce apăsa parcă și asupra lucrurilor din jur.

Casa se ridica în soare. Nu încăpea îndoială că aici crima era o poveste veche, violența – un fapt comun, iar uneltirile – la fel de firești ca ciclul vieții și al morții, pe care fusese construită să-l înfrângă. Era la fel de plină de secrete ca și de ani, iar zidurile ei elegante ascundeau o istoric sângeroasă…

Toate dependințele erau la oarecare distanță, separate de casă prin grădini de flori și două rânduri de boschete. Copacii fuseseră plantați, cu măiestrie, pe lângă diferitele clădiri, pentru ca urâțenia lor să fie ascunsă ochilor celor

ce locuiau în casă.

Ajunse pe panta estică a dealului. O vale puțin adâncă se întindea înaintea lui și putea să vadă, printre copaci, la o oarecare distanță, acoperișul verde al unei ferme. Apoi, din nou dealuri, ondulându-se spre orizont. Stephens merse de-a lungul crestei, până în punctul unde drumul cobora pe marginea unei stânci – același drum și aceeași stâncă spre care-și îndreptase Mistra mașina.

Când se întoarse la cea mai apropiată clădire, avea deja o imagine de ansamblu a casei și a împrejurimilor. Soarele coborâse spre apus, iar apa unduia la nesfârșit, scânteietoare. Stephens nu avea niciun interes să spargă lacătele de la ușile celor nouă depozite din spatele casei. Bănuia că nu era nimic semnificativ acolo. Doar *Grand House* conta.

Intră pe ușa din față și cercetă cele douăsprezece camere. Erau opt dormitoare, o bibliotecă vastă, o sufragerie, salonul și o bucătărie enormă. Fiecare cameră avea uși mari, cu canaturi de sticlă, deschizându-se spre curtea interioară.

Se opri în hol, studiind planul clădirii. Văzu că fuseseră cândva trei arcade principale, perfect reconstruite, cu câte două camere în fiecare secțiune.

Se întuneca în timp ce Stephens cobora dealul. Era oarecum deprimat. Trebuia să găsească o modalitate de a afla identitatea indianului, singurul supraviețuitor din primul grup de locuitori ai casei.

Cină în oraș și apoi se întoarse acasă. Își parcă mașina și tocmai voia să intre, când o frânghie, aruncată de undeva dintr-un boschet, îi înconjură umerii. Lațul se strânse în jurul coatelor și îl trânti la pământ. Căderea îl amețise și nu reușise să se apere de frânghia încolăcită în jurul lui. Simți cum îi îndesau un căluș în gură.

CAPITOLUL XVIII

— Gata, Stephens, ridică-te și vino aici. *Stephens.* Folosirea numelui îi risipi speranța că ar putea fi o simplă bandă de noapte, pornită să jefuiască. Se ridică în picioare, dar se clătină când niște mâini puternice îi înșfăcară pardesiul și i-l smulseră, căutând să-i apuce și haina, desfăcută brutal, odată cu cămașa. Pe jumătate gol, se trezi izbit de trunchiul unui copac și legat cu o frânghie.

După câteva secunde, se auzi un sunet subțire, șuierător și simți un bici plesnindu-l peste umerii goi. Se sufoca. Era ca și cum i-ar fi sfâșiat spatele cu un cuțit. A doua șfichiuire îi tăie răsuflarea, iar spaima că biciul îi va sfâșia și fața îl făcu să se contorsioneze. Cu dinții încleștați, își apără capul într-o scorbură a copacului: „Dumnezeule, o să plătească ei pentru asta!”

Furia îl susținea, în timp ce biciul îl lovea fără milă. Durerea aceea ascuțită se transformă într-o amorțeală confuză. Genunchii începură să i se îndoaie și un fel de ceață îi cuprinse mintea. Totul devenise neclar când bătaia încetă. Se auzi o voce aspră:

— Puteam să te omorâm. Ăsta e doar un avertisment. Dacă te mai amesteci vreodată în afacerile noastre, oricare ar fi motivul, o să te însemnăm pe viață. Îți vom scoate ochii și-ți vom face franjuri mutra asta drăguță.

Plecaseră, probabil, pentru că se făcuse liniște. Se sprijinea de copac să nu cadă. Își revenea cu greu și, abia când primele raze de lumină apărură dinspre est, simți că se poate ține din nou pe picioare. Observă că frânghia e desfăcută la un capăt și încolăcită. O desprinse și de copac și se eliberă. Căzu pe iarbă, respirând greu. Într-un târziu, porni spre casă.

Descuie ușa, bâjbâi prin salon și se lăsă să cadă pe o canapea. Puțin mai târziu intră în dormitor, se spălă și-și întinse o alifie care să-i aline durerea, pe spatele plin de răni. Se pansă și făcu apoi niște cafea. După prima ceașcă, furia începu să i se potolească și se simți ceva mai bine.

Zăcu toată dimineața și o parte din după-amiază. Îi reveni încet curajul abia mai târziu, când înțelese că grupul nu-și dă seama cât de multe știe el. Altfel, era greu de crezut că se așteptau ca el să renunțe.

Miza era mare. Un grup de nemuritori, trăind, în secret, printre muritori, fuseseră forțați să se deconspire în urma acțiunilor câtorva membri ai grupului și din cauza iminenței unui război atomic. Acum, fără a fi conștienți de planurile misteriosului indian, încercau să strângă rândurile. Dacă reușeau, asupra tuturor celor întâmplate s-ar fi lăsat ceața. Allison Stephens ar fi rămas în umbră, împreună cu victimele – John Ford și William Jenkins. Într-o zi nu prea îndepărtată, ar fi devenit doar un nume pe o lungă listă a morților. Câțiva ani, câteva decenii, un moment de eternitate. Cu totul în afara planurilor incerte de a face nemurirea accesibilă întregii omeniri, propria lui dorință era destul de puternică pentru a-l determina să meargă mai departe, indiferent de primejdie.

Pe la două și jumătate, Stephens se simți în stare să se ridice din pat. Se bărbieri și se îmbrăcă, apoi își luă ceva de mâncare din frigider și sună la *Grand House.* După câteva apeluri, cineva ridică receptorul și răspunse – o voce de femeie:

— Aici menajera. Cine e la aparat?

Era vocea lui Gico Aine. Deci grupul se întorsese.

Stephens își spuse numele, așteptă, pentru că ea părea să se fi depărtat de receptor, până veni răspunsul, rece:

— Domnul Tannahill mă roagă să vă informez că a lămurit tot ce era de lămurit în scrisoarea pe care v-a trimis-o la birou.

— Scrisoare? întrebă Stephens încurcat.

Încercă să se adune.

— Domnișoara Lanett este acolo?

— Domnișoara Lanett nu este nici dumneaei disponibilă pentru dumneavoastră.

Clic!

Stephens închise și el. Pe urmă, plecă la birou. Domnișoara Chainer îl anunță din ușă:

— Aveți o scrisoare recomandată pe birou. Vă este adresată „personal”, așa că n-am deschis-o.

— Mulțumesc! spuse Stephens automat.

Citi cu buzele strânse:

Dragă domnule Stephens,

Vă anunț, prin această scrisoare că angajamentul dumneavoastră cu domeniile Tannahill s-a încheiat, începând de astăzi. V-aș ruga să trimiteți cheile la Grand House și să părăsiți biroul în răstimp de o oră. Veți fi recompensat adecvat, la timpul cuvenit.

Al dumneavoastră,

Arthur Tannahill

Stephens împături scrisoarea și o puse în buzunarul de la piept. Era blocat, dar nu deprimat. Grupul se debarasa de el. Probabil că urmau represalii. Chiar referirea la „recompensă” era o mișcare tactică. În cazul în care ar fi acceptat să plece din Almirante, probabil că ar fi primit totuși o sumă mare de bani.

Îl sună pe Riggs la hotel și îl prinse imediat. Acesta îi răspunse:

— Îmi pare rău, domnule Stephens, dar nu v-am mai sunat pentru că am primit o scrisoare de la domnul Tannahill, în care mi se spunea că dumneavoastră nu mai aveți nicio legătură cu cazul și că nu mai e nevoie să vă caut.

— Doar o scrisoare? Nu v-ați mai întâlnit?

— Nu.

— Nici măcar un telefon?

— Ce vreți să spuneți? Riggs părea alarmat.

— Uite ce e, Bill, serios acum, am toate motivele să cred că domnul Tannahill e ținut prizonier. Ți-au trimis foile de drum?

— Păi, în scrisoare se afirmă că nu mai e nevoie de ele. Urma să adaug costul călătoriei la nota de plată… La dracu’! Vreți să spuneți că ne trag pe sfoară? Eu tocmai îmi făceam bagajele.

— Mai bine despachetează, dacă vrei să rămâi în afacere!

— Sigur că rămân. Unde ne întâlnim?

— Nicăieri. Trebuie să forțez niște indivizi periculoși să dea cărțile pe față și am nevoie de tine…

Telefonă la ziare. Nici Carewell, nici Grant nu erau acolo. Cel puțin așa i se spusese. În ambele cazuri, discută cu redactorii șefi și îi zise fiecăruia:

— Anunțați-vă patronul că vor fi evenimente importante în noaptea asta. Știe dânsul unde. Este singurul reprezentant al presei invitat și ar fi bine să vină personal. Tot grupul va fi prezent.

Sună apoi la judecătorii Porter și Adams și, neputând să ia legătura cu ei, discută cu secretarele. Au fost singurele apeluri către membri ai grupului. Zvonul avea să circule și ceilalți puteau veni și neinvitați. Stephens era sigur că vor fi acolo: grupul și ucigașul, maniacul și victimele sale, omul care aspira să domine întreaga planetă și cei care-i stăteau în cale.

Ăsta trebuia să fie răspunsul. Omul risca enorm. În orice moment, ceilalți puteau descoperi că unul dintre ei uneltește în secret. Iar asta era o crimă de neiertat.

Ar fi trebuit să-i omoare pe toți ca să se salveze.

Gândul acesta îi aduse aminte lui Stephens de cadavrul găsit într-unul dintre mormintele familiei Tannahill. Telefonă la poliție, dar amprentele nu fuseseră încă identificate. Închise bombănind. Voia o discuție lămuritoare în noaptea asta și încă nu avea acea informație vitală.

Neliniștit, luă un carnețel și scrise:

Cadavrul este sau nu legat de această afacere? Trebuie să presupun că este.

Rămase pe gânduri și mâzgăli iar:

Îl cunosc. Nu-l cunosc.

Stephens rămase gânditor, fixând hârtia cu o privire întunecată. Nu era logic să presupună că-l cunoaște. Dar, fără această presupunere, trebuia să pună capăt imediat analizei lui. Scrise din nou:

Presupun că-l cunosc. Cine e?

După un moment de gândire, scrise în capul paginii:

Caracteristici fizice ale cadavrului: cam de statura mea... Pe cine cunosc din această afacere care are talia mea? Waher Peeley.

Se opri. Această identificare improbabilă determina o mulțime de ipoteze noi, ca niște semnale luminoase în mintea lui. Selectă rapid faptele importante din șirul de raționamente posibile. Peeley lipsea de o săptămână. Jenkins îl văzuse în noaptea când Mistra fusese biciuită, dar, în ciuda tuturor încercărilor de a-l găsi, nu mai fusese văzut de atunci. Computerul îl informase că Peeley se opune planurilor violente ale complicelui său. Acum, la declanșarea crizei, probabil că individul își ucisese „colegul” prea scrupulos, în ciuda precauțiunilor pe care, conform spuselor robotului, Peeley și le luase.

Mai mult decât oricând, toate astea dovedeau că sosise momentul decisiv. Ucigașul nu părea să se teamă că Allison Stephens ar spune grupului ceva despre navă. Și totuși, el ascunsese această informație mai mult de o mie de ani.

Ori acum nu-i mai păsa, ori – și asta era mai plauzibil – era convins de reușită.

Stephens se mai gândea încă la asta, când ușa se deschise. Domnișoara Chainer intră, înghiți în sec, se înecă:

— A venit o domnișoară Lanett, care vrea să vă vadă.

La apariția Mistrei, domnişoara Chainer păru să se ofilească. Parcă era o căpiță de fân ruginiu, toamna. Ușa se închise și Stephens o fixă pe Mistra cu ochi strălucitori.

Dar încântarea lui se stinse repede. Privirea ei era rece.

— Pot să stau jos?

Stephens o studia posomorât. Bănui că va încasa încă un refuz. Zise:

— Văd că ai câștigat în atacul contra Lorilliei.

Ea încuviință.

— Te-a șocat?

Clătină din cap.

Oricum, nu puteam să particip, dar, odată ce tu credeai că ai dreptate... Se întrerupse brusc: Te-ai căsătorit cu

Tannahill?
Se uită la el cu luare-aminte:
— Cine ți-a spus?
Stephens n-avea de gând să-l trădeze pe Riggs, acum, când detectivul urma să joace un rol atât de important în întâlnirea sa cu grupul. Răspunse:
— Era soluția logică. Căsătorindu-te cu Tannahill, deții automat jumătate din bunurile lui, după legea californiană.
După o scurtă tăcere, Mistra continuă:
— Am venit să-mi iau geanta, cea pe care am uitat-o în prima noapte.
Se înfioră. Nici nu încerca măcar să nege căsătoria. Deschise sertarul de jos al biroului și-i dădu geanta, fără un cuvânt. Ea o luă, o goli și puse la loc obiectele, unul câte unul. Își ridică privirea spre el:
— Unde sunt cheile?
— A! Căută prin buzunare și i le întinse. Am să vin diseară să ne întâlnim cu toții. Probabil ai auzit deja. Îl privi ciudat:
— Ar trebui să știi că Tannahill și-a recăpătat memoria. Astfel stând lucrurile, nu ți-a mai rămas niciun prieten în grup.
Stephens o privi fix câteva momente:
— Niciunul?
Vocea ei era impasibilă:
— Niciunul.
Stephens zâmbi acru. Era „debarcat” pe toată linia. Nu voiau să înțeleagă că așa ceva nu era posibil – cel puțin cât timp va mai avea suflare în trup.
— Să-i spui lui Tannahill că nu mă poate concedia. Sunt angajat de Walter Peeley. Numai el mă poate da afară.
Asta era culmea ironiei. Dacă Peeley era acolo, în mormânt, i-ar fi fost destul de greu să-l concedieze pe Stephens.
Mistra îi răspunse:
— Foarte bine, o să-i cerem domnului Peeley să te anunțe oficial.
— Dar cum rămâne cu noi doi. Dragostea ta – era doar o

problemă de strategie?

— Nu, îi răspunse, dar chipul ei nu se îmblânzi. Am să depășesc momentul. Am sute de ani la dispoziție. O să-mi revin și poate, cândva, o să apară altcineva.

Răceala din vocea ei îl paraliză. Înțelese că are nevoie de ceva important ca să o mai poată impresiona. Întrebă:

— Clarvăzătoarea mai e cu voi?

Încuviință, privindu-l întrebător.

— Împușcați-o! spuse el. Nu e bună.

— Tot pe „tema Peeley” cânți?

Stephens ezită.

— Unde e Peeley? S-a întors?

Răspunsul veni greu:

— Nu încă. Dar nu te teme! Suntem gata. Dacă lucrează împotriva noastră…

— Nu el. Mi-a scăpat ceva… cred…

— Atunci cine este?

Se aplecă spre ea cu seriozitate:

— Mistra, sunteți toți într-o primejdie de moarte!

Ea clătină din cap și zâmbi ironic:

— Allison, ești prea melodramatic și e limpede de ce. Încerci să ne sperii pentru a fi acceptat printre noi. N-o să meargă. Te asigur că nu ne amenință niciun pericol. Niciodată n-am fost mai prevăzători. Își luă mănușile. Stephens insistă:

— Mistra, stai!

Se lăsă la loc în scaun. Ochii ei verzi erau întrebători. Îl auzi:

— Nu înțelegi că încerc să vă ajut? Am informații…

— Ce informații?

Stephens n-avea nicio intenție să-i împărtășească acestei tinere reci și ostile ceea ce creierul electronic al navei îi dezvăluise. În plus, planul său de bătaie consta tocmai în a-i ține sub tensiune, dacă era necesar. Și, pentru asta, el era cel care avea nevoie de informații. Întrebă:

— Mistra, există vreo modalitate de a distruge *Grand House?*

Ea râse:

— Doar nu crezi că aș spune cuiva asta, nu-i așa?

Stephens se aplecă înainte:

— Dacă ții la viața ta, încearcă să răspunzi!

Ochii ei se măriră:

— Dar e ridicol! Crezi că ar putea fi cineva din grup atât de prost? Casa e tot ce avem.

Stephens continuă, neînduplecat:

— Încerc să-ți sugerez că acesta este chiar scopul trădătorului și știu ce spun. Deci, există vreo modalitate rapidă de-a distruge casa pentru totdeauna? Poate un exploziv special. Nu mă refer la o bombă atomică, ci la ceva care s-ar putea ascunde într-un buzunar, de pildă. Știu că-ți cer foarte mult…

Ea ezită dar, în cele din urmă, încuviință:

— Nu văd niciun rău în a-ți spune. Oricum n-ai putea să folosești aceste cunoștințe împotriva noastră. Elementul 167 este o anomalie a naturii. Răspândit, în pudră fină, creează instabilitate atomică în marmură și ar putea să o dezintegreze astfel încât niciodată n-am mai putea recupera materialul, în forma lui originară..

— Elementul 167? Altceva n-ar putea să o distrugă?

— Asta-i tot, din câte știu.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că nu pot identifica persoana. Poate-mi mai spui tu câte ceva despre oamenii voștri. Câți sunt în oraș acum?

— Patruzeci și unu.

„Din cincizeci și trei, reflectă Stephens. Ar fi o mare lovitură dacă i-ar prinde pe toți.” Continuă cu fermitate:

— Trebuie să fie acolo toți. Să creadă că e unica lui șansă. E singura cale de a-l demasca. Înțelegi, nu-i așa?

Mistra se ridicase și începuse să-și pună mănușile.

— Îți garantez o audiență în seara asta. Dar, dacă nu poți dovedi nimic, ești un om mort.

Adăugă cu o voce joasă și serioasă:

— Restituindu-i memoria lui Tannahill și pierzând controlul asupra lui, nu mi-a mai rămas decât un vot. Nu pot face nimic pentru tine și nici n-o să încerc. Trebuie să te descurci singur.

Se întoarse și părăsi biroul. Stephens așteptă câteva minute, pe urmă ieși și-i spuse domnișoarei Chainer:

— Dacă vine cineva înainte să pleci, spune-le că mă întorc pe la șase.

Coborî, așteptă un moment potrivit și intră în subsol, fără să fie văzut. Ajuns în peșteră, se simți în siguranță și se îndreptă cât putu de repede spre nava computerizată. Pe măsură ce se apropia, era tot mai încordat. „Îl va accepta oare robotul din nou?”

Se sufocă aproape de emoție, când văzu ușa deschisă. Dar încrederea mecanismului electronic îi dădu curaj. Planul său era deci acceptat, cel puțin parțial.

Când se apropie de sfera verde, pe ea se formă o imagine. I se arătă, exact, pe ce raft va găsi elementul 167, dar și elementele care i-ar putea anula efectele distrugătoare. Computerul părea să considere că elementul 221, un gaz, ar fi cel mai potrivit. Stephens luă, în câte o eprubetă, o mostră din fiecare element și se întoarse la globul luminos. Dar pe el nu mai era nicio imagine. Computerul nu putea să-l ajute mai mult, nu putea să verifice dacă, într-adevăr, cadavrul lui Peeley se afla în mormântul lui Tannahill.

Stephens se întoarse posomorât la *Palms Building.* Domnișoara Chainer plecase, dar, când intră în cabinetul său de lucru, văzu că are un vizitator.

Walter Peeley stătea în scaunul confortabil din spatele biroului său.

CAPITOLUL XIX

După ce se salutară, Stephens se uită nedumerit la celălalt. Apariția lui Peeley – considerat mort, în evoluția logică a evenimentelor – nu-i afecta planul de a determina o explicație în noaptea aceea. Dar imaginația lui febrilă începu să lucreze. Dacă acel cadavru nu era Peeley, atunci cine era?

I se păru că Peeley nu arătase niciodată mai bine. Fața lui cu vagi trăsături indiene, greu de identificat însă, și cu multă culoare în obraji, răspândea o impresie de sănătate, inconfundabilă.

Peeley zise:

— Tocmai am stat de vorbă cu Frank Howland. Mi-a spus că aveți un plan pentru a-i aresta pe paraziții care au ocupat domeniul Tannahill în toți acești ani. Stephens rămase mut de uimire. Indiscreția procurorului districtual îi produse un șoc. Întrebă cu o voce pierită:

— Ce ți-a spus Howland?

Își dădu seama că remarca suna critic la adresa celui care deconspirase totul. Continuă repede:

— Vreau să spun… dacă mi-ai relata ceea ce știi deja, aș putea să-ți completez informațiile.

Ascultându-l pe Peeley, înțelese că Howland îi spusese tot ce știa. Stephens se lămurise că e o trădare la mijloc. Dar nu mai conta, ideea de a aresta grupul pentru port ilegal de arme și pentru folosirea măștilor nu putea cauza decât o supărare minoră, i-ar fi ușurat situația lui Tannahill. Grupul ar fi avut de-a face cu legea pentru un timp. Poate, după nenumărate tergiversări, ar fi fost pronunțate și câteva sentințe de condamnare la închisoare.

Dar toate astea n-ar fi dizolvat grupul. De asemenea, ucigașul, ambițiosul complice al lui Peeley, n-ar fi putut fi identificat. Dar nici planul lui n-ar fi fost afectat prea mult, unele aspecte constituind o surpriză neplăcută pentru Peeley însuși.

Totuși, Peeley era unul din cei doi conspiratori din grup.

În cazul acesta, poate că nu-i va preveni pe ceilalți.

Peeley sugeră apoi să cineze împreună, în oraș. În timpul mesei, lui Stephens i se păru deodată incredibil ca Howland să-i fi povestit planurile sale lui Peeley. Erau prea multe în joc pentru ca procurorul districtual să riște. Ordonând arestarea lui Tannahill, comisese o eroare gravă pentru cariera sa viitoare. Dar atunci, de unde căpătase Peeley toate informațiile?

Stând acolo, la masă, o nouă bănuială i se strecură în minte: cadavrul era al lui Frank Howland. Peeley îl ucisese pentru a se proteja de complicele său trădător. Robotul nu reușise să explice cum se proteja Peeley, dar acum părea evident.

În fond, Peeley îl angajase pe Howland, un om de aceeași statură cu el, asemănător ca înfățișare. Încă fiind reprezentant al domeniului Tannahill, Howland devenise procuror districtual. Odată confirmat în această funcție, observase asemănarea dintre cele două semnături – una din secolul XVIII și alta din secolul XX. După aceasta, Peeley impresionase grupul prin rapiditatea cu care îl concediase pe Howland, tăindu-i orice legătură cu domeniul.

Și astfel ajunsese să-l angajeze pe Allison Stephens, din nou asemănător lui, ca statură și înfățișare.

În momentul critic, cei doi urmau să fie uciși, iar Peeley, având pregătite sediile din Los Angeles, putea să poarte când masca unuia, când a celuilalt și să joace rolul unuia sau al amândurora.

Imaginea era atât de convingătoare, încât Stephens se scuză, intră într-o cabină telefonică și sună la Howland, la birou. Nu era acolo. Plecase. Îi telefonă și acasă, unde răspunse o femeie:

— Domnul Howland nu e așteptat în seara asta decât foarte târziu.

Stephens se gândi să întrebe dacă stă de vorbă cu doamna Howland. Ar putea să afle dacă ea a observat ceva ciudat la soțul ei, în ultimele zile. Renunță însă și închise. Se întoarse încet la masă. Deși nu reușise să-l găsească pe

Howland, asta nu era o dovadă definitivă în sprijinul teoriei sale. Presupunea însă că era adevărată, chiar fără dovezi.

Era tentat să-i arate lui Peeley scrisoarea prin care Tannahill îl concedia. Astfel l-ar fi convins că nu i-ar folosi la nimic să-l omoare. N-ar mai fi putut, oricum, să folosească postul lui, după cum avea de gând probabil. Încă se mai gândea să scoată scrisoarea, când Peeley spuse:

— Ce-ar fi să mergem la tine, după ce mâncăm, și să mă ajuți să-mi formez și eu o imagine de ansamblu despre situație.

Stephens își închipui ce-ar fi însemnat să se afle singur, într-o casă de la marginea orașului, cu Walter Peeley. Prompt, îi arătă scrisoarea lui Tannahill.

Peeley o citi și i-o înapoie, fără comentarii. Părea adâncit în gânduri, pe drumul spre vila lui Stephens.

După un whisky cu sifon, Peeley îi mai ceru o dată scrisoarea. O reciti încet și, în sfârșit, spuse:

— Cum de s-a întors împotriva ta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Sper să-i intru iar în grații în seara aceasta.

— Deci intenționezi să-ți duci planul la îndeplinire?

— Acum nu mă mai pot opri, minți Stephens. Am aranjat totul împreună cu Howland.

Faptul că omul din fața lui avea probabil masca lui Frank Howland în buzunar și era gata oricând să o folosească, nu schimba nimic.

Continuă să vorbească despre domeniu încă vreo oră. Peeley părea să asculte, aparent plin de interes. Putea să însemne că vrea să capete informații de la un om care tocmai fusese îndepărtat din grup.

La nouă și un sfert sună telefonul. Stephens tresări. Ridică receptorul cu o mână tremurătoare:

— La telefon Allison Stephens.

Vocea omului de la celălalt capăt i se adresă:

— Domnule Stephens, aici poliția. În legătură cu amprentele... avem identificarea pe care ați cerut-o.

— Da? spuse Stephens calm, dar inima începu să-i bată

puternic.

Închise, năucit. Își reveni, încet. Nu mai era altceva de făcut, decât să continue așa cum plănuise. Va începe prin a-l acuza pe Walter Peeley. Pe urmă va ajunge la punctul culminant, neașteptat pentru ceilalți. Apoi… clătină din cap încurcat. Nu-și dădea scama exact care va fi răspunsul la acest punct culminant, dar, oricum, i se părea că va fi aproape sigur ucigător.

CAPITOLUL XX

Când parcă, Stephens observă și mașina Mistrei acolo. Cel puțin părea să fie a ei. Alte câteva limuzine erau aliniate în apropiere.

Îl urmă pe Peeley pe scări, observând că toată casa e strălucitor luminată. Sunară la ușă și le răspunse Gico Aine, arătând cu totul altfel, foarte distinsă, fără bijuteriile ei ieftine. Îi conduse, tăcută, în salon, unde Stephens numără unsprezece oameni, așezați pe scaune sau stând în picioare. Îi recunoscu pe judecătorii Adams și Porter, pe Carewell și Grant, Tannahill și Mistra. Mai erau două femei și trei bărbați necunoscuți.

Tannahill îl întâmpină cu o urmă de zâmbet ironic pe față. Nu-i întinse mâna:

— Dumneata ești Stephens? întrebă de parcă n-ar fi fost sigur.

Stephens încuviință scurt din cap și se întoarse spre întregul grup. Era nerăbdător să înceapă. Își aranjase sosirea cu patruzeci de minute mai înainte de a lui Howland, cu scopul de a înainta principalele acuzații și de a câștiga, dacă era posibil, încrederea grupului.

Își deschise servieta, scoase niște hârtii și privi încă o dată în jur. Se întreba care din femei e cea care ghicește gândurile – și nu pentru că s-ar fi temut de ceea ce ar fi putut ea afla. Se îndoia că femeia ar putea descurca planurile foarte complicate pe care urma să le pună el în mișcare – unele serioase, altele, simple tertipuri. Spera ca ea să-și dea seama că pericolul nu venea de la el, cel care vroia doar să exercite presiuni asupra grupului, cu un anumit scop.

Începu solemn:

— Prima mea grijă a fost, firește, să-i fiu de folos domnului Tannahill. Văzu, cu coada ochiului, cum remarca sa aduce un zâmbet întunecat pe fața lui Tannahill, dar continuă:

— De aceea am pregătit dovezile care, cred că veți fi de

acord cu mine, vor convinge pe toată lumea că domnul Tannahill nu este și n-a fost niciodată vinovat de crimă.

Era conștient că Mistra, așezată în celălalt capăt al salonului se uita la el de parcă ar fi încercat să-i prindă privirea. Dar el continua să-i urmărească cu atenție pe cei așezați în grup, mai în față.

Își expuse argumentele împotriva lui Peeley, simplu, direct, cu forță. Și fiecare cuvânt îi făcea să înțeleagă cât de puternică ar fi fost pledoaria sa într-un tribunal, la un proces. Vizite secrete în Almirante, legături cu banda și sume imense din veniturile domeniului Tannahill plătite unor persoane neautorizate.

Și, ceea ce ar fi fost mai convingător, după audierea preliminară, Peeley ar urma să dispară. Aceasta ar fi ca și cum și-ar admite vinovăția.

De câteva ori, în timp ce vorbea, Stephens îl studie pe Peeley. Omul privea încruntat în podea și, de două ori, îl observă foindu-se în scaun.

Dovezile lui Stephens nu aveau nimic de-a face cu nemurirea, navele cosmice sau războiul atomic. Erau foarte „terestre”, încercând să îmbine lucrurile la nivel superficial.

(Newton Tannahill a fost ucis pentru că a descoperit cum se furau sume mari de bani, de pe proprietatea sa.)

Stephens avea fapte evidente în sprijinul său: dispariția doctorului și a îngrijitorului.

(Nepotul a fost îngropat în locul unchiului. De ce? Pentru că, probabil, cadavrul unchiului fusese mutilat.)

În logica sa, deliberat superficială, Stephens analiză la fel de simplu motivul uciderii lui John Ford.

(A fost ucis pentru a face presiuni asupra lui Arthur Tannahill, ca să-l forțeze să semneze o scrisoare prin care să autorizeze continuarea plăților din veniturile domeniului.)

Jenkins? *(L-a văzut pe Peeley în acea primă noapte și nu trebuia să spună nimănui că acesta fusese în oraș.)*

Stephens termină acuzarea spunând:

— Nu am avut intenția să explic motivele care l-au

determinat pe domnul Peeley să dea sume de bani atât de mari, care nu-i aparțineau, grupului implicat. Dar acum cred că sunt îndreptățit să vă sugerez că importanța spirituală a cultului maya sau aztec – niciodată n-am reușit să le disting – căruia domnul Peeley îi aparține, nu trebuie subestimată. Avem aici de-a face cu ceea ce am putea numi loialitate religioasă… Doamnelor și Domnilor, asta este tot ce am avut de spus în cazul domnului Peeley.

Pentru prima dată, se uită fix la Mistra. Ochii ei erau reci, dar părea încurcată. Stephens zâmbi forțat, se îndreptă spre un scaun de lângă ușă și se așeză.

CAPITOLUL XXI

Totul în cameră era la fel ca la început. Câțiva abia își schimbaseră ușor poziția. În rest, numai el se mişcase. Cei doi ziariști își notau ceva. Tannahill stătea pe o canapea, cu fața în mâini; părea că râde. Judecătorul Porter, cu figura lui blândă și amabilă, cu ochelarii săi fumurii, ca un scut ce-i ascundea expresia ochilor, îl fixa, zâmbind ironic, pe Peeley. Zise:

— Ei, domnule Peeley, ce ai de spus în apărarea dumitale?

La început, Peeley continuă să tacă. Stătea într-un scaun adânc și merita să-i privești fața. Părea nehotărât. Clipi spre Stephens și… încă o dată… Pe urmă privi spre ușa ce ducea în hol. Suspină și se uită lung la Stephens:

— Deci de asta te grăbeai…

Se lăsă din nou tăcerea. Păru să-și dea seama că toți îl priveau, pentru că râse aspru, își scoase o țigară din buzunar, ducând-o nervos la gură:

— Aș vrea să mai aud o dată explicația dumitale în legătură cu motivele pe care le-aș fi avut de a comite aceste crime. Spune clar ce ai de spus!

Asculta, ținându-și capul ușor ridicat, de parcă ar fi încercat să prindă un ton mai subtil, dincolo de ceea ce exprimau, la suprafață, cuvintele lui Stephens. Când acesta rezumă, din nou, conținutul scrisorii pe care Tannahill fusese obligat s-o semneze, avocatul începu să râdă, din ce în ce mai tare și mai hotărât. Arăta ca un om care se încăpățâna să reziste în fața primejdiei. Spuse:

— Idiotule! Ai spus tu însuți că, prin scrisoare, sunt autorizat să *continui* – înțelegi? — să continui plățile către respectivul grup. Din scrisoare reiese clar că Tannahill știa mai bine decât mine scopul acestor plăți.

Stephens îi răspunse liniștit:

— Ai scrisoarea la tine?

Tonul său își făcu efectul. Până în acel moment, Peeley crezuse probabil că reușise să micșoreze importanța

scrisorii. Acum nu reuși să-și stăpânească o privire uimită. Ochii i se holbară:

— Ah, canalie! Ai fost în biroul meu din Los Angeles!

— Sunt sigur că-ți dai seama – nicio încercare de a deveni melodramatic și de a nega existența scrisorii nu va convinge pe nimeni din cei de față.

Peeley se așeză. Ciudat, dar părea să aibă o neclintită stăpânire de sine. Îl privi calm pe Stephens, apoi pe ceilalți. Judecătorul Porter își șterse ochii și se încruntă spre Peeley:

— Nu crezi că exagerezi? Văd că ai în vedere posibilitatea de a duce tu tot greul situației și consider asta o dovadă de înțelepciune. Pe de altă parte, nu putem lăsa să planeze o umbră asupra proprietarului casei. De asemenea, hotărârea ta ar respinge temerile pe care le-am avut în ultimele zile, în ce te privește. Privi înspre cei doi ziariști:

— Ce părere aveți, domnilor?

Carewell, un individ înalt și slab, care vorbise până atunci în șoaptă cu Grant, se ridică:

— Ediția noastră specială de dimineață va conține reabilitarea și justificarea acțiunilor domnului Tannahill. Începu să citeze:

Familia Tannahill este, de generații, coloana vertebrală a orașului Almirante. Acest ziar, cu o lungă și onorabilă tradiție în oraș, nu va accepta înjosirea unei familii tipic americane și californiene. Într-o lume asaltată de incertitudine, aproape distrusă de parvenitism și imoralitate, de indivizi fără principii, trebuie să ne întoarcem mereu înspre oamenii care au rădăcini adânci în aceste pământuri și nu înspre vagabonzi fără nume. În ce privește acuzația de crimă – privi spre Mistra – totul e cât se poate de banal. Tânărul dumneavoastră colaborator dovedește o logică elementară solidă, dar niciun pic de imaginație.

Mistra se ridică și îi făcu semn lui Stephens. Se retraseră împreună, într-un colț. Ea vorbi cu voce joasă:

— Asta e marea revelație? Parcă spuneai că nu e Peeley.

Stephens răspunse mânios:

— Unde dracu' e clarvăzătoarea? Nu poți s-o aduci aici? Vreau să-i vorbesc.

Mistra îl privi lung. Ieși repede din cameră, fără să mai spună nimic. Se întoarse însoțită de o fată drăguță, cu ochi foarte ageri. Cel puțin așa părea – până când s-au apropiat și Stephens văzu că ochii ei, în ciuda sclipirii tinerești, erau calmi și înțelepți. Mistra o prezentă:

— Ea este Triselle.

Fata îi strânse mâna, cu o figură gânditoare:

— Nu pot ghici ce ai de gând să faci.

— Ți-ai dat seama ce se întâmplă?

— A fost evident de când a intrat. Nu i-ar conveni să plece în felul ăsta.

Stephens întrebă neliniștit:

— Ce altceva mai știi?

— Nu l-am găsit pe informatorul tău – ezită – nu știu ce înseamnă asta, pentru că totul e în întuneric. Oricum, oricine ar fi cel care ți-a spus ce ți-a spus, se înșeală. Nu e nimeni…

Stephens o întrerupse scurt:

— Hai să nu ne certăm acum! Simți sau nu amenințarea unei primejdii?

— Nu, doar că… se opri.

— Da?

— Foarte neclar…

— De la cine?

— Nu… nu știu! îmi pare rău că nu te pot ajuta – își mușcă buzele, concentrată.

Stephens privea neajutorat spre Mistra, care clătină din cap:

— Nu prea sunt lămurită despre ce vorbiți. Dar asta se întâmplă în mod obișnuit, când Triselle stă de vorbă cu cineva.

Stephens tăcea. Triselle dovedea calități telepatice mai bune decât crezuse el. Cel care o înșela reușise, evident de-a lungul anilor, să-și dezvolte o mare abilitate de a-și ascunde gândurile. O privi din nou pe fată. Dar ea clătina

deja din cap:
— Toți încearcă. Ore întregi stau de vorbă cu mine, încercând diferite metode prin care să-și tăinuiască gândurile. Uneori am impresia că unii reușesc dar, desigur, nu pot fi sigură.
Stephens încuviință:
— Succesul lor te-ar împiedica să a afli dacă gândul a apărut sau nu. Cine ți-a creat impresia, în mod deosebit, că ar fi reușit?
Femeia oftă:
— Văd că nu m-ai înțeles. Toți au reușit, într-un moment sau altul. Acum îmi dau seama că și dumneata ai reușit să ascunzi o informație vitală în noaptea aceea.
În celălalt capăt al încăperii, Peeley se ridicase în picioare:
— Bine, domnilor, după cum văd, trebuie să dispar și să duc eu tot greul căutării ucigașului. Accept acest rol.
Stephens înaintă repede până în mijlocul încăperii:
— Stați jos, domnule Peeley! spuse politicos. Mai am câte ceva de spus.
Nu așteptă răspunsul ci, întorcându-se spre grup, explică, pe scurt, de ce Frank Howland și Allison Stephens fuseseră aleși, pe rând, ca reprezentanți locali ai domeniului. Conchise:
— Prevăd că, ieșind de aici, domnul Peeley se va întoarce curând, dar în rolul domnului Howland.
Se opri și privi în jur. Erau din nou stăpâniți de nerăbdare. Uimitor însă, nu bănuiau încă adevărul. Tannahill îl fixa, cu o ironie mușcătoare, pe Peeley:
— Tot vechile tale șmecherii, nu-i așa?
Judecătorul Porter spuse:
— Walter, ești într-adevăr incorigibil. Am avut și eu astfel de idei. Dar nu am încercat niciodată să le pun în practică.
Stephens continuă:
— Domnul Howland și cu mine aveam un plan: toți cei prezenți să fie arestați pentru port ilegal de armă și să le fie scoase măștile. Astfel, n-ar fi fost identificați ca fiind

cetățeni importanți ai orașului și ar fi fost eliminați, pentru un an sau chiar mai mulți, în funcție de sentințele date.

Judecătorul Porter clătină din cap:

— Nu pare un plan înțelept. Mă mir de tine, Walter!

Stephens era uluit. Acești oameni trăiseră prea mult. Erau prea amorali. În fața trădării, se comportau de parcă ar fi fost normal ca anumiți membri ai grupului să încerce, din când în când, să preia controlul la *Grand House.* Spuse, în sfârșit:

Din păcate, o altă întâmplare nefastă a dejucat planurile domnului Peeley. Imaginaţi-vă: el l-a ucis pe John Ford și i-a scris lui Howland. A fost văzut de Jenkins și a trebuit să-l ucidă grabnic, folosind „raza-ac”, pe care îmi închipui că o păstrați pentru situații speciale. Și totuși, cu toate măsurile lui de prevedere, a făcut o greșeală fatală.

Stephens ajunsese la punctul culminant al atacului său, conștient că Peeley începea să se neliniștească. Observa asta cu coada ochiului pentru că omul stătea mai în spate și ușor lateral față de el. Îl auzi:

— Eu plec. E prea melodramatic totul.

— Înainte de a pleca, îl opri Stephens, *scoate-ți masca!* în timp ce vorbea, își apucă repede pistolul și-l îndreptă spre Peeley. Mișcarea nu păru să-i deranjeze pe ceilalți. Nu ieși la iveală vreo altă armă. Dar cuvintele lui avură un efect foarte puternic. Câțiva săriră în picioare. Tannahill, care era deja ridicat, spuse ascuțit:

— Masca!

Stephens așteptă să se facă din nou liniște, după care repetă, calm:

— Scoate-o, prietene! Ai acționat în legitimă apărare. Te asigur că vei scăpa, fie că grupul e de acord, fie că nu. Să mă ajute cineva! Trebuie să existe o metodă rapidă de înlăturare a măștii.

Triselle înaintă. Avea o sticlă cu lichid incolor. Îi zise lui Peeley:

— Întinde mâinile!

Acesta ezită, ridică din umeri și o lăsă să-i toarne soluția în palmele întinse. Mâinile i se ridicară și, când coborâră,

Frank Howland se afla în fața lor. Avea o figură amenințătoare și rânjea când recunoscu:

— Bine, o să fiu mai atent, în ce vă privește! L-am omorât pe Peeley în legitimă apărare, dar nu-mi pot permite o acuzație de crimă.

Stephens se încruntă. Cuvintele nu dovedeau o înțelegere deplină a situației.

— Howland, ce știi despre activitatea – făcu un semn spre cei prezenți – acestor oameni?

Howland păru surprins:

— Dar mi-ai spus. Un cult… odată ce am fost implicat – se întrerupse scurt – nu contează.

Stephens privi spre ceilalți. Tannahill fixa, împietrit, podeaua.

Judecătorul Porter îl privea gânditor pe Howland. Mistra vorbea încet cu Triselle. Stephens înțelese că-i împărtășeau toți părerea: omul nu era periculos. Și totuși nu era mulțumit. Spuse:

— Howland, de unde ai luat masca lui Peeley?

Mișcare. Își ridicară toți privirile. Howland ezită:

— A venit cu poșta.

Fruntea îi era acoperită de sudoare.

— A venit împreună cu o scrisoare prin care mi se dădeau instrucțiuni de folosire. Îmi amintea de cariera mea de actor – vreau să spun, talentul de a imita voci. Cel care-mi scria îmi sugera să folosesc acest talent sau, altfel, poliția va afla unde se află cadavrul lui Peeley.

— Care trebuia să fie motivul tău de a acționa, dacă ai fi fost prins?

— Trebuia să spun că pentru bani… Ridică din umeri. Era destul de greu, dar odată prins, nu puteam decât să spun adevărul.

— După seara aceasta erai liber, nu-i așa?

— Da.

Stephens îl observa și era dezamăgit. Nu-i punea spusele la îndoială, dar părea greu de crezut că a putut fi prins astfel în cursă. Era oare posibil să fi fost înșelat în așa fel încât să fie convins că a comis o crimă? Dacă era

așa, lămuririle definitive trebuiau să mai aștepte. Îl duse pe Howland la ușă spunându-i:

— Trec pe la tine mâine. Mai vorbim…

Howland încuviință. Fața îi era încă încordată. Zise:

— Doamne, sunt fericit să ies din camera asta! Ce se întâmplă, de fapt, cu oamenii ăștia?

Stephens n-avea de gând să-i răspundă. Se gândea încă la pericolul cel mare. Întrebă crispat:

— Unde sunt polițiștii?

— Doar nu mă crezi atât de prost să fi amestecat poliția în treaba asta!

— Cum?

Stephens își stăpâni spaima. Calculă, în minte, cât timp i-ar trebui ca să organizeze o patrulă destul de mare pentru a cerceta terenul. Înțelese că n-ar putea fi destul de rapid. Îl urmări pe Howland cum coboară scările, străbătu repede terasa și coborî în curtea interioară. Fluieră ușor și așteptă.

O siluetă ieși din întuneric. Umbra șopti: „Riggs”! și îi strecură lui Stephens o foaie de hârtie în mână. Apoi dispăru în întuneric.

Stephens se grăbi spre intrare. Trecând pe lângă o fereastră, citi nota detectivului: *Totul pregătit.* Mototoli hârtia, o puse în buzunar și intră în salon.

Afară, omul mărunțel își puse masca lui Riggs și se îndreptă încet spre una din ușile din curtea interioară.

CAPITOLUL XXII

Mai apăruseră câțiva din grup în timpul absenței sale. Se aflau acum în camera lambrisată cu stejar, cu uși mari, cu canaturi din sticlă, deschizându-se spre curtea interioară. Toate, în afară de una, erau închise.

Stephens numără doisprezece bărbați și șase femei în cameră. Toți îl priveau.

Se îndreptă repede spre clarvăzătoare, ignorându-i pe ceilalți. Ea clătină din cap:

— Amenințarea părea să crească, puțin mai înainte, dar acum a scăzut iar. Acum înțeleg mai bine de ce te temi, dar nu simt nimic de felul ăsta prin preajmă.

Stephens aruncă o privire spre Mistra:

— Câți oameni sunt aici, în casă?

— Patruzeci.

— Cine lipsește? Nu spuneai ca sunt patruzeci și unu în oraș? întrebă încordat.

— Îl numărasem și pe Peeley, spuse ea simplu.

Stephens se întoarse, dat o privi apoi din nou:

— Sunt toți aici în momentul acesta?

Îi răspunse Triselle:

— Nu, Tezla a plecat, acum douăzeci de minute, să controleze grădina.

Vorbiseră destul de tare pentru ca toți cei din încăpere să audă. Se făcu liniște. Stephens simți că tensiunea se mai risipise. Iată-i deci: optsprezece nemuritori. Îi studie curios. În ciuda hainelor scumpe, bărbații erau destul de insipizi. Soarta nu se ostenise să aleagă niște exemplare impresionante. Totuși, femeile erau, fără excepție, frumoase. Poate că de aceea fuseseră alese.

Probabil că acum fiecare din ei se gândea la indianul acela mărunt și sinistru. Stephens așteptă până începură să se agite și spuse:

— Am văzut o fotografie. Acolo apărea Peeley și un om, cam de statura lui Tezla, dar nu semăna cu el. Izbucni deodată: La dracu'! Măștile astea perfecte ale voastre!

Oricine se poate transforma în oricine. L-am văzut de două ori pe Tezla. Așa e în realitate sau purta o mască?

— O mască, răspunse Tannahill.

Stephens înjură.

— E indian?

— Da. Fotografia pe care ai văzut-o… de când era?

— De două mii de ani.

Tannahill se răsuci rapid în scaun și ordonă:

— Căutați peste tot! Păziţi toate ușile! Dacă îl găsiți, aduceţi-l imediat! Vom lămuri toate astea pe loc.

— Așteptați!

Vocea ascuțită a lui Stephens străbătu încăperea și-i opri, la jumătatea gestului, pe cei care se îndreptau spre uși. Tannahill se întoarse și-l privi în față; diferența dintre omul care-și pierduse memoria și cel care și-o recâștigase era evidentă. Se vedea în ochi și în expresia gurii. Privirea lui Tannahill îl străfulgera, printre pleoapele strânse iar buzele i se subțiaseră.

— Stephens, cum dracu-ţi permiți să-mi dai mie ordine?

— În momentul în care una din aceste uși se deschide, un agent al meu va răspândi elementul 167 într-una din curțile interioare de marmură, pe terasă sau chiar în casă. Așa am convenit. Stephens continuă în grabă: Nu trebuie să vă speriați, dacă într-adevăr am identificat omul. Acum să vedem cum am putea să-l manevrăm.

— O să ne descurcăm în felul nostru, după propriile noastre legi, interveni Tannahill arogant.

— O veți face așa cum vă voi spune eu, spuse Stephens. Și, prietene, te anunț că s-a terminat cu puterea ta absolută. Am, în servietă, cincizeci de copii ale acordului pe care-l veți semna, pentru transformarea grupului într-o fundație al cărei consiliu directorial îl vom forma cu toții. Te-am numit, pentru început, președinte, dar am inclus și numele meu pe listă. Urmă neînduplecat, după o pauză: Ar fi mai bine să începeți să semnați, pentru că nu-mi voi chema agentul înăuntru, decât atunci când fiecare membru va avea un exemplar al acordului în mână. Să aducă cineva documentele acelea!

Mistra a fost cea care le-a luat. Ochii ei străluceau când le puse pe o masă, lângă Tannahill. Acesta aruncă o privire mânioasă și era gata să riposteze, când Stephens i-o tăie scurt:

— Repede, omule! întreab-o pe Triselle dacă spun adevărul sau nu. *Am* elementul 167. *Există* un agent afară, la ordinele mele.

— Triselle! strigă Mistra. E adevărat?

— Da.

Tannahill mârâi:

— Dar de ce dracu' nu m-ai prevenit? Ce dracu' vrei…

— Pentru că are dreptate și știe ce face, spuse femeia calm, și doar nu-ți închipui că aveam să-l deranjez când îl căuta cu atâta disperare pe acela dintre noi care…

Stephens o opri:

— Trebuie să-l luăm ușor pe Tezla. Gândiți-vă la toți acești ani în care a purtat povara convingerii că el, ca supraviețuitor al primului grup, este deținătorul legitim al casei! Acum a fost descoperit. Tensiunea trebuie să înceteze. Se întrerupse. Tannahill, trebuie să semnezi! Nu uita că trebuie să-l prindem și să-l convingem!

Proprietarul de la *Grand House* încă mai ezita. Apoi, brusc, scoase un stilou și începu să-și mâzgălească semnătura pe foile întinse.

Stephens începu să împartă copii – mai întâi bărbaților. Când fuseseră semnate deja zece, el însuși având una în buzunarul de la piept, ieși să-l cheme pe Riggs. Când detectivul intră, câțiva oameni începură să se împrăștie pe-afară.

— Deci, domnule, intrăm în acțiune! Ce urmează? se interesă Riggs.

Stephens zise:

— Dă-mi, te rog, capsula aceea pe care ți-am dat-o!

Riggs i-o înmână prompt iar Stephens i-o dădu Mistrei.

— Tezla are acest element din laboratoarele voastre secrete, desigur. Analizându-i planul, înțeleg scopul pentru care m-a ajutat să urc la bordul navei…

— Navă? întrebă Mistra.

Stephens nu răspunse. Acum, că documentele erau semnate, intenționa să le spună despre nava care venise din stele, cu două mii de ani în urmă. Dar asta mai târziu… Pentru moment, continuă:

— Scopul lui era să afle dacă mai funcționează computerul.

— Computer? Allison, ce tot spui acolo?

— Dacă funcționa, atunci nu avea decât să distrugă casa, după care… computerul ar fi fost obligat să trateze cu el. Nu putea să mai spere nimic altceva…

Sesiză că Triselle se apropiase de ei. Întrebă:

— Omulețul care tocmai a ieșit în hol – cine e?

Stephens se întoarse pe jumătate:

— Nu te teme, e Riggs! Dacă cineva e inofensiv aici, el este…

Se opri. Îl cuprinse o ciudată senzație de deznădejde. Avusese impresia că Tannahill îl angajase pe detectiv la întâmplare, alegându-l din cartea de telefon a orașului Los Angeles.

Dar, de fapt, Tannahill nu spusese asta. Dintr-o dată, Stephens își aminti foarte clar scena. Întrebă înecându-se:

— Ce citești în mintea lui?

— Gânduri pașnice. E doar puțin îngrijorat. Dacă s-a hotărât să distrugă casa și se ascunde, atunci o face grozav de bine.

Stephens se apropie de Tannahill, care spuse:

— Nu-mi amintesc prea bine, dar știu că eram amândoi într-un bar. Mi-a oferit ceva de băut…

— Dar dumneata i-ai telefonat mai întâi, nu-i așa?

— Să-i telefonez?… Nu, sigur că nu.

Stephens privi spre ușă, dar Riggs nu se mai vedea. Se îngrozi:

— Va coborî în muzeu, va răspândi elementul 167 și va intra în tunel, să forțeze robotul…

Fugi spre ușă. Acolo se calmă și ieși, ca din întâmplare, în holul puternic luminat. Riggs nu era nicăieri.

Stephens alergă spre scări și începu să coboare. Acum se deplasa prudent, atent să nu facă zgomot.

Ușa din sticlă, de jos, era deschisă. Prin ea, Stephens îl văzu pe Riggs scoțând capacul de la o cutie. Trase și el, din buzunar, eprubeta luată de pe navă. Trecu pragul, gata să o deschidă.

— Riggs!

Omul se întoarse impasibil:

— Admiram obiectele acestea de artă toltecă. Foarte interesante.

Nu prea era momentul pentru considerații estetice.

— Riggs-Tezla, încă poți să-ți salvezi viața! N-ai cum să-nvingi! Renunță!

Se lăsă o tăcere lungă. Omul se întorsese și-l privea în față.

— Stephens, noi doi putem conduce lumea! cârâi el.

— Nu fără *Grand House.* Închide cutia aia!

— N-avem nevoie de casă, nu înțelegi? Avem nava și computerul. Putem obține de-acolo orice informație. Dacă ceilalți vor fi dați la o parte, va trebui…

O strălucire vagă, albăstruie se răspândea din cutia lui. Stephens îi strigă pătrunzător:

— Închide-o! Repede!

— Mi-aș pierde mâna acum! Ascultă, Stephens!…

— Mâna sau viața! Grăbeşte-te! Am elementul 221 aici. Nimic în lume nu e mai puternic. Se va combina chimic cu 167. Și împinse dopul eprubetei și eliberă conținutul ei, în direcția lui Riggs. Acesta trimise o „rază-ac”, dar nu-l nimeri. Se aplecase la timp. Se întoarse și porni repede, în sus, pe scări.

Sub el, camera se cutremură. Un fum albastru inundă scările. Apoi, întuneric.

— …Mistra Lanett, îl iei de soț pe acest bărbat?

— Da – vocea ei era fermă.

Mai târziu, în mașină îi spuse lui Stephens:

— Mă simt ciudat. Îți dai seama că mă căsătoresc pentru prima dată?

Stephens nu răspunse. Se gândea la nava îngropată sub *Grand House.* În curând, călătoria ei, lungă vreme

întreruptă, va reîncepe… și el avea o idee care-i tăia respirația: *De ce n-ar pleca și el, împreuna cu Mistra?*

— Eu aș vrea o fată. Și băieții sunt drăguți, dar… o auzi pe Mistra.

El oftă. Femeile astea, cu ideile lor despre casă și copii. Puteau începe cea mai mare aventură posibilă, universul nemărginit îi chema și ea se gândea la copii. Se întoarse și o privi. Dorul de aventură i se topi sub farmecul privirii ei. Erau mai multe lumi în ochii ei verzi, decât în întregul univers imaginabil.

— O fetiță *și* un băiat, spuse, căutându-i buzele. Iubirea lor sfida chiar nemurirea. Hotărî deci că veșnicia poate să mai aștepte.

SFÂRȘIT